

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VI legislatura

Segon període

Sèrie P - Número 19

Dimecres, 24 de maig de 2000

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. JOAN RIGOL I ROIG

Sessions plenàries núm. 14 i 15, primera reunió

Í N D E X

Sessió 14

Situació

de compatibilitat o d'incompatibilitat dels diputats

Liquidació

del pressupost del Parlament i del Síndic de Greuges corresponent al primer període de sessions de l'any 1999

Liquidació

del pressupost del Parlament i del Síndic de Greuges corresponent al finiment de la V legislatura i a l'inici de la VI

Liquidació

del pressupost del Parlament i del Síndic de Greuges corresponent a l'exercici del 1999

Sessió 15

Projecte de llei

de modificació de l'article 29 de la Llei 16/1991, del 10 de juliol, de les policies locals, en relació amb l'edat per a l'accés a la categoria d'agent

Proposició de llei

de foment de la pau (presa en consideració)

Proposició de llei

d'establiment d'un ajut anual a les pensions no contributives i assistencials (presa en consideració)

→

Í N D E X

Proposició de llei

de modificació de l'apartat 2 de l'article 63 de la Llei 13/1989, del 14 de desembre, d'organització, procediment i règim jurídic de l'Administració de la Generalitat de Catalunya (presa en consideració)

Proposició de llei

del Servei Català d'Ocupació (presa en consideració)

Proposició de llei

sobre el sistema de seguretat de Catalunya (presa en consideració)

Designació

dels diputats que han de defensar la Proposició de llei de modificació de la Llei orgànica 5/1984, del 25 de maig, de compareixença davant les comissions d'investigació del Congrés i del Senat o d'ambdues cambres

Designació

dels diputats que han de defensar la Proposició de llei sobre l'ús de les llengües oficials en l'emissió de bitllets i en l'encunyació de monedes metàl·liques de l'euro

Designació

dels diputats que han de defensar la Proposició de llei orgànica d'incorporació de les llengües de l'Estat espanyol oficials als passaports i documents nacionals d'identitat

Designació

dels diputats que han de defensar la Proposició de llei d'incorporació de les llengües de l'Estat espanyol oficials als permisos i les llicències de conduir vehicles a motor i ciclomotors

Designació

dels membres del Consell Audiovisual de Catalunya

Designació

d'un membre del Consell Social de la Universitat Politècnica de Catalunya

Designació

de dos representants a la Fundació de la Universitat Oberta de Catalunya

Interpellació

al Consell Executiu sobre la política educativa

Interpellació

al Consell Executiu sobre la implantació de camps de golf i sobre l'impacte que produeixen en el medi ambient

Interpellació

al Consell Executiu sobre la política sanitària, amb especial referència a l'assistència hospitalària

Interpellació

al Consell Executiu sobre les llistes d'espera de la sanitat pública catalana

Interpellació

al Consell Executiu sobre esports, especialment pel que fa a la seva projecció internacional

Interpellació

al Consell Executiu sobre el finançament de les universitats públiques

Interpellació

al Consell Executiu sobre la promoció del sector de les tecnologies de la informació i de les comunicacions

Interpellació

al Consell Executiu sobre l'habitatge

S U M A R I

Sessió núm. 14

La sessió s'obre a les deu del matí i quatre minuts.

- 1. **Situació de compatibilitat o d'incompatibilitat dels diputats** (tram. 234-00006/06 i 234-00007/06) (punt primer de l'ordre del dia) (10:05)

S'aprova la situació de compatibilitat del diputat Sr. Marcel Riera i Bou i del diputat Sr. Pere Vigo i Sallent. 7
- 2. **Liquidació del pressupost del Parlament i del Síndic de Greuges corresponent al primer període de sessions de l'any 1999** (tram. 232-00002/06) (punt segon de l'ordre del dia) (10:06)

S'aprova la liquidació. 7
- 3. **Liquidació del pressupost del Parlament i del Síndic de Greuges corresponent al finiment de la V legislatura i a l'inici de la VI** (tram. 232-00003/06) (punt tercer de l'ordre del dia) (10:06)

S'aprova la liquidació. 11
- 4. **Liquidació del pressupost del Parlament i del Síndic de Greuges corresponent a l'exercici del 1999** (tram. 232-00001/06) (punt quart de l'ordre del dia) (10:06)

S'aprova la liquidació. 18

La sessió s'aixeca a les deu del matí i deu minuts.

Sessió núm. 15

La sessió s'obre a un quart d'onze del matí i cinc minuts.

- Alteració de l'ordre del dia.

El president proposa que el trentè punt de l'ordre del dia sigui substanciat l'endemà a les deu del matí. S'aprova per assentiment. 23
- 1. **Dictamen de la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana sobre el Projecte de llei de modificació de l'article 29 de la Llei 16/1991, del 10 de juliol, de les policies locals, en relació amb l'edat per a l'accés a la categoria d'agent** (tram. 200-00006/06) (punt primer de l'ordre del dia) (10:20)

Presentació del Projecte: conseller d'Interior. 23

Votació (10:23): aprovat per 108 vots a favor, 1 en contra i cap abstenció. 23
- 2. **Presa en consideració de la Proposició de llei de foment de la pau** (tram. 202-00009/06) (punt segon de l'ordre del dia) (10:23)

Presentació: Sr. Boada i Masoliver (IC-V). 24

Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya: Sr. Ridao i Martín. 25

La Sra. Nadal i Aymerich (P) intervé per contradiccions. 26

El Sr. Ridao i Martín (ERC) li respon. 27

Posició del G. P. Popular: Sr. Luna i Vivas. 27

Posició del G. P. Socialistes - Ciutadans pel Canvi: Sr. Masllorens i Escubós. 28

Posició del G. P. de Convergència i Unió: Sra. Bruguera i Bellmunt. 29

El Sr. Boada i Masoliver (IC-V) es posiciona amb relació a una proposta del G. P. Popular. 30

El Sr. Luna i Vivas (P) li respon. 31

Votació (11:14): Aprovada per 118 vots a favor, cap en contra i 12 abstencions. 31
- 3. **Presa en consideració de la Proposició de llei d'establiment d'un ajut anual a les pensions no contributives i assistencials** (tram. 202-00018/06) (punt tercer de l'ordre del dia) (11:14)

Presentació: Sr. Huguet i Biosca (ERC). 31

El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.

Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Verds: Sra. Comas d'Argemir i Cendra. 33

Posició del G. P. Popular: Sra. Esteller Ruedas. 34

El president es reincorpora al seu lloc.

Posició del G. P. Socialistes - Ciutadans pel Canvi: Sr. Rañé i Blasco. 35

Posició del G. P. de Convergència i Unió: Sr. Hinojosa i Lucena. 36

Votació (11:58): Rebutjada per 61 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció. 37

4. Presa en consideració de la Proposició de llei de modificació de l'apartat 2 de l'article 63 de la Llei 13/1989, del 14 de desembre, d'organització, procediment i règim jurídic de l'Administració de la Generalitat de Catalunya (tram. 202-00028/06) (punt quart de l'ordre del dia) (12:00)

Presentació: Sra. Nadal i Aymerich (P). 37

Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Verds: Sr. Ribó i Massó. 38

Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya: Sr. Bargalló Valls. 39

Posició del G. P. Socialistes - Ciutadans pel Canvi: Sra. Baig i Torras. 39

Posició del G. P. de Convergència i Unió: Sra. Tarruella i Tomàs. 40

Votació (12:23): Aprovada per unanimitat. 40

5. Presa en consideració de la Proposició de llei del Servei Català d'Ocupació (tram. 202-00032/06) (punt cinquè de l'ordre del dia) (12:23)

Presentació: Sr. Rañé i Blasco (S). 40

El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.

Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Verds: Sr. Boada i Masoliver. 43

Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya: Sr. Huguet i Biosca. 43

El president es reincorpora al seu lloc.

Posició del G. P. Popular: Sra. Sánchez-Camacho i Pérez. 44

Posició del G. P. de Convergència i Unió: Sr. Hinojosa i Lucena. 46

Votació (13:12): Rebutjada per 63 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció. 47

6. Presa en consideració de la Proposició de llei sobre el sistema de seguretat de Catalunya (tram. 202-00051/06) (punt sisè de l'ordre del dia) (13:13)

Presentació: Sr. Pérez Ibáñez (S). 47

Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Verds: Sr. Ribó i Massó. 50

Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya: Sr. Ridao i Martín. 50

Posició del G. P. Popular: Sr. Sirera i Bellés. 52

Posició del G. P. de Convergència i Unió: Sra. Bruguera i Bellmunt. 53

Votació (13:59): Rebutjada per 55 vots a favor, 76 en contra i cap abstenció. 54

7. Designació dels diputats que han de defensar la Proposició de llei de modificació de la Llei orgànica 5/1984, del 25 de maig, de compareixença davant les comissions d'investigació del Congrés i del Senat o d'ambdues cambres (tram. 271-00003/06) (punt setè de l'ordre del dia) (14:00)

El president, d'acord amb la Junta de Portaveus i de conformitat amb l'article 140.3 del Reglament, proposa a la cambra que en aquest punt i en els tres següents es fixi en tres el nombre de diputats a designar, la qual cosa és aprovada per la unanimitat dels presents.

Votació: Són designats per assentiment el Sr. Sesmió i Rius (CiU), el Sr. Vallès i Casadevall (S-CC) i la Sra. Nadal i Aymerich (P). 54

8. Designació dels diputats que han de defensar la Proposició de llei sobre l'ús de les llengües oficials en l'emissió de bitllets i en l'encunyació de monedes metàl·liques de l'euro (tram. 271-00004/06) (punt vuitè de l'ordre del dia) (14:00)

Votació: Són designats per assentiment el Sr. Ferrer i Roca (CiU), el Sr. Carbonell i Abelló (S-CC) i el Sr. Ferrer i Gironès (ERC). 54

9. Designació dels diputats que han de defensar la Proposició de llei orgànica d'incorporació de les llengües de l'Estat espanyol oficials als passaports i documents nacionals d'identitat (tram. 271-00005/06) (punt novè de l'ordre del dia) (14:01)

Votació: Són designats per assentiment el Sr. Ferrer i Roca (CiU), el Sr. Carbonell i Abelló (S-CC) i la Sra. Nadal i Aymerich (P).

54

10. Designació dels diputats que han de defensar la Proposició de llei d'incorporació de les llengües de l'Estat espanyol oficials als permisos i les llicències de conduir vehicles a motor i ciclomotors (tram. 271-00006/06) (punt desè de l'ordre del dia) (14:01)

Votació: Són designats per assentiment el Sr. Carbonell i Abelló (S-CC), el Sr. Ferrer i Gironès (ERC) i la Sra. Comas d'Argemir i Cendra (IC-V).

55

11. Designació dels membres del Consell Audiovisual de Catalunya (tram. 284-00003/06) (punt onzè de l'ordre del dia) (14:01)

El president fa avinent que, d'acord amb l'article 4.1 de la Llei 2/2000, del Consell de l'Audiovisual de Catalunya, cal una majoria de diputats de dos terços per a validar l'elecció dels membres que l'han de compondre.

55

La secretària primera llegeix els noms dels candidats.

55

El president fa avinent que, d'acord amb la norma supletòria de l'article 81.1 del Reglament, l'elecció dels membres del Consell de l'Audiovisual de Catalunya pot ésser feta per assentiment, o bé mitjançant votació electrònica i secreta.

55

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras (S-CC) sol·licita a la Mesa que la dita elecció sigui feta mitjançant votació electrònica i secreta.

55

El president hi assenteix.

55

Votació (14:03): 82 vots a favor, cap en contra i 50 abstencions.

55

El president, atès que no s'ha assolit el quòrum de diputats mínim exigít, fa avinent que la dita votació resta anul·lada i posposada.

55

El Sr. Ribó i Massó (IC-V) intervé per aclariments.

55

Explicació de vot del G. P. Socialistes - Ciutadans pel Canvi: Sr. Carbonell i Abelló.

55

Explicació de vot del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Verds: Sra. Comas d'Argemir i Cendra.

55

Explicació de vot del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya: Sr. Bargalló Valls.

56

Explicació de vot del G. P. Popular: Sra. Nadal i Aymerich.

57

El Sr. Carbonell i Abelló (S-CC) intervé per contradiccions.

57

Explicació de vot del G. P. de Convergència i Unió: Sr. Camp i Batalla.

57

12. Designació d'un membre del Consell Social de la Universitat Politècnica de Catalunya (tram. 284-0004/06) (punt dotzè de l'ordre del dia) (14:20)

Votació: És designat per assentiment el Sr. Joan Manuel Basáñez.

58

13. Designació de dos representants a la Fundació de la Universitat Oberta de Catalunya (tram. 284-00005/06) (punt tretzè de l'ordre del dia) (14:21)

Votació: Són designats per assentiment el Sr. Joan Majó i Cruzate i el Sr. Josep Laporte.

58

La sessió se suspèn a un quart de tres de la tarda i sis minuts i es reprèn a dos quarts de cinc i tres minuts.

14. Interpellació al Consell Executiu sobre la política educativa (tram. 300-00187/06) (punt catorzè de l'ordre del dia) (16:33)

Formulació: Sra. Mejías Sánchez (P).

58

Resposta: consellera d'Ensenyament.

60

Rèplica: Sra. Mejías Sánchez (P).

61

Contrarèplica: consellera d'Ensenyament.

62

15. Interpellació al Consell Executiu sobre la implantació de camps de golf i sobre l'impacte que produeixen en el medi ambient (tram. 300-00174/06) (punt quinzè de l'ordre del dia) (16:58)

Formulació: Sr. Ridao i Martín (ERC).

62

Resposta: conseller de Medi Ambient.

64

<i>Rèplica:</i> Sr. Ridao i Martín (ERC).	65
<i>Contrarèplica:</i> conseller de Medi Ambient.	66
16. Interpellació al Consell Executiu sobre la política sanitària, amb especial referència a l'assistència hospitalària (tram. 300-00029/06) (punt setzè de l'ordre del dia) (17:29)	
<i>Formulació:</i> Sra. Comas d'Argemir i Cendra (IC-V).	67
17. Interpellació al Consell Executiu sobre les llistes d'espera de la sanitat pública catalana (tram. 300-00191/06) (punt dissetè de l'ordre del dia) (17:41)	
<i>Formulació:</i> Sra. Figueras i Siñol (S-CC).	68
<i>Resposta conjunta:</i> conseller de Sanitat i Seguretat Social.	70
<i>Rèplica:</i> Sra. Comas d'Argemir i Cendra (IC-V).	73
<i>Rèplica:</i> Sra. Figueras i Siñol (S-CC).	74
<i>Contrarèplica conjunta:</i> conseller de Sanitat i Seguretat Social.	75
18. Interpellació al Consell Executiu sobre esports, especialment pel que fa a la seva projecció internacional (tram. 300-00064/06) (punt divuitè de l'ordre del dia) (18:32)	
<i>Formulació:</i> Sr. Benach i Pascual (ERC).	77
<i>El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.</i>	
<i>Resposta:</i> conseller de Cultura.	78
<i>Rèplica:</i> Sr. Benach i Pascual (ERC).	80
<i>El president es reincorpora al seu lloc.</i>	
<i>Contrarèplica:</i> conseller de Cultura.	81
19. Interpellació al Consell Executiu sobre el finançament de les universitats públiques (tram. 300-00085/06) (punt dinovè de l'ordre del dia) (19:05)	
<i>Formulació:</i> Sra. Duch i Plana (S-CC).	82
<i>Resposta:</i> conseller d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació.	84
<i>Rèplica:</i> Sra. Duch i Plana (S-CC).	85
<i>Contrarèplica:</i> conseller d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació.	86
20. Interpellació al Consell Executiu sobre la promoció del sector de les tecnologies de la informació i de les comunicacions (tram. 300-00104/06) (punt vintè de l'ordre del dia) (19:39)	
<i>Formulació:</i> Sr. Barceló i Roca (S-CC).	87
<i>Resposta:</i> conseller d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació.	88
<i>Rèplica:</i> Sr. Barceló i Roca (S-CC).	89
<i>Contrarèplica:</i> conseller d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació.	90
21. Interpellació al Consell Executiu sobre l'habitatge (tram. 300-00122/06) (punt vint-i-unè de l'ordre del dia) (20:11)	
<i>Formulació:</i> Sr. Labandera Ganachipi (S-CC).	91
<i>Resposta:</i> conseller de Política Territorial i Obres Públiques.	92
<i>Rèplica:</i> Sr. Labandera Ganachipi (S-CC).	93
<i>Contrarèplica:</i> conseller de Política Territorial i Obres Públiques.	94

La sessió se suspèn a dos quarts de nou del vespre i catorze minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 14

La sessió s'obre a les deu del matí i quatre minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat del vicepresident primer, la vicepresidenta segona, la secretària primera i el secretari tercer. Assisteixen la Mesa l'oficiala major i l'oïdor de comptes.

Al banc del Govern seuen els consellers de Governació i Relacions Institucionals i d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.

ORDRE DEL DIA

1. Situació de compatibilitat o d'incompatibilitat dels diputats. Tram. 234-00006/06 i 234-00007/06. Sr. Marcel Riera i Bou i Sr. Pere Vigo i Sallent. Debat i votació dels dictàmens de la Comissió de l'Estatut dels Diputats.

2. Liquidació del pressupost del Parlament i del Síndic de Greuges corresponent al primer període de sessions de l'any 1999. Tram. 232-00002/06. Comissió de Govern Interior. Liquidació del pressupost (art. 46.2.3r del Reglament).

3. Liquidació del pressupost del Parlament i del Síndic de Greuges corresponent al finiment de la V legislatura i a l'inici de la VI. Tram. 232-00003/06. Comissió de Govern Interior. Liquidació del pressupost (art. 46.2.3r del Reglament).

4. Liquidació del pressupost del Parlament i del Síndic de Greuges corresponent a l'exercici del 1999. Tram. 232-00001/06. Comissió de Govern Interior. Liquidació del pressupost (art. 46.2.3r del Reglament).

(Atès que aquesta sessió és secreta, no se'n fa la transcripció.)

Situació de compatibilitat o d'incompatibilitat dels diputats (tram. 234-00006/06 i 234-00007/06)

El Ple del Parlament estudia els dictàmens de la Comissió de l'Estatut dels Diputats i, d'acord amb l'article 7.2 del Reglament, adopta la següent Resolució:

«D'acord amb la legislació vigent i amb les dades relatives a la professió i als càrrecs públics manifestats pels nous diputats d'acord amb l'article 4.1.segon del Reglament, el Ple del Parlament estableix la situació de compatibilitat del diputat Sr. Marcel Riera i Bou i del diputat Sr. Pere Vigo i Sallent.»

Liquidació del pressupost del Parlament i del Síndic de Greuges corresponent al primer període de sessions de l'any 1999 (tram. 232-00002/06)

El Ple del Parlament coneix la liquidació del pressupost del Parlament i del Síndic de Greuges corresponent a l'exercici del 1999, que ha presentat la Comissió de Govern Interior.

D'acord amb l'article 46.2.tercer del Reglament aprova la dita liquidació.

01.01. PARLAMENT DE CATALUNYA

LIQUIDACIÓ DEL PRESSUPOST EL 30 DE JUNY DE 1999

		Crèdit inicial	Modificació	Crèdit definitiu	Saldo disponible	Autoritzacions	Disposicions	Obligacions	Pagaments	Pendent pagament
CAPÍTOL I										
121	10001	Assignacions diputats	780.000.000	-34.000.000	746.000.000	417.804.406	328.195.594	328.195.594	328.195.594	0
122	10001	Assignacions diputats	0	54.323.769	54.323.769	257.059	54.066.710	54.066.710	54.066.710	0
10		Alts càrrecs	780.000.000	20.323.769	800.323.769	418.061.465	382.262.304	382.262.304	382.262.304	0
121	11001	Retribucions bàsiques	32.000.000	0	32.000.000	15.967.852	16.032.148	16.032.148	16.032.148	0
121	11002	Altres remuneracions	7.200.000	1.700.000	8.900.000	5.244.142	3.655.858	3.655.858	3.655.858	0
110		Personal eventual	39.200.000	1.700.000	40.900.000	21.211.994	19.688.006	19.688.006	19.688.006	0
121	12001	Retribucions bàsiques	461.400.000	0	461.400.000	227.715.331	233.684.669	233.684.669	233.684.669	0
121	12101	Retribucions complementàries	124.500.000	25.300.000	149.800.000	93.144.387	56.655.613	56.655.613	56.655.613	0
12		Personal funcionari	585.900.000	25.300.000	611.200.000	320.859.718	290.340.282	290.340.282	290.340.282	0
121	13101	Retribucions bàsiques	12.000.000	4.400.000	16.400.000	7.943.904	8.456.096	8.456.096	8.456.096	0
121	13102	Retribucions complementàries	4.000.000	2.600.000	6.600.000	4.144.744	2.455.256	2.455.256	2.455.256	0
13		Personal laboral	16.000.000	7.000.000	23.000.000	12.088.648	10.911.352	10.911.352	10.911.352	0
121	15001	Productivitat	12.200.000	0	12.200.000	12.200.000	0	0	0	0
121	15101	Gratificacions serveis extraord.	6.000.000	0	6.000.000	2.272.773	3.727.227	3.727.227	3.727.227	0
15		Incentius al rendiment i activ.extr.	18.200.000	0	18.200.000	14.472.773	3.727.227	3.727.227	3.727.227	0
121	16001	Seguretat Social personal	130.300.000	0	130.300.000	76.002.838	54.297.162	54.297.162	54.085.482	211.680
121	16002	MUFACE	2.000.000	0	2.000.000	1.204.006	795.994	795.994	795.994	0
121	16004	Altres règims de previsió social	3.600.000	0	3.600.000	3.371.034	228.966	228.966	217.380	11.586
121	16005	Quotes seguretat social diputats	137.000.000	0	137.000.000	82.723.768	54.276.232	54.276.232	54.276.232	0
121	16006	Classes passives diputats	3.700.000	0	3.700.000	1.881.961	1.818.039	1.818.039	767.643	1.050.396
121	16007	Assegurances personal i diputats	30.500.000	0	30.500.000	29.039.582	1.460.418	1.460.418	1.460.418	0
121	16008	Seguretat social exdiputats	100.000	0	100.000	100.000	0	0	0	0
121	16102	Prestació compl.cessament i jubilació diputats	1.000.000	0	1.000.000	1.000.000	0	0	0	0
121	16103	Prestació protecció maternitat personal	5.000.000	0	5.000.000	4.907.067	92.933	92.933	92.933	0
121	16104	Subsidis jubilació funcionaris	3.000.000	0	3.000.000	3.000.000	0	0	0	0
121	16105	Pla de pensions funcionaris	10.000.000	0	10.000.000	0	10.000.000	10.000.000	10.000.000	0
16		Assegurances i prestacions socials	326.200.000	0	326.200.000	203.230.256	122.969.744	122.969.744	121.696.082	1.273.662
TOTAL CAPÍTOL I			1.765.500.000	54.323.769	1.819.823.769	989.924.854	829.898.915	829.898.915	828.625.253	1.273.662

			Crèdit inicial	Modificació	Crèdit definitiu	Saldo disponible	Autoritzacions	Disposicions	Obligacions	Pagaments	Pendent pagament
CAPÍTOL II											
121	20001	Lloguer béns mobles	2.000.000	0	2.000.000	38.730	1.961.270	1.961.270	1.961.270	1.961.270	0
121	20002	Lloguer fotocopiadores	8.500.000	0	8.500.000	3.593.323	4.906.677	4.906.677	4.011.581	3.171.956	839.625
122	20003	Lloguer equipament informàtic	25.000.000	-4.700.000	20.300.000	26.936	20.273.064	20.273.064	8.340.902	8.340.902	0
121	20101	Lloguer béns immobles	4.000.000	0	4.000.000	1.417.228	2.582.772	2.582.772	1.113.264	927.720	185.544
122	20901	Canon: bar-restaurant	7.300.000	0	7.300.000	145.996	7.154.004	7.154.004	2.980.835	2.384.668	596.167
20	Lloguers		46.800.000	-4.700.000	42.100.000	5.222.213	36.877.787	36.877.787	18.407.852	16.786.516	1.621.336
121	21001	Manteniment immobilitzat material	18.000.000	10.000.000	28.000.000	16.961.530	11.038.470	11.038.470	4.111.157	4.111.157	0
121	21002	Manteniment sistema informàtic	14.300.000	700.000	15.000.000	3.237.603	11.762.397	9.669.989	2.664.185	927.348	1.736.837
121	21003	Conservació aire condicionat	5.000.000	0	5.000.000	568.365	4.431.635	4.431.635	3.631.235	3.631.235	0
121	21004	Conservació parc mòbil	2.600.000	0	2.600.000	2.100.677	499.323	499.323	499.323	479.749	19.574
121	21005	Conservació sist.alimentac.elèctrica	1.300.000	0	1.300.000	342.095	957.905	957.905	957.905	0	957.905
121	21006	Conservació centraleta electrònica	1.900.000	0	1.900.000	297.077	1.602.923	1.602.923	1.602.923	1.602.923	0
121	21007	Conservació altra maquinària i equip	8.000.000	0	8.000.000	6.151.215	1.848.785	1.848.785	1.848.785	1.715.629	133.156
122	21010	Conservació sistemes de seguretat	3.500.000	0	3.500.000	2.192.816	1.307.184	1.307.184	883.152	801.152	82.000
123	21011	Conservació sistema electrònic de votació	1.900.000	0	1.900.000	5.024	1.894.976	1.894.976	99.296	99.296	0
21	Conservació i reparació		56.500.000	10.700.000	67.200.000	31.856.402	35.343.598	33.251.190	16.297.961	13.368.489	2.929.472
121	22001	Material ordinari no inventariable	18.000.000	5.000.000	23.000.000	16.441.789	6.558.211	6.558.211	6.558.211	5.533.216	1.024.995
121	22002	Prensa, revistes, llibres i altres publ.	21.000.000	0	21.000.000	10.290.671	10.709.329	6.755.354	6.435.376	5.884.780	550.596
121	22003	Material informàtic no inventariable	4.000.000	0	4.000.000	2.418.356	1.581.644	1.581.644	1.581.644	1.581.644	0
121	22101	Electricitat	25.000.000	0	25.000.000	19.443.469	5.556.531	5.556.531	5.556.531	5.556.531	0
121	22102	Aigua	2.000.000	0	2.000.000	1.275.037	724.963	724.963	724.963	547.294	177.669
121	22105	Carburants	2.500.000	0	2.500.000	1.704.587	795.413	795.413	795.413	790.126	5.287
121	22106	Vestuari	4.000.000	0	4.000.000	1.692.957	2.307.043	2.307.043	26.842	26.842	0
121	22109	Altres subministraments	3.000.000	0	3.000.000	1.919.157	1.080.843	1.080.843	1.080.843	1.001.858	78.985
121	22110	Enregistrament i so	1.500.000	0	1.500.000	1.154.360	345.640	345.640	345.640	203.586	142.054
121	22201	Telefòniques	35.000.000	7.000.000	42.000.000	30.455.337	11.544.663	11.544.663	11.544.663	8.169.541	3.375.122
121	22202	Postals	4.000.000	0	4.000.000	2.931.450	1.068.550	1.068.550	1.068.550	1.068.550	0
121	22206	Altres	3.600.000	0	3.600.000	2.480.209	1.119.791	1.119.791	1.119.791	1.009.045	110.746
121	22301	Transports	4.000.000	0	4.000.000	3.780.882	219.118	219.118	219.118	219.118	0
121	22402	Primes assegurances parc mòbil	2.400.000	0	2.400.000	1.948.201	451.799	451.799	451.799	451.799	0
121	22403	Primes assegurances edifici, mobil.	4.000.000	0	4.000.000	2.677.774	1.322.226	1.322.226	1.322.226	1.322.226	0
121	22501	Tributs	300.000	0	300.000	126.960	173.040	173.040	173.040	143.220	29.820
121	22602	Atencions protocolàries i representatives	14.000.000	0	14.000.000	6.697.141	7.302.859	7.302.859	6.749.799	6.072.529	677.270
121	22606	Hospital Clínic	1.500.000	0	1.500.000	244.170	1.255.830	1.255.830	292.685	292.685	0
121	22607	Formació i promoció	10.000.000	0	10.000.000	5.027.918	4.972.082	4.972.082	4.839.332	4.780.332	59.000
121	22608	Altres despeses diverses	6.000.000	0	6.000.000	4.372.079	1.627.921	1.627.921	1.627.921	1.214.865	413.056
121	22609	Divulgació i foment coneixement institució	12.000.000	0	12.000.000	12.000.000	0	0	0	0	0
123	22620	Indemnització Llei 2/1995	0	3.000.000	3.000.000	0	3.000.000	3.000.000	3.000.000	0	3.000.000
121	22701	Neteja i sanejament	50.000.000	0	50.000.000	1.356.727	48.643.273	48.643.273	24.153.988	24.153.988	0
121	22707	Estudis i treballs tècnics	3.000.000	0	3.000.000	2.300.000	700.000	104.284	104.284	0	104.284
121	22708	Prestació altres serveis informàtics	3.000.000	0	3.000.000	2.401.370	598.630	598.630	598.630	549.299	49.331
121	22709	Serveis agències de notícies	4.200.000	300.000	4.500.000	1.009.902	3.490.098	3.490.098	1.866.620	1.658.261	208.359
121	22719	Publicacions obligatòries	32.000.000	0	32.000.000	11.001.626	20.998.374	20.998.374	13.435.881	12.869.030	566.851
121	22720	Publicacions voluntàries	20.000.000	0	20.000.000	17.391.495	2.608.505	2.331.423	915.123	915.123	0
122	22755	Serveis informàtics	70.000.000	0	70.000.000	70.000.000	0	0	0	0	0
22	Material, subministraments i altres		360.000.000	15.300.000	375.300.000	234.543.624	140.756.376	135.929.603	96.588.913	86.015.488	10.573.425
121	23001	Dietes, locomoció i trasllats	8.500.000	0	8.500.000	3.380.086	5.119.914	5.119.914	5.119.914	4.873.907	246.007
121	23002	Conveni amb RENFE i peatges autopistes	16.000.000	0	16.000.000	12.264.665	3.735.335	3.735.335	3.735.335	3.037.616	697.719
121	23101	Altres indemnitzacions	500.000	1.100.000	1.600.000	413.752	1.186.248	1.186.248	1.186.248	1.093.290	92.958
121	23102	Indemnització als diputats	340.000.000	-61.000.000	279.000.000	135.473.921	143.526.079	143.526.079	143.526.079	143.526.079	0
122	23102	Indemnització als diputats	0	83.226.958	83.226.958	57.584.201	25.642.757	25.642.757	25.642.757	25.642.757	0
121	23201	Ajuts penjadors	19.900.000	0	19.900.000	14.022.500	5.877.500	5.877.500	5.877.500	5.877.500	0
121	23301	Fons d'acció social	2.000.000	0	2.000.000	1.895.204	104.796	104.796	104.796	104.796	0
121	23302	Ajut formació fills funcionaris	5.250.000	0	5.250.000	5.250.000	0	0	0	0	0
23	Indemnitzacions per raó del servei		392.150.000	23.326.958	415.476.958	230.284.329	185.192.629	185.192.629	185.192.629	184.155.945	1.036.684
TOTAL CAPÍTOL II			855.450.000	44.626.958	900.076.958	501.906.568	398.170.390	391.251.209	316.487.355	300.326.438	16.160.917
CAPÍTOL IV											
121	48101	Assignacions grups parlamentaris	720.800.000	34.600.000	755.400.000	360.005.000	395.395.000	395.395.000	395.395.000	395.395.000	0
122	48101	Assignacions grups parlamentaris	0	465.444	465.444	465.444	0	0	0	0	0
48	A famílies i institucions sense fi lucre		720.800.000	35.065.444	755.865.444	360.470.444	395.395.000	395.395.000	395.395.000	395.395.000	0
TOTAL CAPÍTOL IV			720.800.000	35.065.444	755.865.444	360.470.444	395.395.000	395.395.000	395.395.000	395.395.000	0
CAPÍTOL VI											
121	61101	Obres de condicionament de l'edifici	50.000.000	0	50.000.000	46.940.393	3.059.607	3.059.607	1.185.122	0	1.185.122
122	61102	Obres de recuperació nous espais	84.000.000	65.891.305	149.891.305	149.891.305	0	0	0	0	0
61	Inversions en edificis i altres constr.		134.000.000	65.891.305	199.891.305	196.831.698	3.059.607	3.059.607	1.185.122	0	1.185.122
121	62101	Programa microfilmació d'arxius	1.000.000	0	1.000.000	1.000.000	0	0	0	0	0
121	62201	Sistema de seguretat	4.400.000	0	4.400.000	1.218.677	3.181.323	3.181.323	0	0	0
122	62201	Sistema de seguretat	0	2.000.000	2.000.000	2.000.000	0	0	0	0	0
121	62301	Altra maquinària	10.000.000	0	10.000.000	7.232.703	2.767.297	2.767.297	424.062	297.042	127.020
122	62301	Altra maquinària	0	5.000.000	5.000.000	5.000.000	0	0	0	0	0
62	Inversions en maquinària, instal·lació		15.400.000	7.000.000	22.400.000	16.451.380	5.948.620	5.948.620	424.062	297.042	127.020
121	64101	Adquisició de mobiliari	15.500.000	0	15.500.000	7.102.914	8.397.086	6.865.886	2.166.594	1.831.606	334.988
122	64102	Adquisició de mobiliari	0	23.000.000	23.000.000	23.000.000	0	0	0	0	0
64	Inversions en mobiliari i estris		15.500.000	23.000.000	38.500.000	30.102.914	8.397.086	6.865.886	2.166.594	1.831.606	334.988
121	65101	Pla informàtic	15.000.000	4.000.000	19.000.000	8.297.571	10.702.429	10.702.429	5.718.309	240.845	5.477.464
122	65101	Pla informàtic	0	36.000.000	36.000.000	19.957.844	16.042.156	16.042.156	0	0	0
65	Inversions en equip de procés dades		15.000.000	40.000.000	55.000.000	28.255.415	26.744.585	26.744.585	5.718.309	240.845	5.477.464
121	67101	Adquisició de llibres	5.500.000	0	5.500.000	2.029.377	3.470.623	3.470.623	3.470.623	3.451.339	19.284
67			5.500.000	0	5.500.000	2.029.377	3.470.623	3.470.623	3.470.623	3.451.339	19.284
TOTAL CAPÍTOL VI			185.400.000	135.891.305	321.291.305	273.670.784	47.620.521	46.089.321	12.964.710	5.820.832	7.143.878

			Crèdit inicial	Modificació	Crèdit definitiu	Saldo disponible	Autoritzacions	Disposicions	Obligacions	Pagaments	Pendent pagament
CAPÍTOL VIII											
121	83101	Bestretes	2.000.000	0	2.000.000	2.000.000	0	0	0	0	0
	83	Bestretes	2.000.000	0	2.000.000	2.000.000	0	0	0	0	0
TOTAL CAPÍTOL VIII			2.000.000	0	2.000.000	2.000.000	0	0	0	0	0
TOTAL PRESSUPOST			3.529.150.000	269.907.476	3.799.057.476	2.127.972.650	1.671.084.826	1.662.634.445	1.554.745.980	1.530.167.523	24.578.457

01.01. PARLAMENT DE CATALUNYA

LIQUIDACIÓ DEL PRESSUPOST EL 30 DE JUNY DE 1999

CRÈDITS PENDENTS DEL 1998

	Pendent 31/12/98	Pagaments efectius	Pendent de pagament
Capítol I	12.652.097	12.652.097	0
Capítol II	84.012.841	69.360.806	14.652.035
Capítol IV	35.000.000	35.000.000	0
Capítol VI	221.224.120	33.673.307	187.550.813
Total	352.889.058	150.686.210	202.202.848

01.02. SÍNDIC DE GREUGES

SITUACIÓ DEL PRESSUPOST EL 30 DE JUNY DE 1999

			Crèdit inicial	Modificació	Crèdit disponible	Saldo disponible	Autoritzacions	Disposicions	Obligacions	Pagaments efectius	Pendent pagament
CAPÍTOL I											
121	10001	Retribucions bàsiques	16.412.000		16.412.000	8.206.285	8.205.715	8.205.715	8.205.715	8.205.715	0
121	10002	Retribucions complementàries	22.128.000		22.128.000	11.064.492	11.063.508	11.063.508	11.063.508	11.063.508	0
	10	Alts càrrecs	38.540.000	0	38.540.000	19.270.777	19.269.223	19.269.223	19.269.223	19.269.223	0
121	11001	Retribucions bàsiques pers.eventual	98.745.000	-16.650.000	82.095.000	48.292.088	33.802.912	33.802.912	33.802.912	33.802.912	0
122	11001	Retribucions bàsiques pers.eventual	0	16.662.301	16.662.301	8.059.836	8.602.465	8.602.465	8.602.465	8.602.465	0
121	11002	Altres remuneracions pers.eventual	12.185.000		12.185.000	6.571.551	5.613.449	5.613.449	5.613.449	5.613.449	0
	11	Personal eventual	110.930.000	12.301	110.942.301	62.923.475	48.018.826	48.018.826	48.018.826	48.018.826	0
121	12001	Retribucions bàsiques funcionaris	38.350.000		38.350.000	23.523.350	14.826.650	14.826.650	14.826.650	14.826.650	0
121	12101	Retribucions complementàries p.ev.	7.650.000		7.650.000	4.149.742	3.500.258	3.500.258	3.500.258	3.500.258	0
	12	Personal funcionari	46.000.000	0	46.000.000	27.673.092	18.326.908	18.326.908	18.326.908	18.326.908	0
121	13101	Retribucions bàsiques pers.laboral	1.000	2.600.000	2.601.000	2.338.983	262.017	262.017	262.017	262.017	0
121	13102	Retribucions complementàries p.lab.	1.000	850.000	851.000	759.909	91.091	91.091	91.091	91.091	0
	13	Personal laboral	2.000	3.450.000	3.452.000	3.098.892	353.108	353.108	353.108	353.108	0
121	15001	Productivitat	2.645.000		2.645.000	2.645.000	0	0	0	0	0
121	15101	Gratificacions serveis extraordinaris	2.850.000		2.850.000	1.637.699	1.212.301	1.212.301	1.212.301	1.212.301	0
	15	Incentius al rendiment i actv.extraord.	5.495.000	0	5.495.000	4.282.699	1.212.301	1.212.301	1.212.301	1.212.301	0
121	16001	Seguretat Social	34.000.000		34.000.000	19.674.742	14.325.258	14.325.258	14.325.258	14.219.418	105.840
121	16004	Altres règims de previosió social	300.000		300.000	77.088	222.912	222.912	112.236	112.236	0
121	16007	Assurances de personal	1.000.000		1.000.000	574.089	425.911	425.911	425.911	425.911	0
	16	Assurances i prestacions socials	35.300.000	0	35.300.000	20.325.919	14.974.081	14.974.081	14.863.405	14.757.565	105.840
TOTAL CAPÍTOL I			236.267.000	3.462.301	239.729.301	137.574.854	102.154.447	102.154.447	102.043.771	101.937.931	105.840

			Crèdit inicial	Modificació	Crèdit disponible	Saldo disponible	Autoritzacions	Disposicions	Obligacions	Pagaments efectius	Pendent pagament
CAPÍTOL II											
121	20001	Lloguer béns mobles	900.000	1.000.000	1.900.000	1.100.685	799.315	799.315	799.315	799.315	0
121	20101	Lloguer béns immobles	6.800.000		6.800.000	959.254	5.840.746	5.840.746	2.920.373	2.920.373	0
	20	Lloguers	7.700.000	1.000.000	8.700.000	2.059.939	6.640.061	6.640.061	3.719.688	3.719.688	0
121	21001	Manteniment immobilitzat material	2.500.000	2.000.000	4.500.000	3.267.092	1.232.908	1.232.908	1.232.908	1.232.908	0
	21	Conservació i reparació	2.500.000	2.000.000	4.500.000	3.267.092	1.232.908	1.232.908	1.232.908	1.232.908	0
121	22001	Material ordinari no inventariable	1.700.000	700.000	2.400.000	1.506.868	893.132	893.132	893.132	893.132	0
121	22002	Prensa, revistes, llibres i altes publ.	1.000.000	300.000	1.300.000	537.599	762.401	762.401	762.401	762.401	0
121	22003	Material informàtic no inventariable	250.000	200.000	450.000	240.892	209.108	209.108	209.108	209.108	0
121	22101	Electricitat	2.900.000		2.900.000	1.988.543	911.457	911.457	911.457	911.457	0
121	22102	Aigua	300.000		300.000	212.977	87.023	87.023	87.023	87.023	0
121	22105	Carburants	250.000		250.000	130.000	120.000	120.000	120.000	120.000	0
121	22106	Vestuari	190.000	200.000	390.000	364.502	25.498	25.498	25.498	25.498	0
121	22109	Altres subministraments	150.000	100.000	250.000	115.495	134.505	134.505	134.505	134.505	0
121	22201	Telefòniques	2.000.000	500.000	2.500.000	1.435.999	1.064.001	1.064.001	1.064.001	1.064.001	0
121	22202	Postals	1.000.000	500.000	1.500.000	781.224	718.776	718.776	718.776	718.776	0
121	22401	Primes d'assegurances	500.000	200.000	700.000	515.365	184.635	184.635	184.635	184.635	0
121	22501	Tributs	250.000		250.000	33.411	216.589	216.589	216.589	216.589	0
121	22602	Atencions protocolàries i representat.	2.500.000		2.500.000	2.028.193	471.807	471.807	471.807	471.807	0
121	22603	Publicitat i propaganda	550.000	1.000.000	1.550.000	844.516	705.484	705.484	159.848	159.848	0
121	22605	Reunions i conferències	500.000	500.000	1.000.000	763.236	236.764	236.764	236.764	236.764	0
121	22607	Formació i promoció	600.000		600.000	461.817	138.183	138.183	138.183	117.783	20.400
121	22608	Altres despeses diverses	540.000		540.000	208.534	331.466	331.466	331.466	331.466	0
121	22609	Publicacions	3.000.000		3.000.000	64.201	2.935.799	335.799	335.799	335.799	0
122	22609	Vestuari	0	3.055.297	3.055.297	1.957.007	1098290	1098290	39570	39570	0
121	22701	Neteja i sanejament	7.650.000		7.650.000	160.920	7.489.080	7.489.080	2.496.360	2.496.360	0
121	22707	Estudis i treballs tècnics	11.000.000		11.000.000	377.420	10.622.580	6.342.897	6.342.897	6.342.897	0
122	22707	Estudis i treballs tècnics	0	5.000.000	5.000.000	4.007.507	992.493	992.493	992.493	992.493	0
	22	Estudis i treballs tècnics	36.830.000	12.255.297	49.085.297	18.736.226	30.349.071	27.749.071	16.872.312	16.851.912	20.400
121	23001	Dietes, locomoció i trasllats	2.500.000		2.500.000	1.459.698	1.040.302	1.040.302	1.040.302	1.040.302	0
122	23001	Dietes, locomoció i trasllats	0	3.300.000	3.300.000	2.355.685	944.315	944.315	944.315	944.315	0
121	23101	Altres indemnitzacions	1.000		1.000	1.000	0	0	0	0	0
121	23301	Fons d'acció social	440.000		440.000	440.000	0	0	0	0	0
122	23301	Fons d'acció social	0	3.115	3.115	3.115	0	0	0	0	0
121	23302	Ajut formació fills funcionaris	860.000		860.000	860.000	0	0	0	0	0
	23	Altres indemnitzacions	3.801.000	3.303.115	7.104.115	5.119.498	1.984.617	1.984.617	1.984.617	1.984.617	0
TOTAL CAPÍTOL II			50.831.000	18.558.412	69.389.412	29.182.755	40.206.657	37.606.657	23.809.525	23.789.125	20.400
CAPÍTOL VI											
121	61101	Obres condicionament edifici	100.000		100.000	100.000	0	0	0	0	0
122	61101	Obres condicionament edifici	0	10.643.550	10.643.550	10.643.550	0	0	0	0	0
	61	Inversions en edificis i altres const.	100.000	10.643.550	10.743.550	10.743.550	0	0	0	0	0
121	62301	Altra maquinària	200.000	500.000	700.000	653.651	46.349	46.349	46.349	46.349	0
	62	Inversions en maquinària, instal·lacions	200.000	500.000	700.000	653.651	46.349	46.349	46.349	46.349	0
121	64101	Mobiliari	500.000	3.000.000	3.500.000	3.355.232	144.768	144.768	0	0	0
	64	Inversions en mobiliari i estris	500.000	3.000.000	3.500.000	3.355.232	144.768	144.768	0	0	0
121	65001	Equip informàtic	2.000.000	2.000.000	4.000.000	3.285.243	714.757	714.757	49.300	49.300	0
	65	Inversions en equip de procés dades	2.000.000	2.000.000	4.000.000	3.285.243	714.757	714.757	49.300	49.300	0
121	67001	Llibres	300.000	500.000	800.000	643.227	156.773	156.773	156.773	156.773	0
		Inversions en immobilitzat material	300.000	500.000	800.000	643.227	156.773	156.773	156.773	156.773	0
TOTAL CAPÍTOL VI			3.100.000	16.643.550	19.743.550	18.680.903	1.062.647	1.062.647	252.422	252.422	0
CAPÍTOL VIII											
121	83101	Bestretes	500.000		500.000	500.000	0	0	0	0	0
	83	Concessió préstes i bestretes	500.000	0	500.000	500.000	0	0	0	0	0
TOTAL CAPÍTOL VIII			500.000	0	500.000	500.000	0	0	0	0	0
TOTAL PRESSUPOST			290.698.000	38.664.263	329.362.263	185.938.512	143.423.751	140.823.751	126.105.718	125.979.478	126.240

01.02. SÍNDIC DE GREUGES

LIQUIDACIÓ DEL PRESSUPOST EL 30 DE JUNY DE 1999

CRÈDITS PENDENTS DEL 1998

Capítol	Pendent 31/12/98	Pagaments efectius	Pendent de pagament
Capítol I	1.000.959	1.000.959	0
Capítol II	12.378.679	12.378.679	0
Capítol VI	1.994.550	1.984.110	10.440
Total	15.374.188	15.363.748	10.440

Liquidació del pressupost del Parlament i del Síndic de Greuges corresponent al finiment de la V legislatura i a l'inici de la VI (tram. 232-00003/06)

El Ple del Parlament coneix la liquidació del pressupost del Parlament i del Síndic de Greuges corresponent al primer període de sessions de l'any 1999, que ha presentat la Comissió de Govern Interior.

D'acord amb l'article 46.2.tercer del Reglament aprova la dita liquidació.

01.01. PARLAMENT DE CATALUNYA

SITUACIÓ DEL PRESSUPOST EL 24 D'AGOST DE 1999

			Crèdit inicial	Modificació	Crèdit definitiu	Saldo disponible	Autoritzacions	Disposicions	Obligacions	Pagaments	Pendent pagament
CAPÍTOL I											
121	10001	Assignacions diputats	780.000.000	-34.105.000	745.895.000	364.487.430	381.407.570	381.407.570	381.407.570	381.407.570	0
122	10001	Assignacions diputats	0	54.323.769	54.323.769	257.059	54.066.710	54.066.710	54.066.710	54.066.710	0
	10	Alts càrrecs	780.000.000	20.218.769	800.218.769	364.744.489	435.474.280	435.474.280	435.474.280	435.474.280	0
121	11001	Retribucions bàsiques	32.000.000	0	32.000.000	13.684.855	18.315.145	18.315.145	18.315.145	18.315.145	0
121	11002	Altres remuneracions	7.200.000	1.700.000	8.900.000	4.614.507	4.285.493	4.285.493	4.285.493	4.285.493	0
	110	Personal eventual	39.200.000	1.700.000	40.900.000	18.299.362	22.600.638	22.600.638	22.600.638	22.600.638	0
121	12001	Retribucions bàsiques	461.400.000	0	461.400.000	198.115.009	263.284.991	263.284.991	263.284.991	263.284.991	0
121	12101	Retribucions complementàries	124.500.000	25.300.000	149.800.000	83.557.747	66.242.253	66.242.253	66.242.253	66.242.253	0
	12	Personal funcionari	585.900.000	25.300.000	611.200.000	281.672.756	329.527.244	329.527.244	329.527.244	329.527.244	0
121	13101	Retribucions bàsiques	12.000.000	4.400.000	16.400.000	5.305.631	11.094.369	11.094.369	11.094.369	11.094.369	0
121	13102	Retribucions complementàries	4.000.000	2.600.000	6.600.000	3.206.316	3.393.684	3.393.684	3.393.684	3.393.684	0
	13	Personal laboral	16.000.000	7.000.000	23.000.000	8.511.947	14.488.053	14.488.053	14.488.053	14.488.053	0
			Crèdit inicial	Modificació	Crèdit definitiu	Saldo disponible	Autoritzacions	Disposicions	Obligacions	Pagaments	Pendent pagament
121	15001	Productivitat	12.200.000	0	12.200.000	12.200.000	0	0	0	0	0
121	15101	Gratificacions serveis extraord.	6.000.000	0	6.000.000	1.838.139	4.161.861	4.161.861	4.161.861	4.161.861	0
	15	Incentius al rendiment i activ.extr.	18.200.000	0	18.200.000	14.038.139	4.161.861	4.161.861	4.161.861	4.161.861	0
121	16001	Seguretat Social personal	130.300.000	0	130.300.000	65.613.619	64.686.381	64.686.381	64.686.381	64.686.381	0
121	16002	MUFACE	2.000.000	0	2.000.000	1.204.006	795.994	795.994	795.994	795.994	0
121	16004	Altres règims de previsió social	3.600.000	0	3.600.000	2.323.214	1.276.786	1.276.786	259.138	228.966	30.172
121	16005	Quotes seguretat social diputats	137.000.000	0	137.000.000	72.355.453	64.644.547	64.644.547	64.644.547	64.644.547	0
121	16006	Classes passives diputats	3.700.000	0	3.700.000	1.881.961	1.818.039	1.818.039	1.818.039	1.818.039	0
121	16007	Assegurances personal i diputats	30.500.000	0	30.500.000	28.565.784	1.934.216	1.934.216	1.934.216	1.934.216	0
121	16008	Seguretat social exdiputats	100.000	0	100.000	100.000	0	0	0	0	0
121	16102	Prestació compl.cessament i jubilació diputats	1.000.000	0	1.000.000	1.000.000	0	0	0	0	0
121	16103	Prestació protecció maternitat personal	5.000.000	0	5.000.000	3.248.670	1.751.330	1.751.330	1.751.330	1.751.330	0
121	16104	Subsidis jubilació funcionaris	3.000.000	0	3.000.000	3.000.000	0	0	0	0	0
121	16105	Pla de pensions funcionaris	10.000.000	0	10.000.000	0	10.000.000	10.000.000	10.000.000	10.000.000	0
	16	Assegurances i prestacions socials	326.200.000	0	326.200.000	179.292.707	146.907.293	146.907.293	145.889.645	145.859.473	30.172
TOTAL CAPÍTOL I			1.765.500.000	54.218.769	1.819.718.769	866.559.400	953.159.369	953.159.369	952.141.721	952.111.549	30.172
CAPÍTOL II											
121	20001	Lloguer béns mobles	2.000.000	0	2.000.000	14.950	1.985.050	1.985.050	1.985.050	1.985.050	0
121	20002	Lloguer fotocopiadores	8.500.000	0	8.500.000	3.593.323	4.906.677	4.906.677	4.011.581	4.011.581	0
121	20003	Lloguer equipament informàtic	25.000.000	-4.700.000	20.300.000	26.936	20.273.064	20.273.064	11.719.744	11.719.744	0
121	20101	Lloguer béns immobles	4.000.000	0	4.000.000	1.417.228	2.582.772	2.582.772	1.298.808	1.298.808	0
121	20901	Canon: bar-restaurant	7.300.000	0	7.300.000	145.996	7.154.004	7.154.004	2.980.835	2.980.835	0
	20	Lloguers	46.800.000	-4.700.000	42.100.000	5.198.433	36.901.567	36.901.567	21.996.018	21.996.018	0
121	21001	Manteniment immobilitzat material	18.000.000	10.000.000	28.000.000	16.961.530	11.038.470	11.038.470	5.533.282	5.066.040	467.242
121	21002	Manteniment sistema informàtic	14.300.000	700.000	15.000.000	3.106.755	11.893.245	11.893.245	7.007.108	7.007.108	0
121	21003	Conservació aire condicionat	5.000.000	0	5.000.000	-243.433	5.243.433	5.243.433	3.631.235	3.631.235	0
121	21004	Conservació parc mòbil	2.600.000	0	2.600.000	1.921.689	678.311	678.311	678.311	518.266	160.045
121	21005	Conservació sist.alimentac.elèctrica	1.300.000	0	1.300.000	342.095	957.905	957.905	957.905	0	957.905
121	21006	Conservació centraleta electrònica	1.900.000	0	1.900.000	297.077	1.602.923	1.602.923	1.602.923	1.602.923	0
121	21007	Conservació altra maquinària i equip	8.000.000	0	8.000.000	6.052.110	1.947.890	1.947.890	1.947.890	1.947.890	0
121	21010	Conservació sistemes de seguretat	3.500.000	0	3.500.000	2.192.816	1.307.184	1.307.184	883.152	883.152	0
121	21011	Conservació sistema electrònic de votació	1.900.000	0	1.900.000	5.024	1.894.976	1.894.976	99.296	99.296	0
	21	Conservació i reparació	56.500.000	10.700.000	67.200.000	30.635.663	36.564.337	36.564.337	22.341.102	20.755.910	1.585.192
121	22001	Material ordinari no inventariable	18.000.000	5.000.000	23.000.000	15.841.220	7.158.780	7.158.780	7.158.780	6.978.474	180.306
121	22002	Prensa, revistes, llibres i altres publ.	21.000.000	0	21.000.000	10.244.650	10.755.350	7.175.475	7.042.567	6.697.434	345.133
121	22003	Material informàtic no inventariable	4.000.000	0	4.000.000	2.124.186	1.875.814	1.875.814	1.875.814	1.875.814	0
121	22101	Electricitat	25.000.000	0	25.000.000	17.468.600	7.531.400	7.531.400	7.531.400	7.531.400	0
121	22102	Aigua	2.000.000	0	2.000.000	869.303	1.130.697	1.130.697	1.130.697	1.130.697	0
121	22105	Carburants	2.500.000	0	2.500.000	1.562.559	937.441	937.441	937.441	115.126	122.315
121	22106	Vestuari	4.000.000	0	4.000.000	1.692.957	2.307.043	2.307.043	26.842	26.842	0
121	22109	Altres subministraments	3.000.000	0	3.000.000	1.402.864	1.597.136	1.597.136	1.597.136	1.297.136	300.000
121	22110	Enregistrament i so	1.500.000	0	1.500.000	1.144.207	355.793	355.793	355.793	355.793	0
121	22201	Telefòniques	35.000.000	7.000.000	42.000.000	30.011.497	11.988.503	11.988.503	11.988.503	11.976.469	12.034
121	22202	Postals	4.000.000	0	4.000.000	1.962.900	2.037.100	2.037.100	2.037.100	2.037.100	0
121	22206	Altres	3.600.000	0	3.600.000	2.480.209	1.119.791	1.119.791	1.119.791	1.119.791	0

Punt 3

01.01. PARLAMENT DE CATALUNYA

SITUACIÓ DEL PRESSUPOST EL 24 D'AGOST DE 1999

CRÈDITS PENDENTS DEL 1998

	Pendent 31/12/98	Pagaments efectius	Pendent de pagament
Capítol I	12.652.097	12.652.097	0
Capítol II	84.012.841	70.451.873	13.560.968
Capítol IV	35.000.000	35.000.000	0
Capítol VI	221.224.120	40.922.470	180.301.650
Total	352.889.058	159.026.440	193.862.618

01.02. SÍNDIC DE GREUGES

SITUACIÓ DEL PRESSUPOST EL 24 D'AGOST DE 1999

		Crèdit inicial	Modificació	Crèdit disponible	Saldo disponible	Autoritzacions	Disposicions	Obligacions	Pagaments efectius	Pendent pagament
CAPÍTOL I										
121	10001	Retribucions bàsiques		16.412.000	5.784.717	10.627.283	10.627.283	10.627.283	9.450.183	1.177.100
121	10002	Retribucions complementàries		22.128.000	7.376.656	14.751.344	14.751.344	14.751.344	12.907.426	1.843.918
	10	Alts càrrecs	0	38.540.000	13.161.373	25.378.627	25.378.627	25.378.627	22.357.609	3.021.018
121	11001	Retribucions bàsiques pers.eventual	-16.650.000	82.095.000	44.674.472	37.420.528	37.420.528	37.420.528	37.202.325	218.203
122	11001	Retribucions bàsiques pers.eventual	0	16.662.301	0	16.662.301	16.662.301	16.662.301	11.140.772	5.521.529
121	11002	Altres remuneracions pers.eventual		12.185.000	4.738.295	7.446.705	7.446.705	7.446.705	6.530.077	916.628
	11	Personal eventual	12.301	110.942.301	49.412.767	61.529.534	61.529.534	61.529.534	54.873.174	6.656.360
121	12001	Retribucions bàsiques funcionaris		38.350.000	19.461.077	18.888.923	18.888.923	18.888.923	16.830.659	2.058.264
121	12101	Retribucions complementàries p.ev.		7.650.000	2.974.314	4.675.686	4.675.686	4.675.686	4.087.972	587.714
	12	Personal funcionari	0	46.000.000	22.435.391	23.564.609	23.564.609	23.564.609	20.918.631	2.645.978
121	13101	Retribucions bàsiques pers.laboral	1.000	2.601.000	1.685.561	915.439	915.439	915.439	590.667	324.772
121	13102	Retribucions complementàries p.lab.	1.000	851.000	560.680	290.320	290.320	290.320	187.810	102.510
	13	Personal laboral	2.000	3.452.000	2.246.241	1.205.759	1.205.759	1.205.759	778.477	427.282
121	15001	Productivitat		2.645.000	2.645.000	0	0	0	0	0
121	15101	Gratificacions serveis extraordinaris		2.850.000	1.449.349	1.400.651	1.400.651	1.400.651	1.400.651	0
	15	Incentius al rendiment i actv.extraord.	0	5.495.000	4.094.349	1.400.651	1.400.651	1.400.651	1.400.651	0
121	16001	Seguretat Social		34.000.000	16.791.791	17.208.209	17.208.209	17.208.209	17.208.209	0
121	16004	Altres règims de previsió social		300.000	77.088	222.912	222.912	149.908	149.908	0
121	16007	Assegurances de personal		1.000.000	574.089	425.911	425.911	425.911	425.911	0
	16	Assegurances i prestacions socials	0	35.300.000	17.442.968	17.857.032	17.857.032	17.784.028	17.784.028	0
CAPÍTOL I										
		236.267.000	3.462.301	239.729.301	108.793.089	130.936.212	130.936.212	130.863.208	118.112.570	12.750.638
CAPÍTOL II										
121	20001	Lloguer béns mobles	1.000.000	1.900.000	1.013.672	886.328	886.328	886.328	886.328	0
121	20101	Lloguer béns immobles		6.800.000	959.254	5.840.746	5.840.746	2.944.501	2.944.501	0
	20	Lloguers	1.000.000	8.700.000	1.972.926	6.727.074	6.727.074	3.830.829	3.830.829	0
121	21001	Manteniment immobilitzat material		2.500.000	3.158.586	1.341.414	1.341.414	1.341.414	1.341.414	0
	21	Conservació i reparació	2.000.000	4.500.000	3.158.586	1.341.414	1.341.414	1.341.414	1.341.414	0
121	22001	Material ordinari no inventariable	700.000	2.400.000	1.137.898	1.262.102	1.262.102	1.262.102	1.262.102	0
121	22002	Prensa, revistes, llibres i altes publ.		1.000.000	398.414	901.586	901.586	901.586	901.586	0
121	22003	Material informàtic no inventariable	200.000	450.000	137.379	312.621	312.621	312.621	312.621	0
121	22101	Electricitat		2.900.000	1.629.153	1.270.847	1.270.847	1.270.847	1.270.847	0
121	22102	Aigua		300.000	212.977	87.023	87.023	87.023	87.023	0
121	22105	Carburants		250.000	130.000	120.000	120.000	120.000	120.000	0
121	22106	Vestuari		190.000	390.000	364.502	25.498	25.498	25.498	0
121	22109	Altres subministraments		150.000	250.000	69.123	180.877	180.877	180.877	0
121	22201	Telefòniques		2.000.000	1.415.991	1.084.009	1.084.009	1.084.009	1.084.009	0
121	22202	Postals		1.000.000	735.676	764.324	764.324	764.324	764.324	0
121	22401	Primes d'assegurances		500.000	700.000	525.780	525.780	525.780	525.780	0
121	22501	Tributs		250.000	33.411	216.589	216.589	216.589	216.589	0
121	22602	Atencions protocolàries i representat.		2.500.000	1.913.935	586.065	586.065	586.065	586.065	0
121	22603	Publicitat i propaganda		550.000	1.550.000	844.516	705.484	705.484	705.484	0
121	22605	Reunions i conferències		500.000	1.000.000	668.648	331.352	331.352	331.352	0
121	22607	Formació i promoció		600.000	277.817	322.183	322.183	322.183	322.183	0
121	22608	Altres despeses diverses		540.000	208.534	331.466	331.466	331.466	331.466	0
121	22609	Publicacions		3.000.000	64.201	2.935.799	335.799	335.799	335.799	0
122	22609	Publicacions	0	3.055.297	1.957.007	1.098.290	1.098.290	395.70	395.70	0
121	22701	Neteja i sanejament		7.650.000	160.920	7.489.080	7.489.080	3.744.540	3.744.540	0
121	22707	Estudis i treballs tècnics		11.000.000	377.420	10.622.580	10.622.580	7.660.235	7.660.235	0
122	22707	Estudis i treballs tècnics	0	5.000.000	2.806.644	2.193.356	2.193.356	1.532.156	1.532.156	0
	22	Estudis i treballs tècnics	12.255.297	49.085.297	15.718.386	33.366.911	30.766.911	22.340.106	22.340.106	0

121	23001	Dietes, locomoció i trasllats	2.500.000		2.500.000	1.011.551	1.488.449	1.488.449	1.488.449	1.488.449	0
122	23001	Dietes, locomoció i trasllats	0	3.300.000	3.300.000	2.346.685	953.315	953.315	953.315	953.315	0
121	23101	Altres indemnitzacions	1.000		1.000	1.000	0	0	0	0	0
121	23301	Fons d'acció social	440.000		440.000	440.000	0	0	0	0	0
122	23301	Fons d'acció social	0	3.115	3.115	3.115	0	0	0	0	0
121	23302	Ajut formació fills funcionaris	860.000		860.000	860.000	0	0	0	0	0
23		Altres indemnitzacions	3.801.000	3.303.115	7.104.115	4.662.351	2.441.764	2.441.764	2.441.764	2.441.764	0
TOTAL CAPÍTOL II			50.831.000	18.558.412	69.389.412	25.512.249	43.877.163	41.277.163	29.954.113	29.954.113	0
CAPÍTOL VI											
121	61101	Obres condicionament edifici	100.000		100.000	100.000	0	0	0	0	0
122	61101	Obres condicionament edifici	0	10.643.550	10.643.550	10.643.550	0	0	0	0	0
61		Inversions en edificis i altres const.	100.000	10.643.550	10.743.550	10.743.550	0	0	0	0	0
121	62301	Altra maquinària	200.000	500.000	700.000	638.722	61.278	61.278	61.278	61.278	0
62		Inversions en maquinària, instal·lacions	200.000	500.000	700.000	638.722	61.278	61.278	61.278	61.278	0
121	64101	Mobiliari	500.000	3.000.000	3.500.000	3.348.806	151.194	151.194	151.194	151.194	0
64		Inversions en mobiliari i estris	500.000	3.000.000	3.500.000	3.348.806	151.194	151.194	151.194	151.194	0
121	65001	Equip informàtic	2.000.000	2.000.000	4.000.000	3.285.243	714.757	714.757	49.300	49.300	0
65		Inversions en equip de procés dades	2.000.000	2.000.000	4.000.000	3.285.243	714.757	714.757	49.300	49.300	0
121	67001	Libres	300.000	500.000	800.000	521.566	278.434	278.434	278.434	278.434	0
		Inversions en immobilitzat material	300.000	500.000	800.000	521.566	278.434	278.434	278.434	278.434	0
TOTAL CAPÍTOL VI			3.100.000	16.643.550	19.743.550	18.537.887	1.205.663	1.205.663	540.206	540.206	0
CAPÍTOL VIII											
121	83101	Bestretes	500.000		500.000	500.000	0	0	0	0	0
83		Concessió préstcs i bestretes	500.000	0	500.000	500.000	0	0	0	0	0
TOTAL CAPÍTOL VIII			500.000	0	500.000	500.000	0	0	0	0	0
TOTAL PRESSUPOST			290.698.000	38.664.263	329.362.263	153.343.225	176.019.038	173.419.038	161.357.527	148.606.889	12.750.638

01.02. SÍNDIC DE GREUGES

LIQUIDACIÓ DEL PRESSUPOST EL 24 D'AGOST DE 1999

CRÈDITS PENDENTS DEL 1998

Capítol	Pendent 31/12/98	Pagaments efectius	Pendent de pagament
Capítol I	1.000.959	1.000.959	0
Capítol II	12.378.679	12.378.679	0
Capítol VI	1.994.550	1.984.110	10.440
Total	15.374.188	15.363.748	10.440

01.01. PARLAMENT DE CATALUNYA

SITUACIÓ DEL PRESSUPOST EL 5 DE NOVEMBRE DE 1999

			Crédit inicial	Modificació	Crédit definitiu	Saldo disponible	Autoritzacions	Disposicions	Obligacions	Pagaments	Pendent pagament
CAPÍTOL I											
121	10001	Assignacions diputats	780.000.000	-40.105.000	739.895.000	257.911.643	481.983.357	481.983.357	481.983.357	481.983.357	0
122	10001	Assignacions diputats	0	54.323.769	54.323.769	0	54.323.769	54.323.769	54.323.769	54.323.769	0
	10	Alts càrrecs	780.000.000	14.218.769	794.218.769	257.911.643	536.307.126	536.307.126	536.307.126	536.307.126	0
121	11001	Retribucions bàsiques	32.000.000	0	32.000.000	6.835.864	25.164.136	25.164.136	25.164.136	25.164.136	0
121	11002	Altres remuneracions	7.200.000	1.700.000	8.900.000	2.725.602	6.174.398	6.174.398	6.174.398	6.174.398	0
	110	Personal eventual	39.200.000	1.700.000	40.900.000	9.561.466	31.338.534	31.338.534	31.338.534	31.338.534	0
121	12001	Retribucions bàsiques	461.400.000	0	461.400.000	100.150.368	361.249.632	361.249.632	361.249.632	361.249.632	0
121	12101	Retribucions complementàries	124.500.000	25.300.000	149.800.000	52.749.808	97.050.192	97.050.192	97.050.192	97.050.192	0
	12	Personal funcionari	585.900.000	25.300.000	611.200.000	152.900.176	458.299.824	458.299.824	458.299.824	458.299.824	0

		Crèdit inicial	Modificació	Crèdit definitiu	Saldo disponible	Autoritzacions	Disposicions	Obligacions	Pagaments	Pendent pagament
121	13101	Retribucions bàsiques	12.000.000	7.900.000	19.900.000	4.342.534	15.557.466	15.557.466	15.557.466	0
121	13102	Retribucions complementàries	4.000.000	2.600.000	6.600.000	1.590.376	5.009.624	5.009.624	5.009.624	0
13		Personal laboral	16.000.000	10.500.000	26.500.000	5.932.910	20.567.090	20.567.090	20.567.090	0
121	15001	Productivitat	12.200.000	0	12.200.000	12.200.000	0	0	0	0
121	15101	Gratificacions serveis extraord.	6.000.000	0	6.000.000	0	6.000.000	6.000.000	6.000.000	0
15		Incentius al rendiment i activ.extr.	18.200.000	0	18.200.000	12.200.000	6.000.000	6.000.000	6.000.000	0
121	16001	Seguretat Social personal	130.300.000	2.500.000	132.800.000	35.783.332	97.016.668	97.016.668	97.016.668	0
121	16002	MUFACE	2.000.000	0	2.000.000	1.204.006	795.994	795.994	795.994	0
121	16004	Altres règims de previsió social	3.600.000	0	3.600.000	2.010.140	1.589.860	1.589.860	1.589.860	0
121	16005	Quotes seguretat social diputats	137.000.000	0	137.000.000	42.789.465	94.210.535	94.210.535	94.210.535	0
121	16006	Classes passives diputats	3.700.000	0	3.700.000	1.881.961	1.818.039	1.818.039	1.818.039	0
121	16007	Assegurances personal i diputats	30.500.000	0	30.500.000	28.565.784	1.934.216	1.934.216	1.934.216	0
121	16008	Seguretat social exdiputats	100.000	0	100.000	100.000	0	0	0	0
121	16102	Prestació compl. cessament i jubilació diputats	1.000.000	0	1.000.000	1.000.000	0	0	0	0
121	16103	Prestació protecció maternitat personal	5.000.000	0	5.000.000	2.786.754	2.213.246	2.213.246	2.213.246	0
121	16104	Subsidis jubilació funcionaris	3.000.000	0	3.000.000	3.000.000	0	0	0	0
121	16105	Pla de pensions funcionaris	10.000.000	0	10.000.000	0	10.000.000	10.000.000	10.000.000	0
16		Assegurances i prestacions socials	326.200.000	2.500.000	328.700.000	119.121.442	209.578.558	209.578.558	209.321.806	0
TOTAL CAPÍTOL I		1.765.500.000	54.218.769	1.819.718.769	557.627.637	1.262.091.132	1.262.091.132	1.261.834.380	1.261.834.380	0
CAPÍTOL II										
121	20001	Lloguer béns mobles	2.000.000	7.700.000	9.700.000	3.940.262	5.759.738	5.759.738	4.466.338	0
121	20002	Lloguer fotocopiadores	8.500.000	2.000.000	10.500.000	3.408.170	7.091.830	7.091.830	6.667.455	25.844
121	20003	Lloguer equipament informàtic	25.000.000	-4.700.000	20.300.000	26.936	20.273.064	20.273.064	15.098.586	0
121	20101	Lloguer béns immobles	4.000.000	0	4.000.000	1.417.228	2.582.772	2.582.772	1.855.440	0
121	20901	Canon: bar-restaurant	7.300.000	0	7.300.000	145.996	7.154.004	7.154.004	4.769.336	0
20		Lloguers	46.800.000	5.000.000	51.800.000	8.838.592	42.861.408	42.861.408	32.831.311	25.844
121	21001	Manteniment immobilitzat material	18.000.000	10.000.000	28.000.000	11.961.530	16.038.470	16.038.470	6.474.891	464.806
121	21002	Manteniment sistema informàtic	14.300.000	700.000	15.000.000	3.106.755	11.893.245	11.893.245	7.007.108	0
121	21003	Conservació aire condicionat	5.000.000	2.000.000	7.000.000	1.001.921	5.998.079	5.998.079	5.493.085	0
121	21004	Conservació parc mòbil	2.600.000	0	2.600.000	1.611.913	988.087	988.087	988.087	0
121	21005	Conservació sist.alimentac.elèctrica	1.300.000	0	1.300.000	342.095	957.905	957.905	957.905	0
121	21006	Conservació centraleta electrònica	1.900.000	0	1.900.000	297.077	1.602.923	1.602.923	1.602.923	0
121	21007	Conservació altra maquinària i equip	8.000.000	0	8.000.000	5.818.087	2.183.913	2.183.913	2.111.781	72.132
121	21010	Conservació sistemes de seguretat	3.500.000	0	3.500.000	1.993.936	1.506.064	1.506.064	1.223.376	0
121	21011	Conservació sistema electrònic de votació	1.900.000	0	1.900.000	5.024	1.894.976	1.894.976	1.446.056	0
21		Conservació i reparació	56.500.000	12.700.000	69.200.000	26.136.338	43.063.662	43.063.662	27.377.344	536.938
121	22001	Material ordinari no inventariable	18.000.000	5.000.000	23.000.000	13.046.215	9.953.785	9.953.785	9.953.785	149.347
121	22002	Prensa, revistes, llibres i altres publ.	21.000.000	-1.500.000	19.500.000	7.975.325	11.524.675	10.914.575	10.913.291	2.346.584
121	22003	Material informàtic no inventariable	4.000.000	0	4.000.000	1.525.621	2.474.379	2.474.379	2.163.847	310.532
121	22101	Electricitat	25.000.000	0	25.000.000	12.188.493	12.811.507	12.811.507	12.811.507	0
121	22102	Aigua	2.000.000	1.200.000	3.200.000	1.119.572	2.080.428	2.080.428	1.713.610	366.818
121	22105	Carburants	2.500.000	0	2.500.000	1.103.006	1.396.994	1.396.994	1.396.994	0
121	22106	Vestuari	4.000.000	0	4.000.000	1.388.343	2.611.657	2.611.657	2.280.566	0
121	22109	Altres subministraments	3.000.000	0	3.000.000	1.124.612	1.875.388	1.875.388	1.775.388	100.000
121	22110	Enregistrament i so	1.500.000	0	1.500.000	1.144.207	355.793	355.793	355.793	0
121	22201	Telefòniques	35.000.000	7.000.000	42.000.000	22.972.255	19.027.745	19.027.745	19.027.745	0
121	22202	Postals	4.000.000	100.000	4.100.000	2.062.900	2.037.100	2.037.100	2.037.100	0
121	22206	Altres	3.600.000	0	3.600.000	1.994.223	1.605.777	1.605.777	1.597.222	8.555
121	22301	Transports	4.000.000	0	4.000.000	3.331.032	668.968	668.968	668.968	274.350
121	22402	Primes assegurances parc mòbil	2.400.000	0	2.400.000	1.319.899	1.080.101	1.080.101	1.080.101	0
121	22403	Primes assegurances edifici, mobili.	4.000.000	0	4.000.000	2.287.451	1.712.549	1.712.549	1.712.549	0
121	22501	Tributs	300.000	0	300.000	126.960	173.040	173.040	173.040	29.820
121	22602	Atencions protocolàries i representatives	14.000.000	11.100.000	25.100.000	5.615.404	19.484.596	19.484.596	14.558.946	252.895
121	22606	Hospital Clínic	1.500.000	0	1.500.000	244.170	1.255.830	1.255.830	878.055	0
121	22607	Formació i promoció	10.000.000	0	10.000.000	1.604.390	8.395.610	8.395.610	7.584.105	281.400
121	22608	Altres despeses diverses	6.000.000	0	6.000.000	3.868.615	2.131.385	2.131.385	2.113.429	17.956
121	22609	Divulgació i foment coneixement institució	12.000.000	0	12.000.000	12.000.000	0	0	0	0
123	22620	Indemnització Llei 2/1995	0	3.000.000	3.000.000	0	3.000.000	3.000.000	3.000.000	0
121	22701	Neteja i sanejament	50.000.000	0	50.000.000	1.194.501	48.805.499	48.805.499	40.595.430	0
121	22707	Estudis i treballs tècnics	3.000.000	3.000.000	6.000.000	1.055.780	4.944.220	3.207.579	1.208.359	1.999.220
121	22708	Prestació altres serveis informàtics	3.000.000	0	3.000.000	1.427.304	1.572.696	1.572.696	1.455.279	117.417
121	22709	Serveis agències de notícies	4.200.000	300.000	4.500.000	20.112	4.479.888	4.479.888	3.359.916	373.324
121	22719	Publicacions obligatòries	32.000.000	0	32.000.000	11.001.626	20.998.374	20.998.374	17.392.328	0
121	22720	Publicacions voluntàries	20.000.000	0	20.000.000	17.049.072	2.950.928	2.673.846	2.469.846	0
121	22755	Serveis informàtics	70.000.000	0	70.000.000	14.746.679	55.253.321	55.253.321	36.007.148	0
22		Material, subministraments i altres	360.000.000	29.200.000	389.200.000	144.537.767	244.662.233	242.038.410	196.858.027	6.628.218
121	23001	Dietes, locomoció i trasllats	8.500.000	500.000	9.000.000	3.669.824	5.330.176	5.330.176	5.159.084	171.092
121	23002	Conveni amb RENFE i peatges autopistes	16.000.000	0	16.000.000	7.057.408	8.942.592	8.942.592	8.942.592	0
121	23101	Altres indemnitzacions	500.000	1.100.000	1.600.000	1.55.833	1.444.167	1.444.167	1.444.167	0
121	23102	Indemnització als diputats	340.000.000	-88.600.000	251.400.000	104.095.958	147.304.042	147.304.042	147.304.042	0
122	23102	Indemnització als diputats	0	83.226.958	83.226.958	0	83.226.958	83.226.958	83.226.958	0
121	23201	Ajuts penjadors	19.900.000	0	19.900.000	10.706.950	9.193.050	9.193.050	9.193.050	0
121	23301	Fons d'acció social	2.000.000	105.000	2.105.000	1.870.204	234.796	234.796	234.796	0
121	23302	Ajuts formació fills funcionaris	5.250.000	0	5.250.000	5.250.000	0	0	0	0
23		Indemnitzacions per raó del servei	392.150.000	-3.668.042	388.481.958	132.806.177	255.675.781	255.675.781	255.504.689	171.092
TOTAL CAPÍTOL II		855.450.000	43.231.958	898.681.958	312.418.874	586.263.084	583.639.261	519.396.525	512.034.433	7.362.092
CAPÍTOL IV										
121	48101	Assignacions grups parlamentaris	720.800.000	34.600.000	755.400.000	231.617.265	523.782.735	523.782.735	523.782.735	0
122	48101	Assignacions grups parlamentaris	0	465.444	465.444	0	465.444	465.444	465.444	0
48		A famílies i institucions sense fi lucre	720.800.000	35.065.444	755.865.444	231.617.265	524.248.179	524.248.179	524.248.179	0
TOTAL CAPÍTOL IV		720.800.000	35.065.444	755.865.444	231.617.265	524.248.179	524.248.179	524.248.179	524.248.179	0

			Crèdit inicial	Modificació	Crèdit definitiu	Saldo disponible	Autoritzacions	Disposicions	Obligacions	Pagaments	Pendent pagament
CAPÍTOL VI											
121	61101	Obres de condicionament de l'edifici	50.000.000	0	50.000.000	33.848.820	16.151.180	16.151.180	1.185.122	1.185.122	0
121	61102	Obres de recuperació nous espais	84.000.000	0	84.000.000	84.000.000	0	0	0	0	0
122	61102	Obres de recuperació nous espais	0	65.891.305	65.891.305	65.891.305	0	0	0	0	0
	61	Inversions en edificis i altres constr.	134.000.000	65.891.305	199.891.305	183.740.125	16.151.180	16.151.180	1.185.122	1.185.122	0
121	62101	Programa microfilmació d'arxius	1.000.000	0	1.000.000	1.000.000	0	0	0	0	0
121	62201	Sistema de seguretat	4.400.000	0	4.400.000	1.218.677	3.181.323	3.181.323	3.181.323	3.181.323	0
122	62201	Sistema de seguretat	0	2.000.000	2.000.000	2.000.000	0	0	0	0	0
121	62301	Altra maquinària	10.000.000	0	10.000.000	6.677.353	3.322.647	3.322.647	3.322.647	2.767.297	555.350
122	62301	Altra maquinària	0	5.000.000	5.000.000	5.000.000	0	0	0	0	0
	62	Inversions en maquinària, instal·lació	15.400.000	7.000.000	22.400.000	15.896.030	6.503.970	6.503.970	6.503.970	5.948.620	555.350
121	64101	Adquisició de mobiliari	15.500.000	0	15.500.000	3.435.534	12.064.466	12.064.466	8.165.520	8.165.520	0
122	64102	Adquisició de mobiliari	0	23.000.000	23.000.000	13.234.880	9.765.120	8.143.592	1.378.472	1.378.472	0
	64	Inversions en mobiliari i estris	15.500.000	23.000.000	38.500.000	16.670.414	21.829.586	20.208.058	9.543.992	9.543.992	0
121	65101	Pla informàtic	15.000.000	4.000.000	19.000.000	8.297.571	10.702.429	10.702.429	10.702.429	10.702.429	0
122	65101	Pla informàtic	0	36.000.000	36.000.000	11.014.727	24.985.273	24.985.273	1.839.261	1.839.261	0
	65	Inversions en equip de procés dades	15.000.000	40.000.000	55.000.000	19.312.298	35.687.702	35.687.702	12.541.690	12.541.690	0
121	67101	Adquisició de llibres	5.500.000	1.500.000	7.000.000	1.559.006	5.440.994	5.440.994	5.440.994	5.103.925	337.069
	67		5.500.000	1.500.000	7.000.000	1.559.006	5.440.994	5.440.994	5.440.994	5.103.925	337.069
TOTAL CAPÍTOL VI			185.400.000	137.391.305	322.791.305	237.177.873	85.613.432	83.991.904	35.215.768	34.323.349	892.419
CAPÍTOL VIII											
121	83101	Bestretes	2.000.000	0	2.000.000	2.000.000	0	0	0	0	0
	83	Bestretes	2.000.000	0	2.000.000	2.000.000	0	0	0	0	0
TOTAL CAPÍTOL VIII			2.000.000	0	2.000.000	2.000.000	0	0	0	0	0
TOTAL PRESSUPOST			3.529.150.000	269.907.476	3.799.057.476	1.340.841.649	2.458.215.827	2.453.970.476	2.340.694.852	2.332.440.341	8.254.511

01.01. PARLAMENT DE CATALUNYA

SITUACIÓ DEL PRESSUPOST EL 5 DE NOVEMBRE DE 1999

CRÈDITS PENDENTS DEL 1998

	Pendent 31/12/98	Pagaments efectius	Pendent de pagament
Capítol I	12.652.097	12.652.097	0
Capítol II	84.012.841	70.626.468	13.386.373
Capítol IV	35.000.000	35.000.000	0
Capítol VI	221.224.120	167.477.344	53.746.776
Total	352.889.058	285.755.909	67.133.149

01.02. SÍNDIC DE GREUGES

SITUACIÓ DEL PRESSUPOST EL 5 DE NOVEMBRE DE 1999

	Crèdit inicial	Modificació	Crèdit disponible	Saldo disponible	Autoritzacions	Disposicions	Obligacions	Pagaments efectius	Pendent pagament
CAPÍTOL I									
121	10001	Retribucions bàsiques	16.412.000	16.412.000	3.430.517	12.981.483	12.981.483	12.981.483	0
121	10002	Retribucions complementàries	22.128.000	22.128.000	3.688.820	18.439.180	18.439.180	18.439.180	0
	10	Alts càrrecs	38.540.000	0	7.119.337	31.420.663	31.420.663	31.420.663	0
121	11001	Retribucions bàsiques pers.eventual	98.745.000	-17.650.000	81.095.000	31.627.784	49.467.216	49.467.216	0
122	11001	Retribucions bàsiques pers.eventual	0	16.662.301	16.662.301	0	16.662.301	16.662.301	0
121	11002	Altres remuneracions pers.eventual	12.185.000	-700.000	11.485.000	2.135.981	9.349.019	9.349.019	0
	11	Personal eventual	110.930.000	-1.687.699	109.242.301	33.763.765	75.478.536	75.478.536	0

			Crèdit inicial	Modificació	Crèdit disponible	Saldo disponible	Autoritzacions	Disposicions	Obligacions	Pagaments efectius	Pendent pagament
121	12001	Retribucions bàsiques funcionaris	38.350.000	-1.050.000	37.300.000	14.345.419	22.954.581	22.954.581	22.954.581	22.954.581	0
121	12101	Retribucions complementàries p.ev.	7.650.000		7.650.000	1.818.096	5.831.904	5.831.904	5.831.904	5.831.904	0
	12	Personal funcionari	46.000.000	-1.050.000	44.950.000	16.163.515	28.786.485	28.786.485	28.786.485	28.786.485	0
121	13101	Retribucions bàsiques pers.laboral	1.000	2.600.000	2.601.000	1.036.017	1.564.983	1.564.983	1.564.983	1.564.983	0
121	13102	Retribucions complementàries p.lab.	1.000	850.000	851.000	355.660	495.340	495.340	495.340	495.340	0
	13	Personal laboral	2.000	3.450.000	3.452.000	1.391.677	2.060.323	2.060.323	2.060.323	2.060.323	0
121	15001	Productivitat	2.645.000		2.645.000	2.645.000	0	0	0	0	0
121	15101	Gratificacions serveis extraordinaris	2.850.000		2.850.000	887.945	1.962.055	1.962.055	1.962.055	1.962.055	0
	15	Incentius al rendiment i actv.extraord.	5.495.000	0	5.495.000	3.532.945	1.962.055	1.962.055	1.962.055	1.962.055	0
121	16001	Seguretat Social	34.000.000		34.000.000	9.917.841	24.082.159	24.082.159	24.082.159	24.082.159	0
121	16004	Altres règims de previsió social	300.000		300.000	77.088	222.912	222.912	168.744	168.744	0
121	16007	Assegurances de personal	1.000.000	1.000.000	2.000.000	1.574.089	425.911	425.911	425.911	425.911	0
	16	Assegurances i prestacions socials	35.300.000	1.000.000	36.300.000	11.569.018	24.730.982	24.730.982	24.676.814	24.676.814	0
CAPÍTOL I			236.267.000	1.712.301	237.979.301	73.540.257	164.439.044	164.439.044	164.384.876	164.384.876	0
CAPÍTOL II											
121	20001	Lloguer béns mobles	900.000	1.000.000	1.900.000	941.896	958.104	958.104	958.104	958.104	0
121	20101	Lloguer béns immobles	6.800.000		6.800.000	959.254	5.840.746	5.840.746	5.768.362	5.768.362	0
	20	Lloguers	7.700.000	1.000.000	8.700.000	1.901.150	6.798.850	6.798.850	6.726.466	6.726.466	0
121	21001	Manteniment immobilitzat material	2.500.000	2.000.000	4.500.000	3.069.846	1.430.154	1.430.154	1.430.154	1.430.154	0
	21	Conservació i reparació	2.500.000	2.000.000	4.500.000	3.069.846	1.430.154	1.430.154	1.430.154	1.430.154	0
121	22001	Material ordinari no inventariable	1.700.000	700.000	2.400.000	948.207	1.451.793	1.451.793	1.451.793	1.433.790	18.003
121	22002	Prensa, revistes, llibres i altes publ.	1.000.000	300.000	1.300.000	386.050	913.950	913.950	913.950	913.950	0
121	22003	Material informàtic no inventariable	250.000	300.000	550.000	194.691	355.309	355.309	355.309	355.309	0
121	22101	Electricitat	2.900.000		2.900.000	1.629.153	1.270.847	1.270.847	1.270.847	1.270.847	0
121	22102	Aigua	300.000		300.000	142.192	157.808	157.808	157.808	157.808	0
121	22105	Carburants	250.000		250.000	70.000	180.000	180.000	180.000	180.000	0
121	22106	Vestuari	190.000	200.000	390.000	364.502	25.498	25.498	25.498	25.498	0
121	22109	Altres subministraments	150.000	200.000	350.000	139.363	210.637	210.637	210.637	210.637	0
121	22201	Telefòniques	2.000.000	500.000	2.500.000	569.140	1.930.860	1.930.860	1.930.860	1.657.980	272.880
121	22202	Postals	1.000.000	1.000.000	2.000.000	1.185.127	814.873	814.873	814.873	812.118	2.755
121	22401	Primes d'assegurances	500.000	250.000	750.000	224.220	525.780	525.780	525.780	525.780	0
121	22501	Tributs	250.000		250.000	33.411	216.589	216.589	216.589	216.589	0
121	22602	Atencions protocolàries i representat.	2.500.000		2.500.000	1.848.950	651.050	651.050	651.050	651.050	0
121	22603	Publicitat i propaganda	550.000	1.000.000	1.550.000	152.564	1.397.436	1.397.436	1.397.436	705.484	691.952
121	22605	Reunions i conferències	500.000	500.000	1.000.000	544.223	455.777	455.777	455.777	455.777	0
121	22607	Formació i promoció	600.000		600.000	2.817	597.183	597.183	597.183	597.183	0
121	22608	Altres despeses diverses	540.000		540.000	156.534	383.466	383.466	383.466	333.466	50.000
121	22609	Publicacions	3.000.000		3.000.000	236.841	2.763.159	2.763.159	2.763.159	2.763.159	0
122	22609	Publicacions	0	3.055.297	3.055.297	1.949.796	1.105.501	1.105.501	1.105.501	1.105.501	0
121	22701	Neteja i sanejament	7.650.000		7.650.000	160.920	7.489.080	7.489.080	4.368.630	4.368.630	0
121	22707	Estudis i treballs tècnics	11.000.000		11.000.000	377.420	10.622.580	10.622.580	8.757.173	8.593.474	163.699
122	22707	Estudis i treballs tècnics	0	5.000.000	5.000.000	1.698.844	3.301.156	3.301.156	2.396.356	2.396.356	0
	22	Estudis i treballs tècnics	36.830.000	13.005.297	49.835.297	13.014.965	36.820.332	36.820.332	30.929.675	29.730.386	1.199.289
121	23001	Dietes, locomoció i trasllats	2.500.000		2.500.000	764.375	1.735.625	1.735.625	1.735.625	1.619.281	116.344
122	23001	Dietes, locomoció i trasllats	0	3.300.000	3.300.000	1.669.843	1.630.157	1.630.157	1.630.157	1.630.157	0
121	23101	Altres indemnitzacions	1.000		1.000	1.000	0	0	0	0	0
121	23301	Fons d'acció social	440.000	1.000.000	1.440.000	1.440.000	0	0	0	0	0
122	23301	Fons d'acció social	0	3.115	3.115	3.115	0	0	0	0	0
121	23302	Ajut formació fills funcionaris	860.000		860.000	0	860.000	860.000	860.000	860.000	0
	23	Altres indemnitzacions	3.801.000	4.303.115	8.104.115	3.878.333	4.225.782	4.225.782	4.225.782	4.109.438	116.344
TOTAL CAPÍTOL II			50.831.000	20.308.412	71.139.412	21.864.294	49.275.118	49.275.118	43.312.077	41.996.444	1.315.633
CAPÍTOL VI											
121	61101	Obres condicionament edifici	100.000		100.000	100.000	0	0	0	0	0
122	61101	Obres condicionament edifici	0	10.643.550	10.643.550	10.643.550	0	0	0	0	0
	61	Inversions en edificis i altres const.	100.000	10.643.550	10.743.550	10.743.550	0	0	0	0	0
121	62301	Altra maquinària	200.000	500.000	700.000	633.850	66.150	66.150	66.150	66.150	0
	62	Inversions en maquinària, instal·lacions	200.000	500.000	700.000	633.850	66.150	66.150	66.150	66.150	0
121	64101	Mobiliari	500.000	3.000.000	3.500.000	3.348.806	151.194	151.194	151.194	151.194	0
	64	Inversions en mobiliari i estris	500.000	3.000.000	3.500.000	3.348.806	151.194	151.194	151.194	151.194	0
121	65001	Equip informàtic	2.000.000	2.000.000	4.000.000	3.322.328	677.672	677.672	677.672	677.672	0
	65	Inversions en equip de procés dades	2.000.000	2.000.000	4.000.000	3.322.328	677.672	677.672	677.672	677.672	0
121	67001	Llibres	300.000	500.000	800.000	475.305	324.695	324.695	324.695	324.695	0
		Inversions en immobilitzat material	300.000	500.000	800.000	475.305	324.695	324.695	324.695	324.695	0
TOTAL CAPÍTOL VI			3.100.000	16.643.550	19.743.550	18.523.839	1.219.711	1.219.711	1.219.711	1.219.711	0
CAPÍTOL VIII											
121	83101	Bestretes	500.000		500.000	500.000	0	0	0	0	0
	83	Concessió préstec i bestretes	500.000	0	500.000	500.000	0	0	0	0	0
TOTAL CAPÍTOL VIII			500.000	0	500.000	500.000	0	0	0	0	0
TOTAL PRESSUPOST			290.698.000	38.664.263	329.362.263	114.428.390	214.933.873	214.933.873	208.916.664	207.601.031	1.315.633

01.02. SÍNDIC DE GREUGES

LIQUIDACIÓ DEL PRESSUPOST EL 5 DE NOVEMBRE DE 1999

CRÈDITS PENDENTS DEL 1998

Capítol	Pendent 31/12/98	Pagaments efectius	Pendent de pagament
Capítol I	1.000.959	1.000.959	0
Capítol II	12.378.679	12.378.679	0
Capítol VI	1.994.550	1.984.110	10.440
Total	15.374.188	15.363.748	10.440

Liquidació del pressupost del Parlament i del Síndic de Greuges corresponent a l'exercici del 1999 (tram. 232-00001/06)

El Ple del Parlament coneix la liquidació del pressupost del Parlament i del Síndic de Greuges corresponent al finiment de la V Legislatura i a l'inici de la VI, que ha presentat la Comissió de Govern Interior.

D'acord amb l'article 46.2.tercer del Reglament aprova la dita liquidació.

01.01. PARLAMENT DE CATALUNYA

LIQUIDACIÓ DEL PRESSUPOST EL 31 DE DESEMBRE DE 1999

			Crèdit inicial	Modificació	Crèdit definitiu	Romanents	Obligacions	Pagaments	Pendent pagament
CAPÍTOL I									
121	10001	Assignacions diputats	780.000.000	-40.105.000	739.895.000	114.501.868	625.393.132	625.393.132	0
122	10001	Assignacions diputats	0	54.323.769	54.323.769	0	54.323.769	54.323.769	0
	10	Alts càrrecs	780.000.000	14.218.769	794.218.769	114.501.868	679.716.901	679.716.901	0
121	11001	Retribucions bàsiques	32.000.000	0	32.000.000	1.236.388	30.763.612	30.763.612	0
121	11002	Altres remuneracions	7.200.000	1.700.000	8.900.000	0	8.900.000	8.900.000	0
	110	Personal eventual	39.200.000	1.700.000	40.900.000	1.236.388	39.663.612	39.663.612	0
121	12001	Retribucions bàsiques	461.400.000	0	461.400.000	0	461.400.000	461.400.000	0
121	12101	Retribucions complementàries	124.500.000	25.300.000	149.800.000	22.173.106	127.626.894	127.626.894	0
	12	Personal funcionari	585.900.000	25.300.000	611.200.000	22.173.106	589.026.894	589.026.894	0
121	13101	Retribucions bàsiques	12.000.000	7.900.000	19.900.000	82.224	19.817.776	19.817.776	0
121	13102	Retribucions complementàries	4.000.000	2.600.000	6.600.000	1.241.055	5.358.945	5.358.945	0
	13	Personal laboral	16.000.000	10.500.000	26.500.000	1.323.279	25.176.721	25.176.721	0
121	15001	Productivitat	12.200.000	0	12.200.000	801.146	11.398.854	11.398.854	0
121	15101	Gratificacions serveis extraord.	6.000.000	0	6.000.000	0	6.000.000	6.000.000	0
	15	Incentius al rendiment i activ.extr.	18.200.000	0	18.200.000	801.146	17.398.854	17.398.854	0
121	16001	Seguretat Social personal	130.300.000	2.500.000	132.800.000	3.028.435	129.771.565	129.517.549	254.016
121	16002	MUFACE	2.000.000	0	2.000.000	853.478	1.146.522	1.146.522	0
121	16004	Altres règims de previsió social	3.600.000	0	3.600.000	1.992.758	1.607.242	1.522.438	84.804
121	16005	Quotes seguretat social diputats	137.000.000	0	137.000.000	12.606.800	124.393.200	113.431.273	10.961.927
121	16006	Classes passives diputats	3.700.000	0	3.700.000	1.081.360	2.618.640	2.618.640	0
121	16007	Assegurances personal i diputats	30.500.000	0	30.500.000	2.783.754	27.716.246	15.350.883	12.365.363
121	16008	Seguretat social exdiputats	100.000	0	100.000	100.000	0	0	0
121	16102	Prestació compl.cessament i jubilació diputats	1.000.000	0	1.000.000	174.307	825.693	0	825.693
121	16103	Prestació protecció maternitat personal	5.000.000	0	5.000.000	2.288.599	2.711.401	2.711.401	0
121	16104	Subsidis jubilació funcionaris	3.000.000	0	3.000.000	3.000.000	0	0	0
121	16105	Pla de pensions funcionaris	10.000.000	0	10.000.000	0	10.000.000	10.000.000	0
	16	Assegurances i prestacions socials	326.200.000	2.500.000	328.700.000	27.909.491	300.790.509	276.298.706	24.491.803
TOTAL CAPÍTOL I			1.765.500.000	54.218.769	1.819.718.769	167.945.278	1.651.773.491	1.627.281.688	24.491.803

			Crèdit inicial	Modificació	Crèdit definitiu	Romanents	Obligacions	Pagaments	Pendent pagament
CAPÍTOL II									
121	20001	Lloguer béns mobles	2.000.000	7.700.000	9.700.000	2.107	9.697.893	8.223.462	1.474.431
121	20002	Lloguer fotocopiadores	8.500.000	2.000.000	10.500.000	1.028.637	9.471.363	6.989.497	2.481.866
121	20003	Lloguer equipament informàtic	25.000.000	-4.700.000	20.300.000	26.936	20.273.064	20.166.849	106.215
121	20101	Lloguer béns immobles	4.000.000	0	4.000.000	1.759.555	2.240.445	2.240.445	0
121	20901	Canon: bar-restaurant	7.300.000	0	7.300.000	120.958	7.179.042	5.961.670	1.217.372
20		Lloguers	46.800.000	5.000.000	51.800.000	2.938.193	48.861.807	43.581.923	5.279.884
121	21001	Manteniment immobilitzat material	18.000.000	10.000.000	28.000.000	0	28.000.000	16.967.205	11.032.795
121	21002	Manteniment sistema informàtic	14.300.000	700.000	15.000.000	2.758.755	12.241.245	9.177.564	3.063.681
121	21003	Conservació aire condicionat	5.000.000	2.000.000	7.000.000	895.653	6.104.347	5.599.353	504.994
121	21004	Conservació parc mòbil	2.600.000	0	2.600.000	841.449	1.758.551	1.620.891	137.660
121	21005	Conservació sist.alimentac.elèctrica	1.300.000	0	1.300.000	342.095	957.905	957.905	0
121	21006	Conservació centraleta electrònica	1.900.000	0	1.900.000	297.077	1.602.923	1.602.923	0
121	21007	Conservació altra maquinària i equip	8.000.000	0	8.000.000	5.112.622	2.887.378	2.461.473	425.905
121	21010	Conservació sistemes de seguretat	3.500.000	0	3.500.000	1.718.250	1.781.750	1.364.720	417.030
121	21011	Conservació sistema electrònic de votació	1.900.000	0	1.900.000	5.024	1.894.976	1.446.056	448.920
21		Conservació i reparació	56.500.000	12.700.000	69.200.000	11.970.925	57.229.075	41.198.090	16.030.985
121	22001	Material ordinari no inventariable	18.000.000	5.000.000	23.000.000	2.727.701	20.272.299	11.148.723	9.123.576
121	22002	Prensa, revistes, llibres i altres publ.	21.000.000	-1.500.000	19.500.000	3.517.416	15.982.584	13.044.345	2.938.239
121	22003	Material informàtic no inventariable	4.000.000	0	4.000.000	881.955	3.118.045	2.559.581	558.464
121	22101	Electricitat	25.000.000	0	25.000.000	398.824	24.601.176	17.463.080	7.138.096
121	22102	Aigua	2.000.000	1.200.000	3.200.000	127.316	3.072.684	2.359.642	713.042
121	22105	Carburants	2.500.000	0	2.500.000	283.351	2.216.649	1.715.175	501.474
121	22106	Vestuari	4.000.000	0	4.000.000	727.110	3.272.890	2.577.338	695.552
121	22109	Altres subministraments	3.000.000	0	3.000.000	188.614	2.811.386	1.959.859	851.527
121	22110	Enregistrament i so	1.500.000	0	1.500.000	1.033.346	466.654	368.495	98.159
121	22201	Telefòniques	35.000.000	7.000.000	42.000.000	9.508.568	32.491.432	26.537.356	5.954.076
121	22202	Postals	4.000.000	100.000	4.100.000	1.094.350	3.005.650	3.005.650	0
121	22206	Altres	3.600.000	0	3.600.000	342.581	3.257.419	3.019.291	238.128
121	22301	Transports	4.000.000	0	4.000.000	2.891.150	1.108.850	981.800	127.050
121	22402	Primes assegurances parc mòbil	2.400.000	0	2.400.000	787.327	1.612.673	1.612.673	0
121	22403	Primes assegurances edifici, mobili.	4.000.000	0	4.000.000	0	4.000.000	4.000.000	0
121	22501	Tributs	300.000	0	300.000	126.960	173.040	143.220	29.820
121	22602	Atencions protocolàries i representatives	14.000.000	11.100.000	25.100.000	538.654	24.561.346	22.996.721	1.564.625
121	22606	Hospital Clínic	1.500.000	0	1.500.000	329.260	1.170.740	878.055	292.685
121	22607	Formació i promoció	10.000.000	0	10.000.000	1.280.060	8.719.940	8.421.740	298.200
121	22608	Altres despeses diverses	6.000.000	0	6.000.000	3.277.764	2.722.236	2.181.564	540.672
121	22609	Divulgació i foment coneixement institució	12.000.000	0	12.000.000	12.000.000	0	0	0
123	22620	Indemnització Llei 2/1995	0	3.000.000	3.000.000	0	3.000.000	3.000.000	0
121	22701	Neteja i sanejament	50.000.000	0	50.000.000	1.264.962	48.735.038	48.735.038	0
121	22707	Estudis i treballs tècnics	3.000.000	3.000.000	6.000.000	964.621	5.035.379	1.498.359	3.537.020
121	22708	Prestació altres serveis informàtics	3.000.000	0	3.000.000	1.000.134	1.999.866	1.609.236	390.630
121	22709	Serveis agències de notícies	4.200.000	300.000	4.500.000	20.112	4.479.888	4.314.923	164.965
121	22719	Publicacions obligatòries	32.000.000	0	32.000.000	11.978.678	20.021.322	17.660.404	2.360.918
121	22720	Publicacions voluntàries	20.000.000	0	20.000.000	16.820.936	3.179.064	2.852.257	326.807
121	22755	Serveis informàtics	70.000.000	0	70.000.000	13.966.186	56.033.814	54.246.548	1.787.266
22		Material, subministraments i altres	360.000.000	29.200.000	389.200.000	88.077.936	301.122.064	260.891.073	40.230.991
121	23001	Dietes, locomoció i trasllats	8.500.000	500.000	9.000.000	2.817.610	6.182.390	5.378.613	803.777
121	23002	Conveni amb RENFE i peatges autopistes	16.000.000	0	16.000.000	3.404.404	12.595.596	11.053.830	1.541.766
121	23101	Altres indemnitzacions	500.000	1.100.000	1.600.000	155.833	1.444.167	1.444.167	0
121	23102	Indemnització als diputats	340.000.000	-88.600.000	251.400.000	48.517.446	202.882.554	202.882.554	0
122	23102	Indemnització als diputats	0	83.226.958	83.226.958	0	83.226.958	83.226.958	0
121	23201	Ajuts penjador	19.900.000	0	19.900.000	1.200.332	18.699.668	14.070.150	4.629.518
121	23301	Fons d'acció social	2.000.000	105.000	2.105.000	0	2.105.000	234.796	1.870.204
121	23302	Ajut formació fills funcionaris	5.250.000	0	5.250.000	0	5.250.000	5.228.310	21.690
23		Indemnitzacions per raó del servei	392.150.000	-3.668.042	388.481.958	56.095.625	332.386.333	323.519.378	8.866.955
TOTAL CAPÍTOL II			855.450.000	43.231.958	898.681.958	159.082.679	739.599.279	669.190.464	70.408.815
CAPÍTOL IV									
121	48101	Assignacions grups parlamentaris	720.800.000	34.600.000	755.400.000	106.951.247	648.448.753	648.448.753	0
122	48101	Assignacions grups parlamentaris	0	465.444	465.444	0	465.444	465.444	0
48		A famílies i institucions sense fi lucre	720.800.000	35.065.444	755.865.444	106.951.247	648.914.197	648.914.197	0
TOTAL CAPÍTOL IV			720.800.000	35.065.444	755.865.444	106.951.247	648.914.197	648.914.197	0
CAPÍTOL VI									
121	61101	Obres de condicionament de l'edifici	50.000.000	0	50.000.000	2.136.904	47.863.096	10.580.326	37.282.770
121	61102	Obres de recuperació nous espais	84.000.000	0	84.000.000	72.192.126	11.807.874	0	11.807.874
122	61102	Obres de recuperació nous espais	0	65.891.305	65.891.305	0	65.891.305	0	65.891.305
61		Inversions en edificis i altres constr.	134.000.000	65.891.305	199.891.305	74.329.030	125.562.275	10.580.326	114.981.949
121	62101	Programa microfilmació d'arxius	1.000.000	0	1.000.000	1.000.000	0	0	0
121	62201	Sistema de seguretat	4.400.000	0	4.400.000	1.218.677	3.181.323	3.181.323	0
122	62201	Sistema de seguretat	0	2.000.000	2.000.000	2.000.000	0	0	0
121	62301	Altra maquinària	10.000.000	0	10.000.000	6.303.658	3.696.342	3.544.207	152.135
122	62301	Altra maquinària	0	5.000.000	5.000.000	4.245.361	754.639	0	754.639
62		Inversions en maquinària, instal·lació	15.400.000	7.000.000	22.400.000	14.767.696	7.632.304	6.725.530	906.774
121	64101	Adquisició de mobiliari	15.500.000	0	15.500.000	3.430.524	12.069.476	11.950.774	118.702
122	64102	Adquisició de mobiliari	0	23.000.000	23.000.000	3.954.519	19.045.481	9.964.969	9.080.512
64		Inversions en mobiliari i estris	15.500.000	23.000.000	38.500.000	7.385.043	31.114.957	21.915.743	9.199.214
121	65101	Pla informàtic	15.000.000	4.000.000	19.000.000	2.609.991	16.390.009	10.702.429	5.687.580
122	65101	Pla informàtic	0	36.000.000	36.000.000	0	36.000.000	4.727.852	31.272.148
65		Inversions en equip de procés dades	15.000.000	40.000.000	55.000.000	2.609.991	52.390.009	15.430.281	36.959.728
121	67101	Adquisició de llibres	5.500.000	1.500.000	7.000.000	432	6.999.568	6.272.547	727.021
67			5.500.000	1.500.000	7.000.000	432	6.999.568	6.272.547	727.021
TOTAL CAPÍTOL VI			185.400.000	137.391.305	322.791.305	99.092.192	223.699.113	60.924.427	162.774.686

			Crèdit inicial	Modificació	Crèdit definitiu	Romanents	Obligacions	Pagaments	Pendent pagament
CAPÍTOL VIII									
121	83101	Bestretes	2.000.000	0	2.000.000	0	2.000.000	2.000.000	0
	83	Bestretes	2.000.000	0	2.000.000	0	2.000.000	2.000.000	0
TOTAL CAPÍTOL VIII			2.000.000	0	2.000.000	0	2.000.000	2.000.000	0
TOTAL PRESSUPOST			3.529.150.000	269.907.476	3.799.057.476	533.071.396	3.265.986.080	3.008.310.776	257.675.304

01.01. PARLAMENT DE CATALUNYA

SITUACIÓ EL 31 DE DESEMBRE DE 1999

CRÈDITS PENDENTS DEL 1998

	Pendent 31/12/98	Pagaments efectius	Pendent de pagament
Capítol I	12.652.097	12.652.097	0
Capítol II	84.012.841	70.652.718	13.360.123
Capítol IV	35.000.000	35.000.000	0
Capítol VI	221.224.120	171.720.044	49.504.076
Total	352.889.058	290.024.859	62.864.199

01.02. SÍNDIC DE GREUGES

LIQUIDACIÓ DEL PRESSUPOST EL 31 DE DESEMBRE DE 1999

			Crèdit inicial	Modificació	Crèdit disponible	Romanents	Obligacions	Pagaments efectius	Pendent pagament
CAPÍTOL I									
121	10001	Retribucions bàsiques	16.412.000		16.412.000	0	16.412.000	16.412.000	0
121	10002	Retribucions complementàries	22.128.000		22.128.000	984	22.127.016	22.127.016	0
	10	Alts càrrecs	38.540.000	0	38.540.000	984	38.539.016	38.539.016	0
121	11001	Retribucions bàsiques pers.eventual	98.745.000	-17.650.000	81.095.000	12.577.632	68.517.368	68.517.368	0
122	11001	Retribucions bàsiques pers.eventual	0	16.662.301	16.662.301	0	16.662.301	16.662.301	0
121	11002	Altres remuneracions pers.eventual	12.185.000	-700.000	11.485.000	213.130	11.271.870	11.271.870	0
	11	Personal eventual	110.930.000	-1.687.699	109.242.301	12.790.762	96.451.539	96.451.539	0
121	12001	Retribucions bàsiques funcionaris	38.350.000	-1.050.000	37.300.000	814.864	36.485.136	36.485.136	0
121	12101	Retribucions complementàries p.ev.	7.650.000		7.650.000	681.088	6.968.912	6.968.912	0
	12	Personal funcionari	46.000.000	-1.050.000	44.950.000	1.495.952	43.454.048	43.454.048	0
121	13101	Retribucions bàsiques pers.laboral	1.000	2.600.000	2.601.000	0	2.601.000	2.601.000	0
121	13102	Retribucions complementàries p.lab.	1.000	850.000	851.000	105.759	745.241	745.241	0
	13	Personal laboral	2.000	3.450.000	3.452.000	105.759	3.346.241	3.346.241	0
121	15001	Productivitat	2.645.000		2.645.000	2.460	2.642.540	2.642.540	0
121	15101	Gratificacions serveis extraordinaris	2.850.000		2.850.000	492.821	2.357.179	2.357.179	0
	15	Incentius al rendiment i actv.extraord.	5.495.000	0	5.495.000	495.281	4.999.719	4.999.719	0
121	16001	Seguretat Social	34.000.000		34.000.000	2.890.299	31.109.701	30.982.693	127.008
121	16004	Altres règims de previsió social	300.000		300.000	74.748	225.252	225.252	0
121	16007	Assegurances de personal	1.000.000	1.000.000	2.000.000	241.625	1.758.375	425.911	1.332.464
	16	Assegurances i prestacions socials	35.300.000	1.000.000	36.300.000	3.206.672	33.093.328	31.633.856	1.459.472
CAPÍTOL I			236.267.000	1.712.301	237.979.301	18.095.410	219.883.891	218.424.419	1.459.472

			Crèdit inicial	Modificació	Crèdit disponible	Romanents	Obligacions	Pagaments efectius	Pendent pagament
CAPÍTOL II									
121	20001	Lloguer béns mobles	900.000	1.000.000	1.900.000	3.979	1.896.021	1.645.200	250.821
121	20101	Lloguer béns immobles	6.800.000		6.800.000	959.254	5.840.746	5.840.746	0
	20	Lloguers	7.700.000	1.000.000	8.700.000	963.233	7.736.767	7.485.946	250.821
121	21001	Manteniment immobilitzat material	2.500.000	2.000.000	4.500.000	1.896.166	2.603.834	2.098.114	505.720
	21	Conservació i reparació	2.500.000	2.000.000	4.500.000	1.896.166	2.603.834	2.098.114	505.720
121	22001	Material ordinari no inventariable	1.700.000	700.000	2.400.000	124.197	2.275.803	2.062.301	213.502
121	22002	Prensa, revistes, llibres i altes publ.	1.000.000	300.000	1.300.000	151.756	1.148.244	1.087.445	60.799
121	22003	Material informàtic no inventariable	250.000	300.000	550.000	34.131	515.869	484.085	31.784
121	22101	Electricitat	2.900.000		2.900.000	164.283	2.735.717	2.469.781	265.936
121	22102	Aigua	300.000		300.000	62.656	237.344	237.344	0
121	22105	Carburants	250.000		250.000	10.000	240.000	240.000	0
121	22106	Vestuari	190.000	200.000	390.000	309.152	80.848	80.848	0
121	22109	Altres subministraments	150.000	200.000	350.000	118.428	231.572	231.572	0
121	22201	Telefòniques	2.000.000	500.000	2.500.000	60.493	2.439.507	2.431.780	7.727
121	22202	Postals	1.000.000	1.000.000	2.000.000	31.979	1.968.021	1.905.669	62.352
121	22401	Primes d'assegurances	500.000	250.000	750.000	40.898	709.102	709.102	0
121	22501	Tributs	250.000		250.000	33.411	216.589	216.589	0
121	22602	Atencions protocolàries i representat.	2.500.000		2.500.000	999.737	1.500.263	1.026.030	474.233
121	22603	Publicitat i propaganda	550.000	1.000.000	1.550.000	125.884	1.424.116	1.397.436	26.680
121	22605	Reunions i conferències	500.000	500.000	1.000.000	427.523	572.477	555.387	17.090
121	22607	Formació i promoció	600.000		600.000	2.817	597.183	597.183	0
121	22608	Altres despeses diverses	540.000		540.000	106.534	433.466	383.466	50.000
121	22609	Publicacions	3.000.000		3.000.000	236.841	2.763.159	2.763.159	0
122	22609	Publicacions	0	3.055.297	3.055.297	1.949.796	1105501	1105501	0
121	22701	Neteja i sanejament	7.650.000		7.650.000	160.920	7.489.080	6.864.990	624.090
121	22707	Estudis i treballs tècnics	11.000.000		11.000.000	27.420	10.972.580	10.752.580	220.000
122	22707	Estudis i treballs tècnics	0	5.000.000	5.000.000	101.017	4.898.983	3.849.913	1.049.070
	22	Estudis i treballs tècnics	36.830.000	13.005.297	49.835.297	5.279.873	44.555.424	41.452.161	3.103.263
121	23001	Dietes, locomoció i trasllats	2.500.000		2.500.000	702.353	1.797.647	1.797.647	0
122	23001	Dietes, locomoció i trasllats	0	3.300.000	3.300.000	9.572	3.290.428	2.998.707	291.721
121	23101	Altres indemnitzacions	1.000		1.000	1.000	0	0	0
121	23301	Fons d'acció social	440.000	1.000.000	1.440.000	1.315	1.438.685	0	1.438.685
122	23301	Fons d'acció social	0	3.115	3.115	0	3.115	0	3.115
121	23302	Ajut formació fills funcionaris	860.000		860.000	0	860.000	860.000	0
	23	Altres indemnitzacions	3.801.000	4.303.115	8.104.115	714.240	7.389.875	5.656.354	1.733.521
TOTAL CAPÍTOL II			50.831.000	20.308.412	71.139.412	8.853.512	62.285.900	56.692.575	5.593.325
CAPÍTOL VI									
121	61101	Obres condicionament edifici	100.000		100.000	100.000	0	0	0
122	61101	Obres condicionament edifici	0	10.643.550	10.643.550	10.341.950	301.600	0	301.600
	61	Inversions en edificis i altres const.	100.000	10.643.550	10.743.550	10.441.950	301.600	0	301.600
121	62301	Altra maquinària	200.000	500.000	700.000	568.950	131.050	131.050	0
	62	Inversions en maquinària, instal·lacions	200.000	500.000	700.000	568.950	131.050	131.050	0
121	64101	Mobiliari	500.000	3.000.000	3.500.000	1.662.273	1.837.727	151.194	1.686.533
	64	Inversions en mobiliari i estris	500.000	3.000.000	3.500.000	1.662.273	1.837.727	151.194	1.686.533
121	65001	Equip informàtic	2.000.000	2.000.000	4.000.000	2.418.340	1.581.660	1.555.792	25.868
	65	Inversions en equip de procés dades	2.000.000	2.000.000	4.000.000	2.418.340	1.581.660	1.555.792	25.868
121	67001	Llibres	300.000	500.000	800.000	421.020	378.980	365.938	13.042
		Inversions en immobilitzat material	300.000	500.000	800.000	421.020	378.980	365.938	13.042
TOTAL CAPÍTOL VI			3.100.000	16.643.550	19.743.550	15.512.533	4.231.017	2.203.974	2.027.043
CAPÍTOL VIII									
121	83101	Bestretes	500.000		500.000	0	500.000	500.000	0
	83	Concessió préstes i bestretes	500.000	0	500.000	0	500.000	500.000	0
TOTAL CAPÍTOL VIII			500.000	0	500.000	0	500.000	500.000	0
TOTAL PRESSUPOST			290.698.000	38.664.263	329.362.263	42.461.455	286.900.808	277.820.968	9.079.840

La sessió s'aixeca a les deu del matí i deu minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA 15.1

La sessió s'obre a un quart d'onze del matí i cinc minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i pel lletrat Sr. Pau i Vall.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat dels consellers de la Presidència, de Governació i Relacions Institucionals, d'Economia, Finances i Planificació, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca i de Treball, la consellera de Benestar Social i el conseller d'Interior.

ORDRE DEL DIA

1. Projecte de llei de modificació de l'article 29 de la Llei 16/1991, del 10 de juliol, de les policies locals, en relació amb l'edat per a l'accés a la categoria d'agent. Tram. 200-00006/06. Govern de la Generalitat. Debat i votació del Dictamen de la Comissió (Dictamen: *BOPC*, 61).

2. Proposició de llei de foment de la pau. Tram. 202-00009/06. Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Verds (IC-V). Debat i votació de la presa en consideració (Text presentat: *BOPC*, 3, 21).

3. Proposició de llei d'establiment d'un ajut anual a les pensions no contributives i assistencials. Tram. 202-00018/06. Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació de la presa en consideració (Text presentat: *BOPC*, 3, 36).

4. Proposició de llei de modificació de l'apartat 2 de l'article 63 de la Llei 13/1989, del 14 de desembre, d'organització, procediment i règim jurídic de l'Administració de la Generalitat de Catalunya. Tram. 202-00028/06. Grup Parlamentari Popular. Debat i votació de la presa en consideració (Text presentat: *BOPC*, 3, 59).

5. Proposició de llei del Servei Català d'Ocupació. Tram. 202-00032/06. Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Debat i votació de la presa en consideració (Text presentat: *BOPC*, 8, 10).

6. Proposició de llei sobre el sistema de seguretat de Catalunya. Tram. 202-00051/06. Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Debat i votació de la presa en consideració (Text presentat: *BOPC*, 23, 28).

7. Designació dels diputats que han de defensar la Proposició de llei de modificació de la Llei orgànica 5/1984, del 25 de maig, de compareixença davant les comissions d'investigació del Congrés i del Senat o d'ambdues cambres. Tram. 271-00003/06. Junta de Portaveus. Designació dels diputats.

8. Designació dels diputats que han de defensar la Proposició de llei sobre l'ús de les llengües oficials en l'emissió de bitllets i en l'encunyació de monedes metàl·liques de l'euro. Tram. 271-00004/06. Junta de Portaveus. Designació dels diputats.

9. Designació dels diputats que han de defensar la Proposició de llei orgànica d'incorporació de les llengües de l'Estat espanyol oficials als passaports i documents nacionals d'identitat. Tram. 271-00005/06. Junta de Portaveus. Designació dels diputats.

10. Designació dels diputats que han de defensar la Proposició de llei d'incorporació de les llengües de l'Estat espanyol oficials als permisos i llicències de conduir

vehICLES a motor i ciclomotors. Tram. 271-00006/06. Junta de Portaveus. Designació dels diputats.

11. Designació dels membres del Consell Audiovisual de Catalunya. Tram. 284-00003/06. Junta de Portaveus. Designació.

12. Designació d'un membre del Consell Social de la Universitat Politècnica de Catalunya 284-00004/06. Junta de Portaveus. Designació.

13. Designació de dos representants a la Fundació de la Universitat Oberta de Catalunya. Tram. 284-00005/06. Junta de Portaveus. Designació.

14. Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política educativa. Tram. 300-00187/06. Sra. M. Caridad Mejías Sánchez, del Grup Parlamentari Popular. Substanciació pel procediment d'urgència.

15. Interpel·lació al Consell Executiu sobre la implantació de camps de golf i sobre l'impacte que produeixen en el medi ambient. Tram. 300-00174/06. Sr. Joan Riudor i Martín, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació pel procediment d'urgència.

16. Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política sanitària, amb especial referència a l'assistència hospitalària. Tram. 300-00029/06. Sra. Dolors Comas d'Argemir i Cendra, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Verds (IC-V). Substanciació pel procediment d'urgència.

17. Interpel·lació al Consell Executiu sobre les llistes d'espera de la sanitat pública catalana. Tram. 300-00191/06. Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Substanciació pel procediment d'urgència.

18. Interpel·lació al Consell Executiu sobre esports, especialment pel que fa a la seva projecció internacional. Tram. 300-00064/06. Sr. Ernest Benach i Pascual, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.

19. Interpel·lació al Consell Executiu sobre el finançament de les universitats públiques. Tram. 300-00085/06. Sra. Montserrat Duch i Plana, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Substanciació.

20. Interpel·lació al Consell Executiu sobre la promoció del sector de les tecnologies de la informació i de les comunicacions. Tram. 300-00104/06. Sr. Miquel Barceló i Roca, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Substanciació.

21. Interpel·lació al Consell Executiu sobre l'habitatge. Tram. 300-00122/06. Sr. Manel Nadal i Farreras, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Substanciació.

22. Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política d'ocupació. Tram. 300-00135/06. Sr. José Luis López Bulla, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Verds (IC-V). Substanciació.

23. Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre la gestió de l'aigua. Tram. 302-00023/06. Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Verds (IC-V). Debat i votació (Presentació: *BOPC*, 55, 55).

24. Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre la política del joc. Tram. 302-00024/06. Sr. Joan Ferran i Serafini, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Debat i votació (Presentació: *BOPC*, 55, 55).

25. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre serveis socials dels ens locals, ajuntaments i consells comarcals. Tram. 302-00025/06. Sra. Marina Geli i Fàbrega, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Debat i votació (Presentació: *BOPC*, 55, 56).

26. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política museística de Catalunya. Tram. 302-00026/06. Sr. Joan Surroca i Sens, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Debat i votació (Presentació: *BOPC*, 55, 56).

27. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'impuls de les activitats firals a Catalunya. Tram. 302-00027/06. Sr. Alberto Fernández Díaz, del Grup Parlamentari Popular. Debat i votació (Presentació: *BOPC*, 55, 57).

28. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política mediambiental. Tram. 302-00028/06. Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació (Presentació: *BOPC*, 55, 58).

29. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de transport públic, especialment pel que fa als aeroports de Catalunya. Tram. 302-00029/06. Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació (Presentació: *BOPC*, 55, 58).

30. Preguntes amb resposta oral.

El president

S'obre la sessió.

Alteració de l'ordre del dia

Aquesta presidència proposa, d'acord amb l'article 62.4 del Reglament i amb el vistiplau dels diversos portaveus d'aquesta cambra, a petició del molt honorable president de la Generalitat, l'alteració de l'ordre del dia amb l'ajornament fins demà, dia 25, a les 10 del dematí, de les preguntes amb resposta oral en el Ple de la cambra. Si això no suscita cap objecció, es consideraria aprovada aquesta proposta que els faig. (*Pausa.*)

Moltes gràcies.

Projecte de llei de modificació de l'article 29 de la Llei 16/1991, del 10 de juliol, de les policies locals, en relació amb l'edat per a l'accés a la categoria d'agent (tram. 200-00006/06)

El primer punt de l'ordre del dia és el Dictamen de la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana sobre el Projecte de llei de modificació de l'article 29 de la Llei 16/1991, del 10 de juliol, de les policies locals, en relació amb l'edat per a l'accés a la categoria d'agent. L'honorable conseller d'Interior té la paraula per fer-ne la presentació.

El conseller d'Interior (Sr. Xavier Pomés i Abella)

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, des de l'escó estant, només per explicar quin és l'abast d'aquest Projecte de llei que, més que un projecte de llei nou, és una modificació tècnica puntual d'un aspecte que, en el decurs dels anys –de la Llei de policies locals, del 1991–, s'ha vist que era necessari modificar. Es tracta, senzillament, de suprimir de la Llei l'apartat en el qual es fixa un límit d'edat, i s'homologa al que la Llei 10/1994, dels Mossos d'Esquadra, ja preveia, que és que, en cada convocatòria, es fixi en les bases quins són els requisits. Amb això el que pretenem és, d'una banda, potenciar l'autonomia local en l'àmbit de les seves competències, en aquest cas, dels ajuntaments, perquè puguin, dins d'una discrecionalitat, poder fixar això. I, en segon lloc, en segon lloc, també, per què no dir-ho, resolldre algunes qüestions que el decurs dels anys o la pròpia evolució han fet del tot necessari, com són determinats casos que afecten, doncs, alguns ajuntaments de Catalunya, com pugui ser l'Ajuntament de Begues, de Badia del Vallès, de Santa Eulàlia de Ronçana, de Lliçà de Vall i de Lliçà d'Amunt.

Per tant, es tracta –hi insisteixo– d'afavorir, en aquests cas, els processos de selecció dels policies locals donant una autonomia als ajuntaments perquè en les bases pugin modificar aquesta convocatòria, i, en segon lloc, resolldre alguns temes que havien quedat pendents.

Jo vull felicitar, també, la Comissió, la Ponència que ha fet un treball important fent una esmena a la primera proposició, presentada, a més, en aquest cas, pel Partit Popular. I que queda redactat, l'article únic: «tenir l'edat compresa entre el mínim i el màxim que fixi el Reglament del cos o la convocatòria corresponent, abans que fineixi el termini de presentació de sol·licituds».

Res més. Crec que l'abast d'aquesta modificació tècnica queda prou explicat i no necessita més discussió.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Si no hi hagués petició d'intervenció sobre aquesta matèria, els proposo passar ja a la votació d'aquesta. (*Pausa.*)

Comença la votació.

Ha sigut aprovada per 108 vots a favor, 1 en contra i cap abstenció.

Presa en consideració de la Proposició de llei de foment de la pau (tram. 202-00009/06)

El segon punt de l'ordre del dia és el debat i votació de la presa en consideració de la Proposició de llei de foment de la pau. Per presentar-la, té la paraula, pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, l'il·lustre diputat senyor Joan Boada. Té la paraula.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies. (*Remor de veus.*)

El president

Esperi's un segon, senyor diputat.

Prego a les senyores diputades i als senyors diputats que es predisposin a escoltar la intervenció que ve a continuació.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, passo a explicar quines són les raons que, al Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Verds, ens han portat a presentar aquesta Proposició de Llei de foment de la pau; una proposta, per altra banda, que ja data del 1991, precisament al principi d'una dècada que s'ha caracteritzat per esdeveniments que han afectat la pau, la seguretat i els drets humans. Quan la presentàvem, el 1991, es desenvolupava l'anomenada Guerra del Golf, que va provocar en el nostre país una mobilització i un debat social i ciutadà molt important. Recordo, i encara guardo, segur que com molts diputats i diputades d'aquesta cambra, el diari *La pau*, que es va editar durant el conflicte i que volia ser una reflexió serena i molt lúcida sobre la cultura de la pau. Les altres dues vegades, el 94 i el 96, van ser durant el conflicte dels Balcans, una guerra al costat de casa que va generar un altre debat sobre la pau i la intervenció militar humanitari.

Una dècada..., i per això volia començar amb la presentació del 1991, per dir: una dècada amb un balanç esferèidor. Prop de deu milions de persones han perdut la vida, durant els anys noranta, a causa de les més de cent guerres que s'han produït. Tot això sense comptar les altres conseqüències de la guerra: refugiats, desplaçats, ferits, destrucció civil, impacte molt negatiu en les poblacions i societats que necessiten desenvolupar el seu benestar econòmic i social.

Per això no és estrany que entrem en el nou segle amb una clara consciència sobre la necessitat de superar la guerra i la violència, i instaurar una nova cultura de la pau que garanteixi i promogui el ple respecte als drets humans. La Conferència Internacional per la Pau de l'Haia, que es va celebrar l'any passat, va ser una demostració palpable de la voluntat de la societat civil internacional en aquest sentit. Més de mil ONG i deu mil persones d'arreu del món van posar les bases del treball per la pau del futur, l'anomenada Agenda per la Pau i la Justícia del Segle XXI. Per altra banda, les Nacions Unides i la UNESCO han declarat l'any 2000 com a l'Any Internacional de la Cultura de la Pau.

Catalunya també participa en aquesta mobilització i amb aquesta consciència ciutadana. És un país amb un moviment social i ciutadà a favor de la pau molt i molt important; no oblidem que és una de les zones de l'Estat espanyol amb més objectors de consciència i on la capacitat de mobilització a favor de la pau ha quedat àmpliament demostrada a través de les grans concentracions contra la guerra a Bòsnia, a Algèria o als Grans Llacs, a favor de l'abolició del deute extern, o, fins i tot,

en la Festa de la Diversitat, entre altres esdeveniments d'aquest tipus.

Davant d'aquest panorama és oportú que el Parlament es faci ressò d'aquesta consciència ciutadana i siguem capaços de donar un impuls en forma de Llei –i amb altres actuacions, evidentment– al foment de la cultura de la pau. Hem de substituir la cultura de la violència que afecta tots els camps de la nostra societat per una cultura respectuosa amb els drets humans. És evident que un canvi d'aquestes actituds és un procés llarg i costós; per això creiem que és imprescindible que, des del Govern i des de les institucions de l'Estat i la Generalitat, s'ha de fer un gran i generós esforç a permetre i facilitar la construcció de la cultura de la pau.

Des del nostre punt de vista, aquesta Proposició de Llei vol ser un document de referència que, en el tràmit parlamentari, i si així es creu convenient, s'haurà d'enriquir. Aquesta Llei proposa mesures de foment i de coordinació a favor de la pau, així com un compromís institucional de Catalunya com a element actiu, a la comunitat de les nacions, de defensa i d'estímul de tot allò que ajudi a fer més efectiu el rebuig de la guerra. Per això, les mesures que plantegem en aquesta Proposició de Llei podríem resumir-les en cinc grans línies d'actuació, que moltes d'aquestes no es reflecteixen aquí, evidentment, per ser un document, voler ser un document de consens, però sí que haurien de ser temes de discussió si passa aquest tràmit parlamentari, i en la discussió posterior.

Cinc grans línies d'actuació, deia. Per un cantó, avançar cap a una cultura de pau, i així ho especifica en el seu article primer, que em sembla que és un dels elements més importants, quan diem que «Catalunya, mitjançant el rebuig de la guerra com a sistema per resoldre els conflictes internacionals, la promoció dels drets humans, de les llibertats democràtiques i la cooperació internacional, reconeix la pau com un dret fonamental dels homes i dels pobles». I en avançar cap a aquesta cultura de pau, hauríem de tenir en compte, i com a proposta, incloure la investigació per a la pau com un objectiu científic i tècnic prioritari. On? On millor? En els programes de recerca i desenvolupament; és aquí on nosaltres també hauríem d'incloure aquesta investigació per a la pau –per desgràcia, i fins aquest moment, en aquests programes només s'investiga per a la guerra, i aquest és un error cabdal que fem en aquests moments tant la societat catalana com, sobretot, la societat espanyola.

La segona gran mesura, la segona gran línia d'actuació seria portar a terme polítiques actives a favor de la pau, posar les bases d'una política exterior i unes relacions internacionals que es fonamenti en la preservació i construcció del dret a la pau, introduir el respecte dels drets humans en l'establiment de relacions diplomàtiques i econòmiques amb els diferents països, com una manera activa, molt activa, a favor d'aquesta cultura de la pau.

La tercera mesura seria el control i limitació de l'armamentisme. Volem –deixi-m'ho dir amb una frase que em sembla bastant contundent– el desarmament de la societat, evitar la presència d'armes en la societat

en el marc de les relacions humanes. Això vol dir una acció decidida en campanyes de sensibilització acompanyades –que no hi faltin– de mesures legals en aquest sentit.

La quarta línia d'actuació seria l'educació per la pau i el respecte dels drets humans, una educació adreçada al conjunt de l'opinió pública i, en concret, a les escoles i a la Universitat, i, en aquest sentit, la creació d'un comitè permanent per la pau que vetllés per tots aquests continguts.

I l'última i la cinquena línia d'actuació ens sembla molt important: hem passat d'un contingut més general a un contingut molt més personal, que és protegir i preservar el dret personal i inalienable a la pau. I, en tot això, s'haurien de portar a terme tot un seguit d'actuacions, com finalitzar la repressió als insubmisos que encara hi ha, el possible i jo crec que molt important reconeixement de l'objecció de consciència fiscal a les despeses militars i, també, el reconeixement de l'objecció de consciència científica a la investigació militar. Elements, doncs, molt lligats a l'acció personal, a l'acció individual de cada una de les persones del nostre país, però que, evidentment és un dret inalienable, aconseguir aquesta pau des d'aquesta perspectiva personal.

Aquests serien els elements més importants que nosaltres voldríem desenvolupar en aquesta llei. Algunes persones –algunes persones i alguns diputats i diputades d'aquest Parlament també ho van dir en les anteriors presentacions– han expressat que el foment de la cultura de la pau no es pot fer mitjançant una llei, que no s'ha de regular una qüestió com aquesta perquè ja és innat a la persona humana, i que, a més a més, són qüestions que ens pertocuen a tots. És discutible aquesta opinió. Si seguíssim exclusivament aquesta premissa, potser tampoc tindria sentit legislar sobre el respecte a la infància, perquè és un tema que ens pertoca a tots i que no caldria potser fer-ho, ni sobre l'associacionisme, perquè també és un element que ens pertoca a tots, o fins i tot tampoc sobre l'educació ambiental. I ho fem, i ho fem perquè és necessari. Per això nosaltres creiem que en un element tan important com és el foment de la pau, també s'ha de regular per llei, i per això creiem que aquest Parlament ha d'ajudar a través d'aquesta llei i de les aportacions de la resta de partits i associacions a construir un escenari en el qual la violència no faci més acte de presència i la cultura de la pau en sigui el protagonista.

I deixi'm que acabi amb dues cites molt interessants, des del meu punt de vista –o des del punt de vista del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Verds–, que estan en l'exposició de motius, dues cites històriques però que ens mostren quin era el tarannà dels homes i dones de Catalunya i també de l'Estat espanyol a l'època o en l'etapa de la República. Mirin, sinó, què deia el preàmbul de l'Estatut de 1931, de l'Estatut de Núria, que deia: «Els pobles d'Espanya que són els més nous en la comunió de les nacions lliures, on entraren per una revolució sense altra empena que la viril i irresistible reivindicació de la pròpia sobirania de les urnes electorals, voldríem els catalans que fessin a la Constitució de la República la declaració més humana a favor d'aqueixa aspiració universal que és la pau en-

tre les nacions.» I encara molt més enllà, l'article sisè de la Constitució republicana, que diu taxativament: «España renuncia a la guerra como instrumento de política nacional.»

Evidentment, aquests articles i aquest preàmbul no varien ser suficients per evitar una guerra, una de les més terribles, com és una guerra civil, però sí que ens han permès que avui dia la nostra societat, els homes i dones descendents de tota aquesta gent, puguem treballar en aquest sentit, i aquesta aportació d'Iniciativa per Catalunya - Verds, aquesta humil aportació pugui ser també el principi d'una veritable proposició de llei de foment de la pau i que sigui, evidentment, una presa de consciència de tot el poble de Catalunya en aquest sentit.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Esquerra Republicana, té la paraula l'illustre diputat senyor Joan Ridao.

El Sr. Ridao i Martín

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, aquesta Proposició de llei ens proposa l'adopció de mesures de foment i de coordinació a favor de la pau i d'un compromís institucional de Catalunya com a element actiu de defensa i estímul de valors com la pau i la solidaritat.

I, de fet, aquesta iniciativa és molt oportuna i s'escau en un moment i en un context molt adequat ara i aquí, perquè és clar que algú hauria d'explicar amb claredat quin sentit té, a aquestes alçades de la història, continuar celebrant el dia de les forces armades. No importa, finalment, senyories, si el dissabte dia 27 són tres mil o quinze mil homes els que desfilaran, ni si és certa la promesa que serà l'última desfilada, ni si acabaran fent una parada simbòlica, si es fa en un emplaçament més discret, que no avivi tant el record d'èpoques passades, perquè el més rellevant és que en un moment en què ningú dubta que els exercits experimenten una profunda transformació, aquests tres mil o quinze mil homes, tant se val, desfilaran per Montjuïc en una exhibició desacomplexada de tota la seva maquinària de mort pels carrers d'una ciutat precisament capital d'un país de llarga tradició pacifista. I faran, per tant, un signe d'ostentació militar, de força, més pròpia del passat, més a prop de l'esperit bèl·lic, de la confrontació que de la legítima aspiració que pretén aquesta Proposició de llei, que és la pau i de la pedagogia sistemàtica de la pau.

No vull dir amb això, senyories –i ho vull deixar molt clar–, que el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya qüestionem l'existència mateixa dels exercits. Seria fins i tot ingenu pensar que un país és pugui arribar a desarmar unilateralment quan els altres no ho fan, que és necessari que avui per avui hi hagi un poder dissuasori en un marc, en les estructures d'àmbit més ampli, europeu, fins i tot mundial. El que volem dir és que avui en dia el pacifisme s'expressa a través de factors com la justícia internacional, la protecció efec-

tiva dels drets humans, les instàncies pacífiques de prevenció i de sanció i, si és necessari, els petits contingents armats per actuar amb força.

Han de reconèixer, senyores i senyors diputats, que als qui han organitzat aquest autèntic carnaval els ha sortit el tret per la culata. Al barroer per premeditat intent de l'exministre Serra i del Govern del Partit Popular de celebrar una altra vegada el «denostat» *desfile* de la victòria –la victòria del 12 de març, s'entén–, com a part d'aquest diguem-ne malaltís empeny per forjar un projecte comú nacional d'Espanya, de fer un autèntic espot publicitari de les forces armades en un territori de l'Estat on el nivell de reclutament és el més baix, home, els ha sortit una autèntica resposta cívica imprevista, que per comptes d'un espot suposarà que s'emportin la pitjor de les imatges possibles, i un problema polític d'envergadura, que els ha fet perdre, fins i tot, els nervis i en presència –deixin-m'ho dir– del *presidente fundador* fins i tot arribar a qualificar les actituds polítiques, legítimes o no, però qualificar-les fins i tot de no tenir pares legítims.

I és que ho han fet tan malament com han sabut o com han pogut, buscant l'exaltació i el reconeixement social d'uns funcionaris públics als quals es reclama, precisament, discreció i la feina ben feta. I han vist la llarga mà, en la desfilada, d'ETA; han acabat convertint la desfilada en una bufonada amb la suposada i després desmentida presència de les ONG; han eludit les necessàries complicitats amb la Generalitat i amb el seu Govern, el qual, per cert, ha administrat el seu poc entusiasme fent de bomber piròman, posant, això sí, la catifa vermella al senyor Trillo, esdevenint la primera autoritat civil d'aquest país mentre rebutja tota responsabilitat en el desenvolupament de la desfilada. I han demostrat, sobretot, un profund desconeixement de la societat catalana, dels seus valors, de la seva història, i això no s'arregla a còpia d'enquestes del Centre d'Investigacions Sociològiques, perquè, tant si agrada com si no, la història de l'exercit espanyol està lligada a l'atàvica negació de les llibertats nacionals de Catalunya.

Vint-i-dos anys, vint-i-dos anys no són prou anys per fer oblidar més de dos-cents cinquanta anys d'intervenció continuada per ofegar la identitat nacional de Catalunya des del comte-duc d'Olivares fins al general Franco, ni per oblidar, encara que la Constitució en aquests moments fa i atorga a l'exercit el paper de garant de la integritat del territori de l'Estat, i continua, per tant, sent una institució que pot amenaçar i limitar l'exercici dels nostres drets democràtics, i si no, que li ho diguin al exministre senyor Eduardo Serra quan ens recordava, precisament, aquest paper ara fa un any. Ni són anys suficients per oblidar que l'exercit espanyol no ha demanat perdó ni per les atrocitats i abusos flagrants contra la població civil, ni pels bombardejos sistemàtics en la Guerra Civil, ni per l'afusellament del president Companys, com, per cert, sí que han fet França i Alemanya.

Que ningú, per tant, s'estranyi, senyories, si aquests fets constitueixen un referent molt immediat en l'imaginari col·lectiu en l'univers de majoria dels catalans, perquè les accions contra el poble al qual l'exercit diu defen-

sar estan sempre presents en la ment de tothom, i que tot just, precisament ara, un exercit que surt d'un procés de modernització i d'equiparació a la resta d'exercits democràtics europeus, que surt del túnel de la desprestigiada «mili» obligatòria, precisament ara, faci aquest acte d'ostentació, d'exhibició militar. A les ordres d'un poder democràtic –s'ha dit–, participant en tasques de seguretat internacional en missions de pau. Potser sí, però això no justifica, per exemple, que dels 150.000 efectius actuals només s'hi destinin 3.000 a aquestes tasques. Ni justifica els 5.000 milions de pessetes diàries de pressupost, 2 bilions de pessetes l'any, ni justifica el subministrament d'armes a dictadures i governs despòtics del món.

I és per tots aquest motius que, òbviament, el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya rebutja de forma ferma, democràtica, pacífica la desfilada del proper dia 27 i reclama a aquest Govern de l'Estat, sobretot, davant del repte i del paper més difícil que encara té al davant, que és saber respectar i no reprimir tota la gent que el dia 27, molt a prop d'aquí, en aquest mateix parc de la Ciutadella, de manera ludicofestiva expressarà el seu rebuig a la desfilada. Només aleshores veurem si arriba a aquest punt l'autèntica vocació democràtica de l'exèrcit i del Govern que el comana.

Per tots aquests motius, senyores i senyors diputats, repetint el que he dit a l'inici de la meua intervenció, coincidint amb els motius que invoca aquesta proposta i amb el seu contingut literal i, evidentment, coincidint amb la bondat del context i l'oportunitat del moment, el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana donarà el seu suport i vot favorable a aquesta Proposició de llei.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies. (*La Sra. Nadal i Aymerich demana per parlar.*) Em demana la paraula?

La Sra. Nadal i Aymerich

Sí, senyor president, molt breument. Per una contradicció en què ha concorregut el diputat senyor Ridao. Ha fet al·lusions directes a membres del Partit Popular i del Grup Parlamentari i, per una altra banda, ha entrat en una contradicció.

El president

Per un minut.

La Sra. Nadal i Aymerich

Moltes gràcies, senyor president. Jo voldria recalcar, en primer lloc, a més a més del paper constitucional bàsic que atorga a les forces armades, que és la defensa de la integritat del nostre país, del nostre país que també és Espanya, els atorga funcions humanitàries, a les quals les ONG els demanen ajuda per tal de poder portar a terme les seves actuacions. Respecte a l'actuació amb relació al Govern de la Generalitat, el ministre de Defensa es va entrevistar, tal com va passar l'any 81, de la

mateixa manera que va passar en la desfilada de l'any 81, estant en l'alcaldia de Barcelona el senyor Serra, ocupant-se de portar la qüestió el senyor Reverter, es va entrevistar amb el mateix procés que es va produir l'any 81 amb l'alcaldia de Barcelona i amb el Govern de la Generalitat. Per tant, el tràmit, senyor Ridao, ha estat exactament el mateix; no hi ha hagut cap actitud de menysteniment cap al Govern de la Generalitat.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Senyor Ridao, també per un minut.

El Sr. Ridao i Martín

Senyor president, si m'ho permet, no he apreciat aquesta contradicció, perquè, efectivament, el Grup Popular fins ara no havia intervingut, per tant, no ha pogut ser contradit, però, en qualsevol cas, deixi'm dir-li, a la senyora Nadal, que l'article 8 de la Constitució és idèntic, en la seva literalitat, al que hi havia en els principis generals del Movimiento; precisament, en el debat constituent i en el debat en Ponència, va quedar molt clar que la seva existència tenia a veure amb la presència del senyor Manuel Fraga com a ponent de la Constitució.

L'any 81, l'última referència que vostè ha fet, l'any 81 estàvem en una situació molt diferent a la que ens trobem en aquests moments. Evidentment, acabàvem de sortir d'un cop d'Estat, i per aquest motiu, evidentment, totes les forces polítiques amb responsabilitat vam adoptar una actitud i un criteri molt diferent al d'ara.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. Els he deixat parlar, senyors diputats, però em permeto dir que ara tallo això, perquè les contradiccions són dubtoses en aquest cas. (*Veus de fons.*) No, no. Continua el debat i vostès tindran l'oportunitat, també, de poder-se expressar políticament en el debat que els correspon precisament ara. Té la paraula, pel Grup Popular, el senyor Rafael Luna.

El Sr. Luna i Vivas

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, jo voldria començar donant les gràcies al senyor Boada per la moderació i no instrumentalització que ha tingut aquesta Proposició de Llei. Penso que el que toca aquí, sens dubte, és parlar d'aquesta Proposició de Llei –històrica, en aquest Parlament de Catalunya– i no fer aprofitaments instrumentals per parlar d'uns altres temes que no estan relacionats concretament amb el que avui venim aquí a posicionar-nos.

Amb referència a això jo hauria de dir, senyor Boada, que, en aquesta Proposició de Llei, hem de tirar enrere i anar-nos-en a 1996, quan aquesta Proposició de Llei va ser presentada en aquest Ple. I si hi anem, el posicionament que va fer el Grup Parlamentari Popular era un posicionament que estava completament, totalment i absolutament d'acord amb l'esperit d'aquesta Proposi-

ció de Llei; hi estàvem totalment d'acord i –ho torno a dir– hi estem, amb aquest esperit. Nosaltres reconeixíem, en la nostra exposició, que, sens dubte, la pau és un valor irrenunciable i que és la garantia de llibertat, de justícia i d'igualtat del que és una societat. També dèiem que les mencions que feia el preàmbul o exposicions d'aquesta Proposició de Llei, que parlava de l'Estatut d'autonomia i parlava de la Declaració dels drets humans, reconeixien, dintre del que és la reglamentació o la convivència de Catalunya, aquest principi de pau. I jo li diria més, fins i tot la pròpia Constitució de 1978, en el seu preàmbul, parla de l'enfortiment d'unes relacions pacífiques i d'eficaç cooperació entre els pobles de la terra, i també la Constitució parla del pluralisme polític i de tot allò que l'Estatut d'autonomia recull.

Vostès, també, en la seva exposició, parlaven de la Constitució de la República i parlaven, també, de Núria. Nosaltres també hi podem afegir que, des de la Constitució de Cadis, passant per la Constitució moderada de 1845 o la de Cánovas del Castillo, els reglaments, tots i cadascun d'ells, vénen a garantir aquest principi. I què volíem dir amb això? Amb això volíem dir, nosaltres, i recordar, sense dubtes, una de les declaracions de la UNESCO que diu que una cultura de la pau no pot ser imposada; es tracta, just a l'inrevés, d'un procés en evolució constant a partir de tradicions, cultures i situacions particulars, i de la voluntat dels pobles que hi participen. I és aquí on nosaltres estem totalment d'acord, quan aquesta Proposició de Llei diu que la seva plenitud s'adquireix quan és universal. Evidentment. I és universal quan el nostre ordenament jurídic reconeix, en el seu conjunt, aquesta convivència en pau i impulsa sense dubtes aquestes accions encaminades a garantir la pau. I és cert. I no estic o el nostre Grup no hi està tan d'acord quan reflecteix, la Proposició de Llei..., que diu que l'esperit bèl·lic, la confrontació s'installa en el si de les societats cada cop més competitives. Nosaltres pensem que, al criteri d'aquest Grup Parlamentari, són aquestes societats les que han fet de la pau un aliment de convivència i pilar de la totalitat de les seves accions exteriors.

Per tant, nosaltres estem completament convençuts que dintre del nostre reglament –dintre del nostre reglament–, dintre de l'Estatut, dintre de la Constitució, els seus principis bàsics de l'ordenament jurídic i de la convivència són aquests. Pel mateix que en aquests moments, senyores i senyors diputats, estaven fent mencions concretes al que nosaltres havíem exposat, també és bo que haguessin de recordar, les altres formacions polítiques, quins posicionaments tenien i què és el que demanaven, perquè això, senyores i senyors diputats, es diu coherència, i no es diu instrumentalisme, ni es diu aprofitament de situacions. I jo penso que no ha canviat cap situació dintre del nostre país, de Catalunya, des de 1996 fins ara. I el Grup de Convergència i Unió venia a dir, amb les paraules del senyor abans diputat Escudé: «Bé, en definitiva, senyores i senyors diputats, nosaltres, com hem anunciat, votarem en contra d'aquesta Proposició de Llei. Ho repeteixo: votarem en contra d'aquesta Proposició de Llei; com he dit, una altra cosa fóra una proposició no de Llei» –no de Llei.

Però si nosaltres passem i diem el posicionament..., o agafem, del *Diari de Sessions*, el posicionament que va fer el Grup del Partit Socialista, el seu diputat –si no ho recordo malament– senyor Carbonell deia textualment: «Ara bé, senyor president, aquesta és una proposició de llei que molts dels seus aspectes ens recorden més una *declaració institucional*» –una *declaració institucional*. «En aquest sentit, i per buscar un acord entre tots els grups, nosaltres voldríem proposar, amb la intenció de trobar aquest consens, de convertir aquesta Proposició de llei en una proposició no de llei.» Coincideix amb una de les sollicituds que feia el Grup de Convergència i Unió: sol·licitar que fos una proposició no de llei i que s'arribés a l'acord de tots els grups parlamentaris.

Bé, i mencionant la resposta final del Grup d'Iniciativa - Els Verds, el senyor i amic Ignasi Riera deia: «Iniciativa per Catalunya - Els Verds acceptaria aquesta proposta i tornariem a presentar un text, evidentment, ara sí, retocat. I ja, des d'ara, agrairia totes les aportacions de tots els grups que hi estiguin d'acord per presentar una proposició no de llei en aquest mateix Ple, i retirem la nostra Proposició de llei.»

Completament d'acord els desitjos dels tres grups, de Convergència Democràtica de Catalunya i Unió Democràtica, que van votar no, el del Partit Socialista, que va demanar..., però va demanar també, i en el seu principi està, una proposició no de llei, el mateix el Grup Socialista, i això és el que va fer Iniciativa per Catalunya. I estimats senyores i senyors diputats, això és el que avui nosaltres demanem; demanem, senyor Boada, que es retiri aquesta Proposició de llei, amb la coherència que correspon..., i que tots junts féssim una proposició no de llei i que tots junts féssim una declaració institucional d'allò amb què tots estem completament d'acord, i el Grup Parlamentari Popular sens dubte: que la pau és un valor irrenunciable.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'illustre diputat senyor Àlex Masllorens.

El Sr. Masllorens i Escubós

Senyor president, senyores i senyors diputats, haig de confessar que he escoltat les dues últimes intervencions amb una certa perplexitat, tenint en compte que em sembla que s'han centrat en algunes qüestions més conjunturals i que això, justament, havia evitat de fer-ho anteriorment el mateix Grup que presenta la Proposició de llei. S'han fet moltes cites, s'ha parlat de moltes persones, però jo voldria fer notar que l'any 81, quan es va fer l'anterior desfilada, ja que s'ha dit, llavors hi havia un alcalde de Barcelona que després va ser ministre de Defensa, que va fer una reforma en profunditat de la institució de l'exèrcit com no s'havia fet en tot aquest segle, i que precisament una acció que va fer va ser canviar radicalment el sentit del Dia de les forces armades i la forma, també, com aquest es va

venir celebrant. Ha estat després que potser s'ha intentat recuperar aquell sentit anterior.

Però, com deia, em sembla que aquí del que estem parlant avui és d'una altra qüestió, és concretament d'una proposició de llei que presenta un grup, i pensava que valia la pena recordar una frase que va escriure en una ocasió Shimon Peres, que va dir: «amb les armes es poden guanyar guerres, però mai no es pot guanyar la pau». I només cal mirar el que passa a l'Orient Mitjà i a tants indrets del món per comprendre quanta raó té Shimon Peres.

A nosaltres, en aquesta cambra, no només ens queda la paraula, com pretenia Blas de Otero; aquí gaudim d'altres recursos per intentar fer avançar Catalunya per la senda de la pau. Però la pau l'hem d'anar guanyant dia a dia, per això es fa difícil imaginar que algun parlamentari o algun dels cinc grups d'aquesta cambra puguin oposar-se, per principi, malgrat que algú ja ho hagi anunciat, a una proposició de llei que s'autoanomena... (*veus de fons*) –perdoni, doncs, així ho havia interpretat–, a una proposició que s'anomena, ella mateixa, de foment de la pau. De fet, hauríem de suposar que totes les iniciatives que duem a terme en aquesta cambra, lògicament, persegueixen l'objectiu d'aconseguir una societat més justa, i si això fos realment així, la Proposició que avui prenem en consideració només vindria a emfasitzar allò que és la nostra feina habitual al Parlament i al carrer.

I deixi'm que els anunciï, perquè no he vist que s'hagi dit enlloc, que, per exemple, dins de la campanya de comerç just, a favor, precisament, del cafè just, que s'està fent en aquests moments a Barcelona per part de vuit entitats, crec que s'ha aconseguit que també el cafè del Parlament de Catalunya, a partir d'aquesta mateixa setmana o de la setmana vinent, sigui cafè de comerç just. Si vostès ho volen, potser serà només una qüestió testimonial, però estic segur que aquestes qüestions són molt importants i són d'un gran simbolisme per a la resta d'institucions i del poble de Catalunya.

Però també és evident que, tot i que ens mogui a tots els grups, i no ho dubto, un afany per servir de la millor manera possible el poble de Catalunya i ajudar-lo a fer més fàcil la convivència, no totes les normes ni totes les lleis que surten d'aquest ni d'altres parlaments contribueixen en la mateixa mesura a garantir la igualtat d'oportunitats de les persones i, per tant, no totes les iniciatives fomenten la cohesió social, que és la base de la justícia i, en definitiva, de la pau.

Podem estar tots d'acord –i estic segur que hi estem– que cal prendre en consideració aquesta Proposició de llei de foment de la pau, però també queda clar que, per ser coherents, caldria, a més a més, que la resta d'iniciatives que adopti i aprovi aquest Parlament estiguin també en sintonia i siguin coherents amb el desig de pau que avui, probablement, expressem tots els grups en aquesta cambra. Es fa molt difícil –com ja he dit– rebutjar una proposta que és globalment correcta i benintencionada. Vostès, senyor Boada, la van presentar, aquesta Proposició de llei, el mateix 5 de novembre, que era el dia que es constituïa aquest Parlament i que es donava inici a l'actual legislatura. Això ens pot do-

nar –o almenys així ho interpretem– una idea de fins a quin punt per al seu Grup aquesta era i és una proposició emblemàtica. Doncs, endavant, senyor Boada, discutim-la, però permeti'm que els digui, amb tota la simpatia que em mereixen vostè i el seu Grup, i sobretot la causa de la pau, que han d'acceptar que aquest text és millorable; vostè mateix ho ha dit. No em refereixo solament a l'exposició de motius, on es fa esment, com vostè també ha citat, de la Constitució republicana i de l'Estatut de Núria, amb algunes cites que avui, francament, sonen una mica arcaiques i fins i tot anacròniques, sobretot quan parla, com vostè també ha dit, de «l'empenta viril i irresistible reivindicació de la pròpia sobirania de les urnes electorals», però, en tot cas, el que és segur, senyor Boada, és que podem trobar textos i referències molt més moderns, actualíssims, que justificarien amb autoritat moral indiscutible la necessitat d'una llei com la que vostès proposen.

El poble de Catalunya, no ho dubtem, vol majoritàriament la pau, com passa amb tots els pobles i nacions del planeta. El problema és que no sempre es donen les condicions perquè sapiguem resoldre els problemes i els enfrontaments per la via del diàleg i de la no-violència. Tenim ara una oportunitat magnífica, servida per Nacions Unides i per la UNESCO, de commemorar aquest any de la cultura de la pau no solament amb paraules sinó amb fets, i l'aprovació i la consideració d'aquesta llei podrien ser, sens dubte, un fet molt clar.

En definitiva, senyores i senyors diputats, el nostre Grup donarà suport –com no podia ser d'una altra manera– a la Proposició de llei de foment de la pau que ha presentat el Grup d'Iniciativa - Verds. Però, com he dit, també els demanem que mantinguin una actitud oberta i dialogant, perquè en alguns punts concrets el text és millorable. No està gens clar, per exemple, que sigui necessari crear un nou centre per recollir, sistematitzar i difondre, com vostès diuen, la documentació relativa a institucions i moviments per la pau d'arreu del món. Vostès saben que dins del mateix moviment per la pau no hi ha unanimitat sobre aquesta qüestió. En aquests moments hi ha centres diversos, hi ha la càtedra UNESCO, hi ha centres de recursos múltiples, la mateixa Fundació per la Pau té un centre extraordinari, molt recentment s'ha constituït el Centre Josep Delàs, en memòria d'una persona que va ser un lluitador per la pau a Girona i a tot Catalunya. Caldrà, per tant, tenir en compte les veus plurals del sector, contactar-hi i, molt especialment, fer-ho amb la Federació Catalana d'ONG per la Pau, que agrupa una bona colla d'entitats que es dediquen a aquesta matèria.

Esperem que sabrem estar a l'alçada de les circumstàncies, i que si avui aprovem la presa en consideració d'aquesta Proposició sigui perquè volem redactar la millor llei que Catalunya mereix. I esperem, també, que la decisió d'avui no sigui una excusa només per tranquil·litzar les consciències, sinó un esperó per continuar treballant d'ara endavant en altres iniciatives que contribuïssin de debò a fer una societat més justa, més cohesionada i més solidària. Si no ho féssim així, aquesta llei podria esdevenir paper mullat.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel grup de Convergència i Unió té la paraula la il·lustre diputada senyora Rosa Bruguera.

La Sra. Bruguera i Bellmunt

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, quan vaig llegir aquesta Proposició de llei, vaig constatar que –tal com han dit el senyor Boada i el senyor Luna– era idèntica a la presentada en altres legislatures, i que nosaltres també hauríem de dir, essencialment, el mateix si ens referíssim a la forma; és a dir, en realitat –com també ja li havíem dit– és més pròpia d'una proposició de llei o d'una resolució d'aquest Parlament. Si aquesta vegada nosaltres la prenem en consideració és amb la confiança que, amb les esmenes –les nostres i les de tots els grups– podem millorar el text inicial, i que en el debat en ponència tendirem també a la complexitat, no únicament per millorar aquest text inicial, sinó sobretot per fer-lo compatible amb el Projecte de llei sobre cooperació, que en els seus primers articles ja ho contempla. I el que ens semblaria molt més apropiat és no solament que fos compatible sinó que ho poguéssim refondre, com s'ha fet altres vegades amb iniciatives semblants, amb la mateixa Llei de cooperació.

Per tant, vostès entendran que aquest nostre vot favorable és bàsicament simbòlic, perquè la pau és sentida plenament a Catalunya i forma part de la nostra escala de valors, però sobretot també perquè aquest any 2000 es posa novament d'actualitat gràcies a l'Assemblea General de les Nacions Unides, que va decidir que en aquest inici de mil·lenni proclamava l'Any Internacional de la Cultura de la Pau. En aquest sentit, tant el Departament de Benestar Social com la Federació Catalana d'ONG ja han encetat tot un seguit de campanyes, propostes, cursos i activitats lúdiques i didàctiques de tota mena que han fet arribar a les associacions, a les escoles i a la ciutadania en general. També amb aquesta finalitat, un grup de premis Nobel per la pau va crear el *Manifest 2000*. A la introducció diu: «Perquè sóc conscient de la meua part de responsabilitat davant el futur de la humanitat, sobretot per als infants d'avui i de demà, em comprometo en la meua vida diària, en la meua família, el meu treball, la meua comunitat, el meu país, a respectar totes les vides, rebutjar la violència, practicar la generositat, escoltar per comprendre, preservar el planeta, reinventar la solidaritat.» Enunciat que estan presentats d'una manera molt senzilla, però que comporten profunds canvis en el paradigma cultural. No hem d'oblidar que som hereus d'una cultura que ha comptat amb la violència i volem transformar-la en una basada en el diàleg i la cooperació, en la justícia i la pau, dins d'un marc de llibertats. Sabrem i podem fer-ho? Si més no, hem de fer nostre aquest *Manifest 2000*. Valdria la pena que avui tots els diputats i diputades d'aquesta cambra el firmessin i quedés clar que la Generalitat de Catalunya, el president, el Consell Executiu i el Parlament en ple ens hi adherim avui en parlar de la pau. L'hi faig arribar, senyor president.

Llegia l'altre dia en una publicació de la Fundació per la Pau un fet conegut però que a mi m'havia passat una mica per alt, m'havia passat desapercebut, i és que les

guerres, abans, produïen herois, i avui, les d'ara, produeixen criminals de guerra. I un altre fet també constatable, i és que els exèrcits s'han de presentar com a cossos de pacificació en missions humanitàries, això sí, moltes vegades amb una dubtosa preparació tant teòrica com pràctica.

Quan parlem dels conceptes importants en la nostra vida social, com són els drets humans, la justícia, la llibertat, el progrés, el benestar social, la convivència, el civisme o tants d'altres, sempre ens referim a persones com a beneficiàries d'aquests drets, però normalment, quan parlem de pau, encara que tots sabem que els beneficiaris últims també són les persones, el concepte, però, sempre va associat a països, a nacions. Aquest segle XX ens ha portat una de les guerres més cruentes, més anihiladores de tots els temps, i han estat nombrosos els conflictes bèl·lics interns o externs, a començaments, a mitjans i fa quatre dies, a diferents estats de tots els continents. La televisió ens els fa viure, i això fa que siguin molt més sentits. Tots ens colpeixen, potser perquè pensàvem ingènuament que la societat moderna, amb el grau de formació i informació que tenia, ajudaria a resoldre els conflictes de forma enraonada, i pensàvem, com diu Amin Maalouf en el seu llibre *Les identitats que maten*, «poder evitar que el futur s'assembli a les pitjors imatges del passat i que els nostres fills no es vegin obligats a presenciar amb impotència, com nosaltres, les matances, les expulsions i altres purificacions, a presenciar-les i també, de vegades, a suportar-les». Aquestes són paraules punyents davant de fets inhumans, però segur que si els catalans reaccionem amb un sentiment de solidaritat, és també perquè tots els pobles tenen la seva memòria col·lectiva, i en la nostra memòria hi ha molt arrelat el concepte de pau, però també guardem en el nostre record moltes guerres, guerres seguides d'una forta repressió, amb la pretensió no aconseguida de fer desaparèixer la nostra realitat com a poble.

Catalunya, nació mil·lenària, ha tingut després de les desfetes, al llarg del temps, persones capaces d'aglutinar voluntats, persones de temps i de fort sentit patriòtic que han fet vibrar el poble i han estat capaces de salvar-nos els mots per retornar-nos el nom de cada cosa. Una d'aquestes persones va ser Pau Casals; l'abril del 58, Casals va quedar impressionat per les crides radiofòniques que feia Schweitzer amb el títol de *Pau o guerra atòmica*. Van enviar cartes al Govern dels Estats Units i al de la Unió Soviètica. Tres cops el van invitar a l'Assemblea de les Nacions Unides. D'ell és l'*Himne de la Pau*; i va ser l'any 71 quan va parlar, no en abstracte sinó lligant les paraules als seus orígens, que són els nostres, i va dir allò que el segle XI..., primer va dir: «Jo sóc català», i després va seguir: «El segle XI, a Toluges, una ciutat que avui pertany a França, però que abans havia estat de Catalunya, es van reunir totes les autoritats del país per a parlar de pau.» Som dels creiem que, igual que en el passat, Catalunya, amb la institució de Pau i Treva, va ser pionera de la pau, i avui, en l'era de la «glocalització» —«glocalització», una nova paraula que cada vegada la sentirem més—, que en la conferència que vam anar el dilluns passat en aquest Parlament, amb motiu de la campanya pel comerç just, remarcava allò que tots sabíem, allò que hem dit sem-

pre des de Convergència i Unió: que la relació entre identitat i cosmopolitisme era indestruïble; avui també, doncs, Catalunya pot fer aportacions importants al món.

Senyores i senyors diputats, per acabar, un fet que és constatat i que tots sabem: aquest edifici és fruit d'una desfeta, la del 1714. Varen enderrocar el barri de la Ribera, varen deixar 1.200 famílies sense casa, varen aixecar una ciutadella i no ho varen fer per defensar el poble de Catalunya contra les agressions exteriors, sinó per tenir sota control aquest mateix poble. Aquest lloc, que va ser el símbol de l'opressió i la repressió d'un poble, de Catalunya, avui acull la màxima representació política d'aquest mateix poble, el seu Parlament, elegit democràticament. I és aquí, en l'antic arsenal i caserna militar, on les armes han deixat pas a la paraula. Que mai més ens sigui arrabassada.

Gràcies senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. (*El Sr. Boada i Masoliver demana per parlar.*) Senyor Boada, em demana la paraula?

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Una mica per respondre a l'oferiment del senyor Luna que retiréssim aquesta proposició de llei. Ja li dic que nosaltres no retirem aquesta Proposició de llei, i menys amb els arguments que vostè ha donat, que es referien bàsicament a una qüestió de tècnica legislativa. Malament iríem si la pau ha d'estar sotmesa a una tècnica legislativa. Em sembla, com deia el senyor Masllorens, que és molt més important el fons del que estem parlant que no pot ser la forma. Que reconec, com deia el senyor Masllorens, que s'hauria de millorar i s'ha de millorar ostensiblement, aquesta Proposició de llei, com jo ja he dit en la meua intervenció, amb la participació de la resta de diputats i diputades i dels grups parlamentaris, i també les associacions per la pau —que també són un element important—, que han de participar que fem una veritable llei.

La Constitució, senyor Luna, també parla del respecte als infants i, malgrat tot, fem lleis perquè això es potenciï. Nosaltres, el que estem demanant és una pau activa; mentre no sigui universal, també Catalunya —i en aquest Parlament—, crec que tenim el dret i tenim l'obligació, en aquest cas, de legislar sobre aquest tema.

I permeti'm que els faci una proposta...

El president

Senyor Boada, hauria d'anar enlllestint.

El Sr. Boada i Masoliver

Acabo en dos segons.

El president

Moltes gràcies.

El Sr. Boada i Masoliver

Si us plau, seria moria interessant, jo crec que molt important, sobretot al moviment associatiu, a la resta de ciutadans, a molta gent, que demana que aquí en aquest Parlament puguem legislar. Els demanaria, doncs, que el Partit Popular també s'afegís a aquest consens de tots els grups de la cambra perquè puguem oferir a la societat una oportunitat més per la pau. Si us plau, no s'hi despengin.

Gràcies senyor president.

El president

Moltes gràcies. Passem ara, acabat el debat... (*El Sr. Luna i Vivas demana per parlar*) Si? Senyor Luna, per un minut.

El Sr. Luna i Vivas

Gràcies, senyor president. En primer lloc, nosaltres tornem a dir que estem totalment d'acord amb l'esperit d'aquesta Proposició de Llei, totalment i absolutament d'acord. Ara bé, de 1996 fins ara no hem vist cap motivació, perquè és idèntica, total, amb comes i punts, perquè es pugui canviar de mode de parer o mode de pensar. Per tant, nosaltres continuem amb la nostra coherència; ens abstindrem, i li diem, senyor Boada, que ens tindrà al seu costat per totes aquelles iniciatives o qüestions que tinguin a veure. El nostre vot no és un vot simbòlic, és un vot responsable.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Passem, ara sí, a la votació posterior al debat.

Comença la votació.

Aquesta Proposició de Llei ha sigut votada afirmativament per 118 diputats, cap vot en contra i 12 abstencions.

Presa en consideració de la Proposició de Llei d'establiment d'un ajut anual a les pensions no contributives i assistencials (tram. 202-00018/06)

Passem ara, per tant, en el tercer punt de l'ordre del dia, que és el debat i votació de la presa en consideració de la Proposició de Llei d'establiment d'un ajut anual a les pensions no contributives i assistencials, que ha presentat el grup d'Esquerra Republicana de Catalunya i que per defensar-la té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Huguet.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies senyor president, senyores i senyors diputats. La casualitat ha fet que, en la setmana abans de defensar aquí mateix aquesta Proposició de Llei per a l'establiment d'un ajut anual a les pensions no contributives i assistencials, hagi aparegut un estudi de l'Institut d'Estudis Autònoms de la Generalitat de Catalunya anomenat *L'índex de capacitats territorials de compra*

i l'espai social de Catalunya, signat pels professors Guillem López Casanovas i Gerard Padró i Miquel, ambdós de la Universitat Pompeu Fabra de Barcelona. En aquest estudi, que, com veuran vostès, ratifica totalment la justesa de la nostra Proposició, es remarca com, per exemple, a la Gran Bretanya, ja l'any 1976, el Ministeri de Sanitat deia el següent: «Recomanem amb certa urgència que es realitzi un estudi detallat amb la finalitat d'establir l'escala i la significació de la diferència geogràfica en el cost dels recursos i el seu efecte sobre l'aprovisionament dels serveis sanitaris a nivells regionals i subregionals. Entretant, aconsellem que es continuï mantenint un ajust pel cost extra que representa Londres i la seva àrea en la determinació de les consignacions pressupostàries dels objectius.» És a dir, es mostrava la conveniència de realitzar ajustos segons el diferent poder adquisitiu dels recursos públics amb relació a la diferent geografia de dintre el mateix Estat. I això són unes teories defensades per economistes com Bennet, que parlen que les variacions territorialitzades, les variacions territorials, observades en els costos d'aprovisionament de determinats serveis fonamenten, en cada cas, la procedència de fer aquest ajust, vistos, precisament, els diferencials de preus que hi ha, diferencials geogràfics de preus.

(*El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.*)

Hi ha un treball, citat també en aquest estudi de la Generalitat, dels professors Olloqui, Sosvilla i Alonso, de 1999, que mostra la coexistència a l'Estat de significatives diferències territorials en el nivell de preus, i conclou que és probable que aquestes es mantinguin malgrat la integració monetària europea. Jo hi afegiria: no només que es mantinguin sinó que s'incrementin. És a dir que, tot i participar d'una moneda comuna i d'una mateixa política comunitària, més aviat es tendirà a la segmentació, a la fragmentació del nivell de cost de la vida, i, en definitiva, de les dinàmiques socioeconòmiques territorialitzades. Aquests professors també, acompanyats d'altres estudis dels senyors Izquierdo, Ley i Ruiz-Castillo, també abonen la necessitat d'abordar seriosament el diferencial d'inflació que es produeix a escala territorial a dintre de les diverses comunitats autònomes de l'Estat espanyol.

Per tant, en el pròleg d'aquest estudi publicat –ho repetixo– per l'Institut d'Estudis Autònoms de la Generalitat de Catalunya, en el pròleg, ja s'afirma que l'impacte que té sobre els serveis, sobre la prestació de serveis públics el cost de la vida és important. I es diu: «Espanya» –l'Estat espanyol– «és un estat molt plural pel que fa als estils de vida, hàbits, mercat de treball, patrons de consum, etcètera, per la qual cosa no deixa de sorprendre el poc interès que ha tingut aquesta temàtica» –la temàtica de la necessitat d'ajustar les prestacions al cost de la vida– «en la distribució dels recursos i el seu ajustament» en funció d'aquesta diferència. L'absència d'ajustament, tant en la definició de recursos corrents com la determinació d'indicadors de necessitat, pot estar comportant, per tant, un greuge notori en termes d'inequitat horitzontal en l'assignació de la despesa pública. És a dir, dit amb paraules més simples,

no es pot tractar igual allò que és diferent. I en prestacions públiques estem tractant igual allò que és diferent, que costa diferent, amb perjudici, per tant, de les comunitats autònomes i de les poblacions que perceben unes prestacions en un marc de cost de la vida superior a la del conjunt. Per tant, estem, l'Estat està, en aquest cas, perjudicant; en comptes de ser un estat repartidor, distribuïdor, s'està convertint en un estat que privilegia una part de la població en contra d'una altra part de la població.

Per tant, es deia també en aquest estudi —es diu en aquest estudi— recent, calent, sortit de l'edició, que «el repartiment amb criteris de necessitat que ignora les diferències en capacitat adquisitiva atempta contra l'equitat horitzontal en la distribució dels recursos. Aquest és el cas, especialment, en els supòsits en què compensacions monetàries es determinen centralment». És a dir, quan una compensació monetària és feta amb una visió centralista, no tenint en compte els diferencials de cost de la vida, és quan hi ha més afectació en aquest problema. Aquesta inequitat horitzontal apareix quan no es té en compte el fet que una mateixa quantitat de diners proveeix a qui els gasta un nivell de benestar diferent en funció del lloc on viu. Els mateixos diners en funció del lloc donen per a una cosa o donen per a la meitat; després en parlarem matisant números. I diu el mateix estudi, amb la qual cosa ens omplim de raons, senyores i senyors diputats: «Els casos més evidents són probablement aquells que es refereixen a les pensions» —pròleg de l'estudi oficial de la Generalitat de Catalunya publicat fa exactament sis dies. Els casos més evidents són els que es refereixen a les pensions, tot i que la problemàtica s'estén també a la provisió de serveis públics en general, com és el cas de la sanitat o l'educació, i, en general, a tot allò que conforma l'anomenat —i aquí som, en part, autors de la idea— «espai social».

Amb aquest pròleg em sembla que ja n'hi hauria quasi prou, i podria quasi demanar el seu vot directament i retirar-me. Però permetin-me que m'allargui una mica més amb algunes dades. És evident que el cost de la vida de Catalunya és força més elevat que la mitjana estatal. I això té un efecte molt negatiu per als ciutadans de Catalunya, en general, perquè els preus s'incrementen any darrere any, d'una forma diferencial per sobre la mitjana espanyola, i això perjudica sobretot les classes populars, aquells que reben unes prestacions de mínims que, realment, quan ja estàs en uns límits de supervivència, que, a sobre, no es tingui present el cost de la vida, això t'obliga a la misèria directament.

L'índex de preus al consum acostuma a ser sistemàticament, com deia, més alt a Catalunya que a la resta de comunitats autònomes: en el darrer any un 0,6. L'IPC és un indicador dinàmic, que només mesura la mobilitat, el moviment del cost de la vida; però hi ha un altre indicador, que curiosament només s'ha fet un any de base i a partir d'aquí s'ha anat creant, s'han anat considerant les extrapolacions, i, per tant, seria una bona idea que la mateixa Generalitat o el Govern de la Generalitat reclamés que aquest indicador es fes d'una forma sistemàtica, que és l'indicador del cost de la vida en un moment determinat. I això es va fer, precisament, a finals dels anys vuitanta, i a partir d'aquest indicador

és quan l'Institut d'Estudis de Catalunya i també l'aparell econòmic de les caixes d'estalvi han anat determinant el que seria el diferencial de cost de la vida estàtic, no el dinàmic, que és l'IPC. Sumant les dues coses veuríem quin és el nivell real de diferenciació del cost de la vida a Catalunya i el cost de la vida a nivell d'Estat. I aquí les xifres són clares: els resultats publicats i extrets, també, recents, d'aquest treball de la Generalitat, diuen que Catalunya té un cost diferencial de 6 punts per sobre la mitjana, sobre 100 estem a 106 de cost de la vida, mentre, passant a l'altre extrem, la comunitat autònoma d'Extremadura està 10 punts per sota la mitjana, 90 sobre 100.

És clar, quan parlem de pensions no contributives, aquestes són les mateixes a qualsevol lloc de l'Estat, qualsevol beneficiari rep el mateix nivell de prestació no contributiva, nominalment —nominalment—, sobre el paper. Però: i, realment, quina és la capacitat adquisitiva d'un pensionista no contributiu aquí i quina és a Extremadura? Fem-nos aquest plantejament i fem números. I amb les últimes dades generalitzades publicades del 98, tindríem que a Catalunya, que llavors es rebien 37.000 pessetes de pensió no contributiva, de fet, significaven 35.000 pessetes, mentre a Extremadura, a l'altre extrem, 37.000 pessetes significaven, de fet, 41.000 pessetes; un diferencial de 6.000 pessetes que, sobre 40.000, això ja fa una mica de forat, tot i que estem parlant de xifres ridícules, en general, de les pensions no contributives, que nosaltres defensem i hem defensat —però aquí no hi ha competències—, per al conjunt, per al global, que s'apugessin al conjunt de l'Estat acostant-se al salari mínim.

Per tant, la qüestió és aquesta: en definitiva, la mateixa pensió a Catalunya i a Extremadura té un poder adquisitiu diferencial important. Donant-hi la volta: quina quantitat hauria de cobrar un pensionista català per no ser perjudicat?, és a dir, per ser tractat diferent, ja que és diferent, és a dir, per garantir l'equitat. Doncs, bé, fent els números, els càlculs, un pensionista no contributiu a Catalunya no hauria de cobrar, l'any 98, 37.000 pessetes sinó 39.500 pessetes, i un pensionista extremeny, en aquest cas, si hagués d'atribuir-se el nivell de prestació, hauria de ser inferior, que no diem que els l'abaixin, simplement fem la comparació estadística, almenys que no perjudiquin els qui estan per sobre del diferencial de cost de la vida.

Per tant, si estem parlant d'un col·lectiu que tampoc és menor, de 70.000 pensionistes no contributius l'any 98 —darrera dada disponible—, on aquestes pensions no contributives de jubilació i invalidesa, i els restants que queden de FAS i de Lismi, doncs, estem parlant d'aquestes xifres que es mouen, ara l'últim any, a 40.000 pessetes, i les FAS a 24.900, i l'índex del cost de la vida el 91 era el 4,2% més elevat que el nivell de l'Estat i amb l'IPC acumulat ha arribat a agafar aquest diferencial que es mou entre el 6 i el 7% superior al de l'Estat: aquí tenim la base del problema.

I la nostra proposta és que per llei —per llei, no com una mena d'almoïna puntual preelectoral—, per llei, hi hagi un ajust, un complement que durant uns anys —i això és pactable quan parlem de..., si aquesta Proposició de llei fos presa en consideració, seria pactable, evidentment,

en ponència, nosaltres proposàvem un model que no està..., en fi, es pot afinar—, que en quatre anys recuperés el cost de la vida, el nivell adquisitiu del cost de la vida perdut en tot aquest període. És a dir que això faria que si estem parlant d'una pèrdua del 7,5% de poder adquisitiu, dividint-ho per quatre anys, dona un 1,8 acumulable cada any, al qual s'hi afegiria l'IPC diferencial, i això ens donaria quina seria la pensió, el complement de pensió no contributiva catalana aquell any, cada any. A nosaltres ens surten unes xifres que, aproximadament, serien d'unes 755 pessetes mensuals, és a dir, unes 10.570 pessetes anuals, això pel que fa a les no contributives. I, pel que fa a les assistencials, 468 pessetes mensuals, 5.256 anuals.

Bé, nosaltres hem fet aquesta Proposició amb el benentès que hi ha un precedent puntual, que si avui la votació no és favorable entendríem que hauria estat una operació absolutament electoralista, que és que el passat 8 de setembre del 1999, el Govern de la Generalitat, amb un text similar al nostre en el pròleg, va aprovar incrementar les pensions no contributives i les pensions assistencials per recuperar l'índex dels dos últims anys. Nosaltres diem que això s'hauria de fer amb proposició de llei, que fos de forma habitual seguint els passos, per altra banda, que sense tenir l'impacte negatiu del cost de la vida que teníem aquí —un cost de la vida que més aviat els beneficia— ha fet la Junta d'Andalusia pel seu compte per apujar les pensions contributives de la ciutadania andalusa: el 29 de novembre de 1998 la Junta d'Andalusia decreta un augment de les pensions no contributives que significa 9.395 pessetes anuals, i, el passat 28 de desembre de 1999, torna a anunciar un increment de les pensions, en aquest cas, assistencials, de l'ordre del 12%. S'ha recorregut, però això es guanyarà, perquè hi ha competències per fer-ho.

I el que estem dient és que el Govern de la Generalitat, doncs, si vol tenir autoritat moral per demanar més autogovern, doncs, l'exerceixi, perquè l'autogovern es pot exigir quan s'exerceix. I en un tema tan sensible, que està afectant 70.000 persones que viuen sota mínims..., i repeteixo que, aquests mínims, ja estem d'acord que, en general, s'haurien de millorar, però, almenys, mentre no es millorin d'una forma important, que no perjudiqui aquest cost de la vida diferencial, com marquen estudis oficials sortits de la mateixa Generalitat fa cinc o sis dies...

Per tant, entenem, senyores i senyors diputats, que el tema de l'ajut complementari a les pensions no contributives a Catalunya és un deure de justícia.

Gràcies senyores i senyors diputats, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Huguet. Per fixar la seva posició, en nom del grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, té la paraula la il·lustre diputada senyora Dolors Comas.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, nosaltres votarem afirmativament a la presa en consideració d'aquesta Proposició de llei, malgrat que voldria expressar la insatisfacció que ens queda i fer,

també, una recomanació. Insatisfacció per una raó bàsica, perquè ens deixa la sensació, el fet que tiri endavant aquesta Proposició de llei, que estem fent un pedaç i no, en canvi, posar solució a la qüestió de les pensions no contributives.

I ho dic per una raó: perquè el que hauríem de demanar —i aquesta és la recomanació que des d'aquí em permeto fer al Govern— és totes les competències en aquesta matèria; no només en gestió, sinó també en finançament, i aquesta recomanació que sorgeix de la insatisfacció inicial que presentava, sorgeix de la constatació que, després dels pactes de Toledo, resulta que es va acordar que les pensions no contributives deixaven de finançar-se a través del sistema de seguretat social i passaven a finançar-se a través dels pressupostos generals de l'Estat, a través —justament— de la concepció de ser una part del sistema de serveis socials. Per tant, si és així, hi ha una contradicció entre el fet de ser una pensió però, al mateix temps, de finançar-se a través del que seria el capítol de serveis socials, i el que hauríem de reclamar des de la Generalitat són les competències absolutes en aquest terreny. En aquests moments només tenim la gestió, però, en canvi, no tenim el finançament corresponent, i ara, amb aquesta Proposició de llei, el que es proposa és afegir aquesta aportació addicional per igualar les pensions no contributives a les que existeixen a la resta de l'Estat.

Per tant, no direm que no a la presa en consideració d'aquesta llei i a la proposta que l'està inspirant, però sí que entenem que la solució seria tenir competències en tota la globalitat i, per tant, que, des del Parlament de Catalunya, es pogués fer una legislació millor, que reconegui aquest diferencial de l'IPC, però que també siguem capaços de legislar nosaltres què volem fer d'aquestes pensions no contributives. Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyora Comas. En nom del Grup Popular, té la paraula la il·lustre diputada senyora Maria Angels Esteller.

La Sra. Esteller Ruedas

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. En aquesta Proposició de llei que presenta el Grup d'Esquerra Republicana, per a la seva presa en consideració, es proposa fixar un increment per a les pensions no contributives en funció de l'IPC de Catalunya. Creiem que s'han de diferenciar dues matèries: la primera, sobre la naturalesa i la quantia de les pensions, que s'ha de circumscriure en el marc del Pacto de Toledo, i la segona és la unitat del sistema públic de pensions de la Seguretat Social i la capacitat de la Generalitat de Catalunya per incrementar aquestes prestacions, que creiem que pot suposar el trencament del principi d'igualtat de tots els ciutadans davant del sistema.

Tot i que en la seva exposició el Grup proposant reconeix que la competència de la Generalitat en matèria de serveis socials és exclusiva, hem de tenir en compte que aquesta proposta no es refereix únicament a prestacions socials sinó que, com deia, afecta el sistema unitari de pensions, i, en aquest sentit, vull recordar que la Cons-

titució espanyola, en l'article 149.1.17, estableix que és competència exclusiva de l'Estat fixar la quantia de les pensions. En aquest sentit, s'ha pronunciat el Tribunal Constitucional, segons Sentència 124/89, del 7 de juliol, que estableix: «La finalitat del sistema de pensions no és altra que preservar la unitat del sistema espanyol de Seguretat Social i el manteniment d'un règim únic i unitari de la Seguretat Social per a tots els ciutadans, que garanteixi al mateix temps la igualtat de tots els espanyols en l'exercici dels drets i deures en matèria de Seguretat Social».

Segons aquesta doctrina, recollida en diverses sentències, el repartiment competencial entre l'Estat i les comunitats autònomes expressa que les concretes facultats de les comunitats autònomes en matèria de Seguretat Social seran aquelles que no puguin produir directament ni indirectament desigualtats entre els ciutadans pel que fa a la satisfacció dels seus drets i el compliment de les seves obligacions de Seguretat Social, amb la finalitat de garantir la unitat del sistema, tot implicant diverses polítiques territorials en matèria de Seguretat Social en cada una de les comunitats autònomes. I dic «Seguretat Social» perquè, les pensions no contributives, d'acord amb la Llei general de la Seguretat Social, es determina en aquesta llei que corresponen al règim general de la Seguretat Social i, per tant, s'actualitzen en la mateixa quantia que les contributives, i el seu increment ha de ser igual per a tots els pensionistes.

Així, recentment, el Consell de l'Estat ha emès un dictamen en el qual estableix que les comunitats autònomes no poden trencar la uniformitat de les pensions no contributives, que han de ser iguals per a tot l'Estat. Per altra banda, el Senat, davant de la polèmica creada pels ajuts complementaris, que va aprovar la Junta d'Andalusia i després, també, l'ajut que va aprovar la Generalitat, un mes abans de les eleccions, en matèria de l'increment de l'IPC, va aprovar, el 29 de setembre, una moció en la qual fa una crida a les comunitats autònomes perquè –fora del seu àmbit competencial, ja hem vist que no el tenen– evitin adoptar mesures relacionades amb el sistema de pensions que posin en perill la igualtat de tots els ciutadans en el territori.

Amb les pensions no es pot fer partidisme. El que vull expressar amb tots aquests motius és que hem de deixar palès que el Grup Popular no està en contra de l'increment de les pensions no contributives –tot al contrari–, però creiem que s'ha de fer per les vies establertes i ho hem demostrat al llarg d'aquesta legislatura, on el Govern de l'Estat ha portat a terme, en compliment del Pacte de Toledo, la millora d'aquelles pensions més baixes de viduïtat –per a aquelles viudes menors de seixanta-cinc anys amb càrregues familiars–; ha incrementat les pensions no contributives i les pensions contributives; ha millorat, també, les pensions d'orfenesa, i ha fixat, per llei, la revaloració de les pensions d'acord amb l'IPC. I no només això, sinó que, actualment, les pensions estan 1,6 punts per damunt de l'IPC en el poder adquisitiu. Per això, el que vull dir és que, en aquests quatre anys, la Seguretat Social avui és més forta; per això, s'ha de mantenir el sistema unitari.

Pel que fa a aquest àmbit, el nostre Grup considera que és primordial que el sistema sigui únic i unitari, ja que

el sistema públic no contributiu necessita no només establir la quantia de les prestacions i el col·lectiu de beneficiaris, sinó, també, la unitat de totes les administracions públiques per a la determinació de les situacions de necessitat que no estableixin situacions de desigualtat entre ciutadans.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Per tant, considerem que el fet que els pensionistes cobrin diferents quantitats en funció de la comunitat autònoma on resideixen afecta i trenca la unitat del sistema i el principi d'igualtat. Considerem que la finalitat del Grup proposant és que el sistema de pensions es descentralitzi, i aquesta situació podria comportar, com deia, un risc en l'actual sistema i el trencament de l'equilibri de les prestacions a tot l'Estat, vulnerable, també, el principi de solidaritat. No hi poden haver comunitats riques amb pensions altes i unes altres comunitats més pobres amb pensions més baixes.

Per tant, el Grup Popular considera que s'ha d'avançar en el marc del Pacte de Toledo per tal de reforçar la seguretat de les pensions, incrementar les pensions més baixes i continuar desenvolupant els principis i objectius del Pacte, mantenint consens i diàleg amb totes les forces polítiques, agents econòmics i socials, sense discriminacions originades pel lloc de residència. Per aquest motiu, el Grup Popular no donarà suport a la presa en consideració d'aquesta Proposició de llei.

El president

Moltes gràcies, senyora Esteller. En nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Maria Rañé.

El Sr. Rañé i Blasco

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, nosaltres ja avancem que amb aquest projecte de llei sobre l'establiment d'un pensió, d'una contribució, d'una retribució anual a les pensions no contributives, al fons d'assistència social i als subsidis de garantia, hi votarem a favor. Ja ho dic des de bon principi perquè no hi hagi cap dubte, perquè, després d'escoltar algunes de les intervencions que s'han dit aquí, on s'ha fet una crida importantíssima a no trencar un plantejament, a no permetre que unes comunitats autònomes tinguin unes pensions altes i unes altres baixes, quan les pensions altes són de 40.000 pessetes, doncs, posem-ho i baixem-ho a terra. Perquè estem parlant d'això; no estem parlant de res més. Estem parlant de 70.000 ciutadans i ciutadanes de Catalunya que tenen uns ingressos –només– de 40.000 pessetes al mes –només de 40.000–, en el millor dels casos, amb unes condicions en les quals la seva renda familiar, global, personal, està en els mateixos nivells. Per tant, estem parlant d'això. I, si hi han problemes, si hi haguessin problemes –que nosaltres considerem que no– d'altra mena, la nostra obligació, com a representants dels ciutadans, és remoure els problemes. El que no pot ser és que els problemes jurídics de lleis que hem fet nosaltres vagin en contra de les persones que volem representar. Per tant, allò: primer, deixem clar això i, en tot cas, plantejem que aquesta és una proposta que té una voluntat, una orientació de

caràcter d'intentar buscar mecanismes per restablir una situació de perjudici o una situació d'injustícia social.

Miri: nosaltres estem d'acord que, quant a les pensions, aquestes pensions, és lògic que hi hagi un complement. I tenim tres raons per això: la primera, perquè són baixes –i aquesta és la fonamental; la resta és complementari; el que és fonamental és que estem parlant de pensions de 40.000 pessetes. La segona, perquè, en aquest moment, aquest país –el petit i el gran i el més gran, el que vulguin– s'ho pot pagar, i és qüestió de voluntat política; hi han recursos. Si en un moment de creixement econòmic important, amb què tothom s'omple la boca, no tenim possibilitat de fer pujar les pensions de 40.000 pessetes, pleguem; ens dediquem al parxís, com diuen col·loquialment. Si en aquest moment no ho fem, quan ho farem? I, tercer, perquè no contradiu, sinó que complementa el Pacte de Toledo –no contradiu, sinó que complementa el Pacte de Toledo. Aquestes són les tres raons per les quals nosaltres donarem suport a aquesta proposta de llei. Ja els ho dic: les pensions estan baixes; són 40.000 pessetes; no arriben ni al 60% del salari mínim interprofessional, que és la quantitat que tothom hem convingut que permetria viure –70.000 pessetes... No sé vostès, però, a mi, si em posen a 70.000 pessetes tindrè força dificultats per viure; si em deixen a 40, doncs, encara moltíssimes més. No ho sé: després de posar els números damunt de la taula i intentar fer, per un moment –només per un moment; no fos cas que ens esgarriéssim massa–, l'exercici d'intentar viure amb 40.000 pessetes al mes, si diríem tot el que diem moltes vegades... No ho sé. Per tant, pensem en termes de qui estem representant.

L'economia ho permet, i, per tant, en la mesura que l'economia ho permet, és de justícia social que aquests elements ho facin. Si estiguéssim en una situació de crisi econòmica, si estiguéssim en una altra situació, possiblement el lògic seria dir: hi ha una justícia, no ho podem fer, ara no toca; però és que ara pot tocar, i és això el que volem, en fi, plantejar. I no contradiu el Pacte de Toledo perquè, com s'ha dit ja anteriorment, el Pacte de Toledo, aplica el principi constitucional dels tres nivells de protecció social –que no de seguretat social, de protecció social– que estableix la Constitució. Un primer nivell únic, universal, públic, de prestacions mínimes, no finançat amb contribucions socials. Un segon nivell públic, universal, finançat amb cotitzacions socials. I un tercer nivell de protecció social complementari, malament dit «lliure», perquè no és lliure de fer-se un sistema complementari que no té recursos, però, en tot cas, un sistema complementari.

Estem parlant del primer nivell, del primer nivell en què hem coincidit tots que ha de ser d'àmbit de gestió, d'aplicació de les comunitats autònomes. El finançament, s'haurà de discutir. La sanitat forma part d'aquest nivell i ningú discuteix que es pot fer un sistema únic però no uniformista, i no es trenca la unitat; per tant, d'allò, parlem-ne amb claredat, de quines possibilitats tenim amb un sistema de drets universals, únics per a tothom, però no uniformistes. Nosaltres plantejem la possibilitat, per tant, que hi hagin complements des de la comunitat autònoma, des de Catalunya, amb aquest tipus de pensions, perquè la gent s'ho mereix i perquè

això es pot plantejar. Ara bé, no volem fer-ho, no estem d'acord que això s'hagi de fer amb relació al diferencial d'IPC. En tot cas, podríem fer la discussió si això s'ha de fer en funció del nivell de vida, que és una cosa diferent, no de l'índex, com evoluciona, sinó de la realitat.

Però no és aquesta la qüestió que nosaltres volem plantejar. Nosaltres creiem que el tema de l'IPC no drena l'economia dels pensionistes, drena la dels pensionistes, la dels aturats, la dels ocupats, la de les classes mitjanes, fins i tot drena l'economia de totes aquelles persones que pertanyen i tenen el seu sou dependent d'una administració de l'Estat –els militars, la Guàrdia Civil–; la drena de tothom, la drena al país, la drena a l'economia de la indústria, la competitivitat, per tant, és un element que no podem resoldre amb això ni hem de compensar amb això. Això forma part de l'acció del Govern, perquè resulta que els elements diferencials d'inflació corresponen a competències de la comunitat autònoma, per tant, no és per aquí que ho arreglarem, no és aquí. El que hem de fer..., el que no podem construir un plantejament nacional de Catalunya basat en una dada negativa, no podem fer una proposta basada..., el catalanisme polític basat en un element negatiu com és un IPC negatiu per a l'economia de Catalunya; això, per responsabilitat, per acció de govern, el Govern ho ha d'afrontar, perquè són les seves competències.

Ara bé, aquest és un plantejament que nosaltres entenem que hem de discutir, a la llei, la quantitat, els terminis, les possibilitats de complementar aquestes pensions. Ho hem de plantejar, som conscients que hi han recursos que s'hauran de reorientar. Per posar un exemple –però és qüestió de voluntat política–, hem conegut ara fa poc que el Govern va prendre una decisió fiscal, va decidir rebaixar l'impost de transmissions a les immobiliàries i va deixar de recaptar 2.252 milions de pessetes. Escolti, amb això no arreglem el problema dels pensionistes no contributius, però una mica menys infelïços possiblement els faríem, i jo no sé si ens hem de preocupar per uns o per uns altres, és qüestió de voluntat política. Si posem un recàrrec addicional sobre el joc per destinar-lo a això, estem fent una cosa equivocada? No tenim competències? No ho podem fer? Nosaltres creiem que sí, i això és el que hauríem de discutir, no un text amunt un text avall, sinó el rerefons de la llei. I això són possibilitats de fer complements no *ad infinitum*; si l'Estat finança unes pensions no contributives suficients, la Generalitat no tindria per què complementar-les, però mentre es mantingui això, la Generalitat, si pot, ha de complementar-les, i això és el que estem plantejant.

Per tant, amb totes les disposicions transitòries, amb totes les prevencions, amb tot el que vulguem, amb la millor tècnica legislativa que vulguem, generem dues coses. Primer, un dret universal de les persones que es troben en aquesta situació; mai més –mai més– pot coincidir..., i li pot agafar al Govern un rampell, un mes abans de les eleccions, i adonar-se que toca fer una puja d'una pagueta just un mes abans de les eleccions. Si de veritat som conseqüents amb això, si de veritat tot allò que van dir el mes d'agost i setembre –ho van plantejar–, haurien de votar a favor d'això, amb totes les esmenes que faran i que discutirem, perquè sigui un ele-

ment discriminatori, per tot el que vulguin, però han de donar-hi suport, a aquest tema, perquè entenem que hi han possibilitats econòmiques, que hi han necessitats socials i que, a més a més, no contradiu el Pacte de Toledo, i des d'aquesta perspectiva, l'establiment d'una paga complementària per als pensionistes no contributius, per a les persones que estan vivint, si se'n pot dir «viure», amb 40.000 pessetes o malvivint amb 40.000 pessetes, requereix que féssim els esforços econòmics i de consens suficients perquè aquest tema es parli en un Parlament com aquest, que, a més a més d'altres coses, també ha de poder parlar, resoldre i actuar en els temes socials.

Res més i moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel grup de Convergència i Unió, té la paraula l'illustre diputat senyor Rafael Hinojosa.

El Sr. Hinojosa i Lucena

Senyor president, senyores, senyors diputats, el senyor Huguet ens presenta avui una proposició de llei i ens acaba de fer una exposició didàctica sobre els diferencials de l'IPC, i ha començat per Anglaterra. No estaria bé que ara continuéssim aquesta via. Accepto la lliçó pedagògica que ens acaba de fer, però recordi que a Anglaterra això ho va acordar el Govern, ho van acordar els poders centrals d'Anglaterra.

Jo estic d'acord amb el seu plantejament, com estic d'acord amb molts dels conceptes que s'han expressat en aquesta tribuna. Però de què estem parlant aquí? Jo crec que convindria que centréssim el debat. A veure, què son les pensions no contributives? Per què tenim pensions no contributives? El legislador estatal, l'any 90, va fer una llei, la Llei 26 del 90, de desembre, i va incrustar en el sistema de la seguretat social les pensions no contributives. I ho va fer gratuïtament? No; ho va fer perquè tenia la voluntat de garantir a tota la població, en determinades situacions econòmiques, la possibilitat d'una pensió de subsistència, no una pensió per viure'n, perquè és evident que en el moment que vam fer la Llei les pessetes que es destinaven a aquella pensió..., era una pensió de subsistència.

És veritat que per una addicional d'aquella Llei la Generalitat i les comunitats autònomes que tenen competències i possibilitats de fer-ho ho fan, és a dir, la gestió de les pensions no contributives. La Generalitat té la competència de gestionar aquest tipus de pensions. I no és menys cert que la Generalitat, fa un any, com s'ha dit aquí, va decidir, va considerar que aquest nivell de pensions mereixien una actualització del seu poder adquisitiu perdut els darrers anys, i, sobretot, donat que eren pensions molt minses, i en va fer una actualització.

I ara, què ens demana, el senyor Huguet? Ens demana: «Retrocedeixin fins a l'any 90, i recuperem el poder adquisitiu des de l'any 90 fins a l'any..., fins al 98, i, a més, d'aquí al futur, fixem un sistema que ens permeti, any rere any, aquesta actualització.» Nosaltres, senyor Huguet, estem d'acord a pensar en el futur; no estem pensant que puguem recuperar el poder adquisitiu

de les pensions des de l'any 90, d'aquest tipus de pensió. Però és que hi han dos motius més perquè avui nosaltres tinguem bastants dificultats a votar-li favorablement aquesta Proposició de llei; hi han dos motius. Primer motiu: tenim en marxa, com vostè sap, la Comissió de revisió del Pacte de Toledo. Nosaltres, en aquesta Comissió, no volem parlar de les pensions no contributives solament, nosaltres volem parlar de les pensions de viduitat, volem parlar de les pensions de la Lismi; volem parlar de les pensions no contributives i no volem parlar del poder adquisitiu.

Nosaltres volem parlar, com deia la senyora Comas, del nivell d'aquestes pensions, anant amb compte, perquè s'ha de tenir en compte que, amb qualsevol punt d'increment que toques en aquest tipus de pensions, podem arribar a no respectar l'equitat en les pensions, perquè si vostè fa números veurà que, en aquest moment, en una unitat familiar de dues persones, dues, que cobrin la pensió no contributiva, i una de dues persones que una cobri una pensió contributiva, que vol dir que ha fet un esforç de cotització durant molts anys, aquesta persona que cobra la pensió contributiva, si té... —com que he dit dues persones vol dir que té una persona a càrrec—, estarà cobrant una pensió mínima de 70.000 pessetes. Si vostè agafa l'altra unitat familiar amb dues persones que cobren la pensió no contributiva, sap que són 40.250 pessetes, més el 70% d'aquestes 40.000, se'n va a 69.000 i escaig, pràcticament 70.000 pessetes de pensió. La mateixa unitat familiar, el mateix model, dues persones i dues persones, unes han fet un esforç de cotització al llarg de la vida, i se li compensa amb una pensió contributiva de 70.000 pessetes; dues persones, per la raó que sigui, probablement no voluntària, no han cotitzat mai, cobren la mateixa quantia. I no els estic fent cap trampa, perquè vostès em poden dir: «Bé, però aquestes setanta s'han de dividir per dos»; sí, però parlo, objectivament, d'unitats familiars de dues persones en una unitat familiar.

Què vull dir amb això? Vull dir que en el tema de les pensions, sobretot les pensions no contributives, tampoc es pot arribar al que també s'ha dit aquí, al nivell del salari mínim interprofessional. Nosaltres no estàrem per aquí, perquè llavors estaríem incentivant la no-cotització, estaríem incentivant un greuge comparatiu entre els que fan un esforç i els que, per la raó que sigui, i no els culpabilitzo, fan un altre tipus d'esforç. Per tant, tenim el primer problema que és la Comissió del Pacte de Toledo, on ens hem de veure tots; tots els que estem aquí tenim representants allà, i, per tant, hem de fer que, realment, es faci una revisió de les bases de les quanties primeres d'aquestes pensions.

Després, hi ha una altra raó perquè avui no li puguem votar aquesta Proposició de llei, que és que..., i l'acaba d'exposar en aquesta tribuna el mateix senyor Rañé. Per què ha de ser sobre la base de l'IPC? Perquè si adoptem aquest sistema —com ell molt bé ha dit—, ens disparem en una via francament complicada, perquè el diferencial d'IPC no afecta els pensionistes solament, afecta tothom. Per tant, per què ha de ser en base al diferencial d'IPC? Pot ser una altra fórmula, podria ser una altra fórmula. Aquesta, en tot cas, seria la fórmula que hauríem de discutir.

Avui, senyor Huguet, creiem que no és el fons del seu tema el que ens obliga a votar-hi en contra, sinó l'opunitat del debat. Nosaltres creiem que aquest és un debat per al moment que presentem els futurs pressupostos generals de Catalunya. Creiem que allà és on podem parlar, perquè el Govern sí que té –això sí que l'hi puc dir, senyor Huguet– la voluntat d'atendre aquest tipus de pensions. Primer, forçant allà on s'ha de forçar, que és el Pacte de Toledo, que vol dir que si el Govern central va fer la Llei 26 de l'any 90, en la qual incrustava les pensions no contributives en el sistema de seguretat social, ho va fer perquè se'n feia càrrec. La Generalitat només es fa càrrec de la gestió. Què més voldríem, com deia la senyora Comas, que ens ho traspassin tot, inclosa, naturalment, la part proporcional de la Tresoreria General de l'Estat, però aquesta és una perspectiva, en aquest moment, més aviat difícil de pensar que la podrem obtenir.

Per tant, on hem d'«apretar» és al Pacte de Toledo, on s'han d'incrementar les pensions, la base de les pensions, que no la recuperació del poder adquisitiu, la base, passar de 40 a 45 o a 47, allà on es pugui arribar, és a Madrid, és al Pacte de Toledo, i, evidentment, estic en disposició de dir-los que la voluntat del Govern de la Generalitat és estudiar aquest tema, com ho vam fer l'any 99, en el moment adient, que és el moment del debat de pressupostos de la Generalitat.

Només per aquesta situació, només per aquest criteri, avui li votarem que no, però, en tot cas, no és tancar una porta, no és dir que no a l'increment de les pensions, sinó a fer una reflexió, a veure on encaixem el debat, d'on traurem els recursos i si ha de ser la mateixa fórmula que ja, certament, va emprar el Govern de la Generalitat l'any passat, o hi ha altres fórmules que compensin igualment aquest diferencial.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Acabat ja el debat, passem a la votació d'aquesta presa en consideració.

Comença la votació.

Aquesta presa en consideració ha estat rebutjada per 61 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

Presa en consideració de la Proposició de llei de modificació de l'apartat 2 de l'article 63 de la Llei 13/1989, del 14 de desembre, d'organització, procediment i règim jurídic de l'Administració de la Generalitat de Catalunya (tram. 202-00028/06)

El quart punt de l'ordre del dia és el debat i votació de la presa en consideració de la Proposició de llei de modificació de l'apartat 2 de l'article 63 de la Llei 13/1989, del 14 de desembre, d'organització, procediment i règim jurídic de l'Administració de la Generalitat de Catalunya. Per presentar-la, té la paraula la il·lustre diputada senyora Dolors Nadal. (*Remor de veus.*)

Esperi's un segon, si us plau; sí. (*Persisteix la remor de veus.*) Prego als senyors diputats que seguin en el seu escó corresponent. Moltes gràcies. Pot començar, senyora diputada.

La Sra. Nadal i Aymerich

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en fer la defensa d'aquesta presa en consideració presentada pel Grup Popular, voldria fer una reflexió, perquè resulta molt difícil d'assimilar la credibilitat d'un sistema en el qual un dels principals pilars en els quals es sustenta, que és el pilar de la no-discriminació, es percep en la vida quotidiana justament pel seu contrari; es percep en la vida quotidiana justament per la discriminació. Es percep per la discriminació que encara patim el 51% dels ciutadans, per la discriminació que encara patim a hores d'ara les dones. Quant a la Proposició de llei presentada pel Grup Popular, jo distingiria clarament entre el que és un objectiu purament instrumental, que és la millora de la tècnica legislativa que utilitza el nostre Govern, la tècnica legislativa que utilitza el Govern de la Generalitat, i, per una altra banda, el que seria l'objectiu final, que no és altre objectiu que avançar en el camí de la no-discriminació.

Pel que fa a aquest objectiu instrumental, pel que fa a la millora de la tècnica legislativa utilitzada pel Govern de la Generalitat, utilitzada per aquest mateix Parlament, voldria referir-me a una important publicació feta per l'Associació de Lletrats de Parlaments, publicació que va estar coordinada per un lletrat d'aquesta cambra, que va estar coordinada pel senyor Francesc Pau –el seu títol és *La tècnica legislativa a debate*–, en la qual es recull la necessitat que, davant l'elaboració d'una norma de caràcter general, es faci una llista de comprovació, una llista de comprovació que no és més que un instrument que permet constatar la necessitat, el contingut, els efectes que tindrà aquesta norma que es pretén aprovar. Es tracta d'una pràctica molt habitual en els països del nostre entorn, es tracta d'una pràctica nascuda en els països centreeuropeus, que, concretament, a Alemanya s'anomena la «llista blava», i se'n diu així només pel color del paper en el qual s'imprimeix, en el qual s'elabora aquesta llista.

Hem de reconèixer que el manual que utilitza el Govern de la Generalitat, el manual que s'utilitza en forma de preguntes breus pel nostre Govern davant l'elaboració d'una norma de caràcter general, té les mateixes característiques que a la resta dels països del nostre entorn, és a dir, s'interroga sobre la necessitat de la disposició, sobre les diferents alternatives, sobre les repercussions jurídiques i institucionals, sobre el contingut de la regulació, sobre la seva aplicabilitat i, naturalment, sobre la ponderació del cost - benefici, de la posada en marxa d'aquesta normativa.

He volgut deixar per al final d'aquest llistat de preguntes, de preguntes breus que el Govern de la Generalitat es formula davant de l'elaboració d'una norma de caràcter general, la de reflexionar sobre les conseqüències de caràcter econòmic i social, perquè nosaltres considerem que aquest és un element necessari però no suficient per garantir que, en aquest element de reflexió sobre l'impacte social, es ponderarà suficientment l'im-

pacte de gènere. Per tant, presentem la Proposició de llei a debat en aquest moment per tal que es correspongui, aquesta valoració, aquest impacte de gènere, amb un mandat de força legal. Estic parlant de la reforma de la Llei reguladora de l'organització de la Generalitat, una llei que va ser considerada en el seu moment innovadora, una llei que té, com a objectiu, assolir una Administració de la Generalitat àgil i eficaç en la gestió i que, naturalment –ho recull la mateixa exposició de motius–, ha de ser un reflex dels principis constitucionals d'eficàcia, de jerarquia, de desconcentració, de descentralització i, naturalment, de coordinació, als quals el Grup Popular, amb aquesta presa en consideració, pretén que s'hi afegixi amb la mateixa força..., ja no estem parlant d'aquell llistat de qüestions que es planteja el Govern, sinó que, amb força de llei, s'incorpori, també, a la Llei 13/89 aquest principi constitucional de no-discriminació, com deia, amb la mateixa força.

La Llei d'organització, procediment i règim jurídic de l'Administració de la Generalitat tracta les disposicions de caràcter general en el capítol quart –concretament, en la seva secció primera–, i és l'article 63 el que el Grup Popular pretén modificar, en el sentit que aquest article fixa que l'elaboració d'aquestes normes de caràcter general hauran d'expressar sempre el marc normatiu de la proposta, se n'ha de justificar l'oportunitat i l'adequació de les mesures, s'hi ha de fer referència a les consultes que s'hagin pogut formular per part de qui ha impulsat el projecte de caràcter general, però, taxativament –només taxativament–, la llei obliga el Govern a adjuntar, quan trameta un projecte de llei al Parlament de Catalunya..., obliga taxativament a enviar-nos un estudi cost - benefici, una llista de disposicions afectades i una taula de vigències. I aquí s'acaba l'obligació que té el Govern d'enviar-nos documentació al Parlament de Catalunya. Per tant, la proposició del Grup Popular, el que pretén, com he dit abans, és que hi hagi, també, el mandat legal d'incorporar-hi un informe interdepartamental d'impacte de gènere, com deia, en les mesures que s'estableixen en la disposició que el Govern ens envia.

Perquè, senyores i senyors diputats, al llarg del temps, se'ns ha dit que assolir la plena igualtat és una utopia. Les dones hem contestat sempre amb molta paciència, hem contestat amb paciència però sense resignar-nos, i ara, més que mai, perquè la Constitució ens garanteix aquesta utopia, i ens garanteix aquesta utopia no per ingenuïtat dels constituents sinó perquè, com he dit a l'inici de la meua intervenció, la no-discriminació per raó de gènere és un pilar bàsic del nostre sistema, és un pilar bàsic, essencial, al qual no només les dones –els homes i les dones– no hem de voler ni hem de poder renunciar. Per tant, hi insisteixo: en opinió del Grup Popular, no hi ha d'haver cap disposició de caràcter general, sigui d'ocupació, de sanitat, de benestar, d'ensenyament, del que sigui –per cert, ahir comentava amb una diputada d'Esquerra Republicana, fàcilment identificable, tractant-se del Grup d'Esquerra Republicana, que fins i tot en aquelles lleis, per exemple, de sanejament, que sembla que no ens toquin, que sembla que no ens afectin, doncs, fins i tot en aquestes volem el Grup Popular que hi hagi un full d'impacte de gènere, perquè

cap disposició de caràcter general serà justa ni respondrà a les nostres necessitats, si no incorpora aquest impacte.

Per tant, senyores i senyors diputats, els demano el vot favorable a aquesta presa en consideració, perquè, al nostre país, encara hi ha en matèria, en polítiques d'igualtat, moltes responsabilitats per assumir. Per tant, senyor president, senyores i senyors diputats, reitero la sollicitud del vot favorable de les senyores i senyors diputats, perquè hi estem tots implicats, en el camí de la igualtat, en aquesta presa en consideració.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Rafael Ribó.

El Sr. Ribó i Massó

Gràcies, senyor president. Nosaltres volem anunciar que votarem favorablement a la presa en consideració d'aquesta Proposició de llei.

Senyora Nadal, vostè i jo defensem concepcions democràticament diferents sobre els camins per assolir la igualtat genèrica. Vostès han argumentat en aquesta tribuna –i amb raó– que, en primer lloc, podem parlar d'eficiència, amb una sèrie de mesures, en la reforma de l'Administració. Vostè ha citat el concepte i la tècnica de «la llista blava». Tant de bo que tinguéssim blau pertot arreu: a l'Administració de la Generalitat actual, fa falta molta llista blava, i en això estaria molt d'acord. També li afegiria que faria falta llista blava a l'Administració central, a la qual governa en aquests moments el partit al qual vostè pertany. S'ha començat a utilitzar, però estem molt lluny que poguéssim comparar-nos, tècnicament i políticament, amb aquest concepte.

Però jo li volia recordar que, des del conservadorisme, des de partits de dretes, mantenen posicions legítimament diferents de les que podem mantenir des del progressisme de les esquerres sobre el tema de la igualtat genèrica. Vostès i els que seuen, posicionalment, a la seva dreta, en aquesta cambra, de la majoria de Govern, que configuren tots la majoria de Govern, es troben quasi tots a la gran família del Partit Popular Europeu –dic «quasi tots», eh?; no m'oblido dels qui van al Grup Liberal del Parlament Europeu, que són, perdonin els senyors de Convergència i les senyores de Convergència, una minoria–, però s'hi troba la gran família del Partit Popular Europeu, que és la que té la inspiració ideològica de l'antiguíssima i respectabilíssima democràcia cristiana, i totes les dones demòcrates cristianes en aquest sentit i, com ahir molt bé deia vostè, senyora Nadal, tots els homes també haurien d'estar molt interessats no només en la «llista blava», sinó en el que vostè està proposant, de cara a un punt concret de la Llei.

Jo la felicito pel que significa d'afegir-se a tots els esforços que es fan en aquesta cambra –no sempre reei-

xits— per transversalitzar les polítiques d'igualtat genèrica. Miri: la majoria —ho rectifico—, la totalitat dels membres d'aquesta cambra estaria d'acord en la igualtat, com a principi. Ja no tots —ni totes— estem d'acord amb els drets; hi ha drets concrets sobre els quals discrepem. Li vaig a citar l'extrem: el de l'avortament. Nosaltres, des de la nostra concepció, pensem que és un dret que al final només ha de decidir la dona. Dic al final —i de vostè ja sé que no és, aquesta, la seva concepció... Per això, li dic que estem en un vano interessantíssim i contradictori —democràticament contradictori— de com aplicar la transversalitat. Tots estariem d'acord, una mica, en el principi d'igualtat; ja no estarem d'acord en els drets, i on no gens estem d'acord és en quelcom en què, especialment, els homes de totes les formacions polítiques ens perdem —i s'ho perd la societat—, que és en el que seria aconseguir que la ciutat tingués la sensibilitat de les dones com a element de govern i com a element inspirador.

A Pequín, Nacions Unides va aconseguir un nou document, el que vostè també cita en el preàmbul de la seva Proposició de Llei, a partir del *main streaming*, que ha estat traduït políticament a la Unió Europea, a la Generalitat de Catalunya, i que ara hem de posar-lo a treballar. Jo no puc deixar de dir en una presa en consideració —i ho veurem si prospera en l'articulat— que, dissortadament, la nostra Administració no és que sigui gaire diligent a posar a treballar aquests conceptes. El tercer Pla d'igualtat d'oportunitats que avui hi ha al Govern de la Generalitat està ple de desitjos i de conceptes molt macos, amb un Govern que té un institut que va costar —perdonin, demòcrates cristians, l'expressió— Déu i ajut que el deixés de presidir un home i el passés a presidir una dona —l'Institut Català de la Dona, durant molts anys, presidit per un home molt important, que era el president de la Generalitat, però, al final, van accedir que el presidís un home—, en el qual encara trobem contrasentits que van a l'entorn de drets que hauríem d'extreure del que avui se'ns sotmet a debat. Per exemple, facilitar de debò —per descomptat— el permís de maternitat i, per què no?, fins i tot fomentar el permís de paternitat.

Nosaltres, en la proposició li anunciem que, si va endavant, inclourem aquella llista de mesures d'acció positiva, precisa, que la fessin realitat, que no quedés purament i simplement en un enunciat, i, ja que toquem la Llei de 89, aquelles esmenes que la fessin coherent, començant per una qüestió de terminologia: la Llei està plena d'expressions que «el conseller disposarà, el conseller dirà, el conseller...» Sortosament, ja estem en un Govern que hem avançat; vostè ha triat un Grup Parlamentari que té una singularitat en igualtat genèrica —aquest Govern d'aquesta cambra, durant bastant de temps, ha estat amb la nul·litat o amb la singularitat... Ja sortosament parlem de pluralitat, però, ja que parlem de pluralitat, anem-ho introduint, també, en els textos.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Esquerra Republicana, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Bargalló.

El Sr. Bargalló Valls

Gràcies. Senyores i senyors diputats, aquesta Proposició de Llei que ha presentat a la cambra un grup parlamentari és una proposició que té la virtut d'introduir en el debat un aspecte que prové de les conclusions del treball de la plataforma de Beijing.

A la plataforma de Beijing —tant a la plataforma oficialista de les Nacions Unides i les representacions estatals com també en el treball de les organitzacions no governamentals que es va fer de manera paral·lela— es va plantejar una sèrie d'objectius estratègics, un dels quals, l'11.2, assenyala com a accions a emprendre pels governs i pels parlaments, entre d'altres, mirar d'assegurar que, abans de prendre decisions polítiques, es dugui a terme una anàlisi de l'impacte sobre dones i homes; revisar regularment les polítiques, programes i projectes i la seva implementació, avaluant l'impacte, per tal de garantir que les dones en siguin beneficiàries directes; treballar amb els membres d'organismes de legislatius, quan s'escaigui, per promoure una perspectiva de gènere en tota la legislació i les polítiques, i també donar a tots els ministeris l'ordre de revisar les polítiques i programes des del punt de vista de gènere.

Aquestes accions a emprendre, segons l'objectiu 11.2 —estratègic— de la plataforma de Beijing, han estat parcialment acceptades a casa nostra pel que fa a la pràctica política legislativa. Tot i que el president de la Generalitat en aquell mateix moment ja es va comprometre a aplicar les recomanacions i els acords sorgits de la quarta conferència mundial celebrada a Beijing, el cert és que, en alguns dels aspectes, aquest compromís de la Presidència de la Generalitat no s'ha dut a la pràctica. El que estem discutint avui aquí és l'assumpció d'una proposició de Llei que parla, doncs, d'aquests aspectes, concretament, del que fa referència al fet que es promogui una perspectiva de gènere en tota la legislació que facin els organismes legislatius.

En aquest sentit, per tant, la modificació del punt 2 de l'article 63 de la Llei 13/89, d'organització, procediment i règim jurídic, que avui es planteja, apunta al compliment d'aquest acord de Beijing assumit pel mateix Govern de la Generalitat i, per tant, el nostre Grup hi votarà a favor.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula la il·lustre diputada senyora Assumpta Baig.

La Sra. Baig i Torras

Gràcies, senyor president. De l'escó estant, per recordar avui que en el debat de la presa en consideració de la Proposició de Llei sobre la pau s'han recordat unes paraules que deien: «Sense altra empena que la viril» —i aquest era un llenguatge utilitzat l'any 31... Ens porta a pensar que aquest no seria pas el llenguatge que utilitzaríem seixanta-nou anys després. Per tant, aquesta és una societat on el pes relatiu home i dona ha canviat —sortosament. Però ara, evidentment, ens cal legislar i preparar perquè aquesta societat avanci, també, cap a una línia de la paritat, en què cap gènere pugui estar per

sobre l'un de l'altre: el seixanta - quaranta que anem proposant des del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi. I, per això, ens sembla bé i correcta –per tant, hi votarem a favor– la presa en consideració que ens ha presentat el Grup del Partit Popular, perquè, evidentment, ens cal partir d'exercicis que obliguin a un treball –de vegades, únicament escrit– de fer un estudi sobre quin és l'impacte social que hi pot tenir en les polítiques de gènere, per veure si, així, també anem fent que aquest exercici de posar-ho en un estudi vagi arrelant en la consciència i en la societat dels polítics –principalment, d'aquells que tenen l'obligació de governar– i, també, de la societat en general.

Ho diem –i, per això, ho votarem així– perquè ens sembla que cal preparar –i estem obligats a fer-ho– que hi hagi una nova societat on hi hagi una manera de fer i de sentir la diversitat del gènere. No volem la igualtat sinó que volem una diversitat dintre d'aquesta societat respecte a les sensibilitats diferents que hi ha en polítiques de gènere. Però, evidentment, nosaltres, el Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, no es quedarà tranquil, únicament i exclusivament, amb aquest exercici de fer l'estudi; ens sembla que amb això deurem coincidir amb els altres grups de la cambra: que, a part de fer l'estudi, hem de veure que s'aplica, que es tira endavant, que es madura i s'avança vers aquesta societat paritària en què no ha de ser un objectiu únicament i exclusivament de les dones, sinó que sigui un objectiu comú de dones i homes, com molt bé ens deia el parlamentari senyor Ribó.

Ens sembla que cal fer-ho perquè ja estem veient, també, uns tics, en el Govern de Convergència i Unió, com ha estat aquest Consell Assessor de l'Institut Català de la Mediterrània, en què no hem vist nomenar cap dona. És que durant tots aquests anys no hi ha dones que puguin assessorar en aquest sentit? Ens cal posar en igualtat i tenir una representació d'homes i dones en qualsevol acció d'aquest Govern. I, parlant del Pequín + 5, eh?, en què nosaltres coincidiríem, també hem de ser molt crítics en el que s'ha fet per part del Govern de la Generalitat des de l'any 95 fins a l'any 2000, però aquest és motiu d'una altra intervenció, i, senyor president, ho deixaria aquí donant el vot i el suport a aquesta iniciativa.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre diputada senyora Conxita Tarruella.

La Sra. Tarruella i Tomàs

Gràcies, senyor president. És per anunciar, també, per part del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, el nostre vot favorable a aquesta presa en consideració d'aquesta Proposició de llei. De fet, ja s'ha esmentat aquí pels altres diputats i diputades que m'han precedit en l'ús de la paraula que, ja des del document de la plataforma d'acció aprovat a la IV Conferència mundial de les Nacions Unides de les dones a Pequín, així com des del IV Programa d'acció comunitària per a la igualtat d'oportunitats entre dones i homes, es planteja, com a

objectius estratègics, la introducció de la perspectiva de gènere en totes les polítiques i en tots els àmbits.

La diputada que ha presentat aquesta Proposició de llei, en la seva exposició de motius, també fa esment que promou la participació de les dones en tots els àmbits –però, especialment, en el de l'economia productiva–, en el centre d'aquesta presa de decisió del món científic, cultural i, en definitiva, en tots els àmbits de la societat, és, també, un dels nostres propòsits i és un fet que el Govern de la Generalitat ja ha estat portant a terme i que, en aquest tercer Pla d'actuació del Govern de la Generalitat per a la igualtat d'oportunitats per a les dones, de què ha fet esment, també, el senyor Ribó, un dels eixos principals al voltant del qual gira tot aquest tercer Pla és la introducció de la perspectiva de gènere. Per tant, el fet que es tingui en compte en tots els informes que han de ser preceptius, quan es presenta una llei; el fet que hi hagi un informe interdepartamental d'impacte de gènere sobre les mesures i que s'estableixin en aquesta disposició, per nosaltres, ens sembla un avenç, un bon punt, i, per tant, hi votarem favorablement.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada.

Fet ja el debat, passem a la votació conseqüent a la presa en consideració d'aquesta Proposició de llei.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per la unanimitat dels presents, per 125 vots a favor.

Presa en consideració de la Proposició de llei del Servei Català d'Ocupació (tram. 202-00032/06)

A continuació, el cinquè punt de l'ordre del dia és el següent: debat i votació de la presa en consideració de la Proposició de llei del Servei Català d'Ocupació. Té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Maria Rañé.

El Sr. Rañé i Blasco

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, pujo a la tribuna per defensar la presa en consideració d'aquest projecte de llei de creació del Servei Català d'Ocupació, bàsicament, no per un afany organitzativista o administrativista, sinó amb la idea que el Parlament prengui en consideració la nostra proposta de posar en marxa un instrument, un instrument que, bàsicament, es fonamenta la seva necessitat en la situació que hi ha a Catalunya amb relació a l'ocupació, en les polítiques que s'han de desenvolupar i en una perspectiva de futur de crear, d'aprofitar el desenvolupament que ens dona l'Estatut de Catalunya quant a la generació d'organismes, d'institucions propis en aquest tema.

Avui, ja quasi ningú discuteix que les comunitats autònomes tenen la capacitat de generar organismes que tractin el tema de l'ocupació, i no tan sols no ho discu-

teix sinó que, en tot cas, el que s'està discutint en aquest moment o el que es discutirà en breus dies són iniciatives –ja s'han discutit en algun cas– com el Servicio Navarro de Empleo, que té un projecte de llei de creació, o es discutirà dintre de poc sobre el Servei Valencià d'Ocupació i Formació, per generació d'organismes d'entitats autònomes, d'organismes per abordar, d'una manera conjunta, integral i ordenada totes les polítiques actives. Però permeti'm que els digui que l'important no són els temes administratius sinó que són els temes de fons. I, en primer lloc, convé constatar ara que el referent, quan parlem de temes d'ocupació, bàsic en tot aquest tema, a hores d'ara és Europa. I, en termes del que ha resolt, fa pocs dies, la cimera de Lisboa –el Consell d'Europa, en la seva cimera de Lisboa–, si som capaços d'aplicar el que diu aquesta cimera, la primera constatació que hem fet, és que a Catalunya no hi ha, i encara ens queda molt camí per córrer, per arribar-hi, la plena ocupació.

Perquè la cimera de Lisboa ha fet un salt qualitatiu en el tema de l'ocupació. Per primera vegada, encara que es va començar a discutir a la cimera de Luxemburg, fixa quins són els objectius europeus en termes d'ocupació, i diu: «Anem a cercar, abans del 2010, una taxa d'activitat global del 70% i una taxa d'activitat femenina del 60%.» Aquesta és la taxa d'activitat; això suposa que, amb relació a la que hi ha a Europa, hem de fer pujar nou punts les taxes d'activitat global i la taxa d'activitat femenina.

A Catalunya, estem encara molt lluny d'aquestes xifres: estem en una situació del 53 i el 43, estem a 17 punts de l'objectiu europeu. Però, en tot cas, no se'ns diu que haguem d'arribar tots al 70. Si el 70 és la mitjana europea, vol dir que hem de contribuir perquè la mitjana europea se situï en el 70% i el 60%, vol dir que hem de contribuir com a mínim amb una puja d'aquests 9 punts, i això voldria dir que abans del 2010 hem d'incorporar a l'activitat econòmica quasi mig milió de persones més. A Catalunya, 459.000, i d'aquestes, 241.000 haurien de ser dones. Aquest és el gran repte que tenim per posar-nos en termes europeus. Per tant, molt camp per córrer i molt lluny de la plena ocupació, perquè fins i tot la plena ocupació de Lleida es fa amb una taxa d'activitat inferior al cinquanta per cent. És a dir, tenim ocupades, plenament ocupada la meitat de la població, però l'altra meitat ni busca ni està en situació de..., ni treballa ni cerca treball. Per tant, allò, molt camp per córrer en aquesta situació.

I com abordem, com s'aborda aquesta situació des de la perspectiva europea? Doncs, amb quatre línies estratègiques: parla de la potenciació de l'esperit emprenedor, parla del millorament de les capacitats d'ocupar-se de les persones, amb especial atenció per als dos col·lectius, per als dos grups de col·lectius que amb més dificultats i amb menys taxa d'activitats estan, que són els joves amb fracàs escolar, per als quals es fa un plantejament que es diu que en sis mesos o se'ls dóna treball o formació, per a la gent..., aturats de llarga durada no necessàriament majors de quaranta-cinc, sinó per a les persones que estan a l'atur fa més d'un any, que es diu que, en un termini com aquest, o se li dóna formació o se li dóna treball, i d'aquest col·lectiu formen part molt

important les dones majors de trenta-cinc anys. Això no ho diu un sindicalista tronat que va caminant per aquí, ho diu la «cumbre» d'Europa, la «cumbre» de Lisboa de fa pocs dies, aquesta que algú ha entès que era el paradigma de la desregulació i la liberalització. Això és el que diu que hem de fer, que s'ha de fer a Europa. Això també s'ha de fer, juntament amb moltes altres coses. Es plantegen polítiques d'igualtat, es planteja superar els inconvenients d'accés de la dona al món del treball, de compartir les tasques domèstiques, es parla de les escoles bressol; tot això ho diu la cimera de Lisboa.

I per fer tot això, ens serveixen els instruments que tenim? No, perquè Europa no tan sols planteja uns objectius i unes línies estratègiques; també planteja una metodologia d'actuació. I amb aquesta metodologia d'actuació que planteja, els pactes locals, l'acord amb el territori per posar en valor tots aquells recursos que en aquests moments estan ociosos és fonamental. És fonamental que hi hagi una relació, una interrelació important amb aquest sector, amb aquest món local, dintre una estratègia que tingui un àmbit regional, nacional, europeu, però que hi hagi aquest plantejament, aquesta adequació d'un treball conjunt. I qui ha de treballar? Les administracions responsables dels temes d'ocupació i administracions que a hores d'ara no tenen la competència, com les administracions locals, la patronal, els sindicats, els agents que es mouen en el territori, el sistema educatiu, allò que el Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi dèiem..., aquell triangle que hem d'aconseguir que funcioni de connexió entre el món educatiu, el món empresarial –entenent el món empresarial com a empresaris i treballadors, com a «empleadors» i empleats–, i també les administracions locals. Aquest és el disseny, aquest és el plantejament no que fem nosaltres, el que està plantejat des d'Europa.

I per fer tot això tenim en aquests moments una estructura adequada? No, no tenim un sistema estructurat en aquest sentit, tenim algunes coses en les quals no em vull entretenir massa, però que jo crec que són evidents que no tenim ni el procés d'integració ni el procés de coordinació de determinades polítiques. Per no tenir, no tenim complimentada ni la resolució del Parlament que va impulsar el Partit Popular en l'anterior legislatura, que donava un termini de nou mesos, que va acabar fa un any, d'unificar les bases de dades de registre de les persones que estan a l'atur, per no tenir no tenim ni això. Però, en tot cas, el plantejament que s'ha de fer és anar en aquesta direcció. I és en aquesta direcció, d'anar a resoldre els problemes de les persones, que entenem que l'instrument ha de ser útil. Difícilment podrem fer un treball fi, si l'eina és una eina poc fina. Difícilment podrem fer un treball en el qual hem de cercar la col·laboració, el compromís, el consens dels agents socials, de les administracions, dels sectors econòmics, dels centres educatius, si tenim un instrument amb el qual no es dóna participació efectiva a aquest compromís de col·laboració en aquest tema.

És per això que quan fem el plantejament de la creació del Servei Català d'Ocupació, d'un veritable Servei Català d'Ocupació, entenem que el que estem fent no

és una proposta administrativista, no és una proposta organitzativista, no és l'afany de fer créixer organismes, sinó de racionalitzar recursos i d'organitzar-los d'una manera més adient. No ens hem decantat –no ho hem fet mai– per una estructura rígida, de gestió rígida des del punt de vista funcional, sinó que hem plantejat i hem recollit models que tenen una tradició a Catalunya però que ens semblen importants. Un model que planteja que amb la seva mateixa configuració, el lideratge, la responsabilitat, la responsabilitat del Govern, tot el que pot ser la màxima responsabilitat, la té la Generalitat, però que formen part, a través de mecanismes estables concertats, també els recursos que hi ha en el territori orientats a afrontar els temes de l'ocupació, independentment de qui els tingui. Però el fet que sigui independentment de qui els tingui no vol dir que els posem tots al mateix nivell, perquè sabem que, en les tasques de lluita contra l'atur i per l'ocupació –que encara ens queda molt camp per córrer–, no tothom està en les mateixes possibilitats, ni legals..., ni els motius que legítimament pot tenir cadascú són compatibles amb l'objectiu.

I des d'aquesta perspectiva, entenem també, amb el nostre plantejament, que ha d'haver-hi una gradació correcta de com es construeix aquest servei. I, aquesta gradació, l'hem explicat per activa i per passiva. La nostra tesi és la tesi d'anar construint el Servei com si fos una ceba, per capes successives. El nucli central és la Generalitat de Catalunya, els seus serveis, les seves competències; aquest és el nucli central, aquest és el moll de l'os d'aquest servei, aquest és el tronc sobre el qual es vertebra. A continuació, en successives capes, anirem incorporant, s'han d'incorporar de manera estable les administracions locals, els empresaris, els sindicats, les organitzacions actives, els agents econòmics i socials, les entitats sense ànim de lucre, i també les entitats privades que vulguin col·laborar en els objectius d'aquest organisme.

Ningú sobra, però hem de prioritzar aquells que estiguin molt més relacionats amb aquest tema, i això és un mecanisme que, a més a més, ha de tenir una descentralització en el territori, a través de crear-ne i de treballar amb el que són les unitats bàsiques, en aquest sentit, que a Europa fa molt temps que van definir com a «conques d'ocupació» o com a espais que tenen una certa unitat econòmica amb la qual la generació d'activitat econòmica en aquella zona té la possibilitat de captar recursos que vénen de fora però, sobretot, tenir confiança en si mateix i desenvolupar tots aquells recursos que hi ha en aquella zona geogràfica, fonamentalment lligats amb el tema de serveis o de la incorporació també de les noves tecnologies.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

Això és el que ens planteja Europa, això és el que plantejem que té una realitat amb aquesta proposta: fer créixer l'economia, no capficar-nos amb la idea que, com que resulta que la taxa d'atur ha baixat, perquè, a més a més, resulta que només està demandant treball o treballant la meitat de població, ja estem al cap del car-

rer. Aquesta és una consideració que Europa ve a dir: «No, no, necessitem acaparar-nos a les economies més desenvolupades, necessitem que hi hagi més gent treballant», i planteja línies i objectius. I això Europa diu: «Escolti, i no ho farem d'una manera desorganitzada», establim una gradació on, començant pels plans locals, passant per un pla d'ocupació de Catalunya, s'arribi a incardinar cadascú amb les coses que els correspongui, aplicant el principi de subsidiarietat ben aplicat –ben aplicat–; és a dir, buscant la col·laboració i el consens a través d'aquests acords és com ho plantejem.

Per això definim en aquesta llei l'existència d'un pla, amb uns terminis, amb uns objectius que lliguin amb els plantejaments europeus i que lliguin amb les potencialitats que tenim a Catalunya. Això és el que estem plantejant amb aquesta Proposició de llei. I davant de tot això, què tenim? En aquest moment, una situació en què anem fent actuacions que, si em permeten l'expressió, possiblement responien a situacions anteriors del mercat de treball, que algunes no han demostrat la seva..., han demostrat en el passat la seva potencialitat i la seva capacitat, però que a hores d'ara convé, si més no, repensar de si són les més adients. Ja no tenim la mateixa situació del mercat de treball de fa un temps, tenim uns col·lectius a l'atur, que uns estan marejats d'entrar i sortir, i els altres estan realment aturats, clavats a l'atur. Això requereix un canvi de prioritat.

Però també tenim, des del punt de vista de l'ocupació, una nova necessitat: hem de crear un servei que, a més a més, sigui no tan sols capaç d'atendre les persones en atur, sinó de generar activitat, de generar compromís amb el territori, d'utilitzar els recursos passius –les prestacions– per posar-les en actiu. I aquí tenim un gran dèficit; vostès s'han tornat a oblidar de seguir demanant la transferència pel que fa a les polítiques passives de l'Inem a la Generalitat de Catalunya. No ho han plantejat. Aquest és un organisme que també està pensat per integrar aquesta possibilitat i mantenir, de forma integral, unes i les altres. I en aquest sentit, entenem que és un plantejament que ve a resoldre moltes de les situacions que hi ha.

I per últim, si tot això no els convenç, permetin que els faci una proposta no sé si massa clara, però..., o que entendran i que té un cert interès per al Grup de la majoria. Canviant l'escenari poden canviar l'obra, i l'obra de les polítiques actives d'ocupació fins ara ha donat alguns espectacles no massa edificants. Jo crec que la millor manera que tanquem d'una vegada per totes aquesta mala obra que hem vist en algun dels seus episodis, també és canviar l'escenari. I això els permet canviar l'escenari, canviar l'obra i treballar per les persones en atur, per les empreses i per Catalunya.

Res més i moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Rañé. Per fixar la posició els grups parlamentaris ara té la paraula, en nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, l'il·lustre diputat senyor Joan Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Sí, gràcies, senyor president. Des de l'escó estant, més que res perquè compartim quasi fil per randa tota l'exposició que ha fet el senyor Rañé en la presa en consideració d'aquesta Proposició de Llei de creació del Servei Català d'Ocupació.

El que no sé si veritablement hem entès les seves últimes paraules, que això els pot servir, sobretot a la Conselleria de Treball, sobretot que no els servís per passar full. Passar full, mai. En tot cas poden tenir un altre instrument per fer les coses més ben fetes com han fet fins ara, però passar full, no, fins que evidentment no s'aclareixin totes les responsabilitats polítiques que cal que s'aclareixin, més que res per un bé i per higiene democràtica, i això ho compartim tots plegats.

En relació amb la Proposició de Llei del Servei Català d'Ocupació, ens sembla, doncs, d'una obvietat que s'hagi d'elaborar aquesta llei o portar a terme aquesta llei, més que res a partir que hi ha les transferències sobre les polítiques actives d'ocupació des del gener del 98, i cal, doncs, donar, fer, elaborar o crear una ordenació, regulació i potenciació d'aquest sistema d'ocupació de Catalunya, amb tots els objectius que el senyor Rañé explicava i que, evidentment, jo no repetiré.

Em sembla que és un element importantíssim, sobretot quan estem parlant d'ocupació i sobretot parlant –i volem parlar i expressar-ho d'una manera molt més clara– d'ocupació estable, d'ocupació segura i, si em permeten l'expressió –que potser no és massa comuna–, d'una ocupació digna. Perquè en aquests moments, malgrat que les taxes d'atur vagin baixant i que hi hagi tota aquesta propaganda per part de l'Administració –sobretot de l'Administració central– de molts dels contractes, molta de l'ocupació que tenen molts joves al nostre país, moltes dones al nostre país, serà ocupació, però a vegades, de digna, poc.

I aquest també és un element important que a vegades se'ns escapa i es mor amb totes les xifres –la gran quantitat de xifres i percentatges que ens estan explicant amb la idea que ha baixat l'atur i que estem quasi en la plena ocupació. Repeteixo, hem de parlar d'una ocupació estable, segura i digna, i no és tota la que hi ha en aquests moments, ans al contrari. I menys quan –altra vegada des del Govern central– ens estan plantejant noves mesures de flexibilització que poden encara agreujar més aquesta situació. Però fins que no ens expliquin concretament quines són, tampoc nosaltres podem anar molt més enllà.

Nosaltres també creiem que..., hem demanat aquest instrument des de fa molt de temps, el Servei Català d'Ocupació; més recentment, en la discussió del debat pressupostari, doncs, també ho hem plantejat i ho hem posat sobre la taula, i la resposta del Govern –jo crec d'una manera incomprensible, fins i tot amb el seu tarannà nacional del Govern de Convergència i Unió–, doncs, no accepta aquesta proposta. No sé què farà en aquesta proposta del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, però em temo que passarà el mateix que ha passat amb el debat pressupostari, i és una lògica ben estranya que no es vulgui elaborar una llei del Servei Català d'Ocupació, com un instrument eficaç, com un

instrument bàsic, com fan la resta de països i sobretot també com està fent –i el senyor Rañé ens ho estava explicant– bona part de la resta de nacionalitats i regions de l'Estat espanyol. Em sembla que aquest és un element important.

Perquè el que tenim –comparteixo el que deia el senyor Rañé– no és suficient. L'instrument que hi ha en aquest moment no compleix les seves funcions. Jo fins i tot m'atreveria a dir –ja ho he dit més d'una vegada– que és una autèntica disbauxa; disbauxa perquè no atén convenientment les persones que demanen informació per accedir a un lloc de treball, disbauxa –que no s'entén– perquè no està coordinat amb els serveis actuals de l'Inem; és una situació incomprensible, ja sigui de Catalunya com de la resta de l'Estat, i em sembla que és un element clau. En canvi, sí que està connectat amb el Projecte Eures, europeu, i està bé que estigui connectat amb aquest projecte, ens en felicitem, però és absurd que no estiguem connectats amb l'Inem, d'aquí al costat, ja sigui a Sabadell, ja sigui a Girona, o sigui a Albacete o a Múrcia. I ens sembla que, amb això fins i tot –cosa que no sempre compartim moltes coses–, en aquest cas ho compartim fins i tot amb el Cercle d'Economia, que també ha dit, ha expressat aquesta necessitat de connectivitat, evidentment amb el servei de l'Inem, com també es fa a la resta d'Europa. No sé a quina raó obeeix que aquesta situació no es doni.

I, en definitiva, nosaltres votarem favorablement aquesta Proposta de Llei, perquè també és una reivindicació sindical, és una reivindicació que també la fem nostra i, consegüentment, el nostre vot serà favorable.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Boada. En nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'illustre diputat senyor Josep Huguet.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president. De l'escó estant, per anunciar el nostre vot favorable a la presa en consideració de la Proposició de Llei sobre el Servei Català d'Ocupació, presentada pel diputat Rañé. La seva defensa magistral m'estalviarà paraules. I, en definitiva, estem davant l'enèsim intent de tirar endavant un servei català d'ocupació que sigui digne d'aquest nom.

En els objectius, nosaltres hi estem totalment d'acord. El problema dels objectius que ha de tenir un servei d'aquest tipus és que ha de ser eficient en l'orientació laboral, en l'acompanyament de la inserció laboral, en el tema de la qualificació professional, en la intermediació, en les funcions de formació ocupacional, en la coordinació de la formació ocupacional, en el tema dels grups amb risc; en el tema, sobretot en aquests moments, de gent de quaranta-cinc anys i dones, dels blocs, diguem-ne, més difícils d'inserir laboralment; en el tema de l'autoocupació, dels programes de formació i treball per a persones amb dificultats d'inserció, i també com a observatori de les tendències de mercat i per avaluar la qualitat dels serveis ocupacionals. Tot això són objectius raonables, però que el problema està que

el model actual no fa front d'una forma adequada i eficient a aquests objectius.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

I aquí crec que ja és *vox populi* que un plantejament territorialitzat del Servei significaria un gran pas endavant. Perquè –i em sembla que d'això se n'ha parlat en diversos cercles– és evident que, per exemple, les prestacions que donen els serveis d'autoempresa que tenen determinats ajuntaments, la sèrie de gent que es dedica a fer feines de desenvolupament local o inserció laboral, si no es coordina a escala territorial –i anem a aquesta mena de minifundisme localista–, es perd una visió de conjunt que és la que em sembla que recomana la gent que hi entén, d'abordar els temes d'ocupació i els temes de desenvolupament econòmic. És a dir, ja que segurament serà difícil adaptar al que en el llenguatge dels tècnics es parla de clústers, de districtes industrials específics, adaptar, doncs, serveis d'ocupació específicament per a cadascun d'aquests clústers, jo crec que la dimensió comarcal en una primera instància –i a l'àrea metropolitana potser s'haurien de buscar àrees subcomarcals–, entenem que una dimensió territorial del servei d'ocupació, on es coordinessin empresaris, agents socials i econòmics, i una xarxa important que ha heretat la Generalitat pel traspàs de l'Inem –que crec que s'està utilitzant per sota de les seves possibilitats–, crec que aquesta dimensió territorial, supramunicipal, que acabés amb aquest localisme a vegades inoperant –i que s'hauria de fer una valoració de fins a quin punt dóna el servei per al qual està pensat–, doncs, jo crec que seria un salt endavant.

De la mateixa manera, quan abordem el tema ocupacional –i no ens hi estendrem perquè hem tingut ocasió fa dies de parlar-ne–, ocupacional i professional, és evident que tenir al costat els empresaris, amb les demandes concretes que hi ha en aquell petit territori, és una fórmula d'abordar la cessió de cursos, en fi, la concessió de cursos ocupacionals o la indicació sobre les escoles de formació professional, d'una forma més a peu de fàbrica. És a dir, difícilment, només des de la Conselleria, en funció de criteris generalistes, es pot encertar, es pot encertar, i fins i tot si es fa d'una forma ja no mal feta –com s'ha fet en algunes ocasions fins ara–, sinó des de la legalitat, doncs, difícilment es poden encertar amb detall les necessitats concretes d'una comarca concreta.

Per tant, ens sembla que seria bo que aquí hi hagués uns mecanismes d'avaluació territorials, i això passa perquè aquests serveis siguin territorialitzats, amb participació dels agents socioeconòmics, i que totes les concessions de les diverses partides que hi ha a la Conselleria de Treball per diversos programes de molts tipus de foment d'ocupació, doncs, tinguessin aquest matis territorial, sense el qual crec que el model no funciona.

I, d'alguna manera, jo entenc que aquesta Proposició, que si es prengué en consideració podríem tenir-hi alguns punts de matisos a introduir, globalment crec que l'important, que és la territorialització del model, em sembla que és d'una necessitat urgent i absoluta, i és per això que, un cop més, també donarem suport a aquesta proposta del diputat Rañé.

Gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Popular, té la paraula la il·lustre diputada senyora Alícia Sánchez-Camacho.

La Sra. Sánchez-Camacho i Pérez

Moltes gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats. Jo voldria començar la intervenció del Grup Parlamentari Popular junt amb el que ha dit el diputat proposant d'aquesta iniciativa d'aquesta Proposició de llei, i és dir, emmarcant tota aquesta temàtica en el marc europeu. Crec que moltes vegades, quan parlem de polítiques d'ocupació, de polítiques d'intermediació, de polítiques de formació professional, ens oblidem i no ens adonem que estem dintre d'un nou marc, d'un nou espai, que és l'espai europeu. Moltes vegades ens fem ressò d'aquest espai, doncs, quan aprofitem o quan estem al quid de cimeres com va ser la cimera de Luxemburg o la darrera cimera –com vostè ha esmentat, il·lustre diputat– de Lisboa. I ens recordem d'aquest marc normatiu, ja dic, moltes vegades, quan anem a tractar d'aquests grans temes o a aprovar els plans d'acció per l'ocupació d'Espanya.

Jo també voldria començar aquesta intervenció amb aquest plantejament dels objectius europeus. I li diria, senyor diputat, que el Grup Parlamentari Popular està d'acord amb les anàlisis que vostè ha fet de cap a on ha d'anar aquest marc europeu. És a dir, amb el que vostè ha recollit de la Cimera de Lisboa. Amb això voldria recordar que Espanya està presentant tot un seguit de plans d'acció per l'ocupació, tal com establia la cimera de Luxemburg.

El Pla d'aquest any, que fou presentat a la Conferència Sectorial –a la qual Catalunya, com a comunitat autònoma amb la resta de comunitats autònomes, hi estava representada–, aprovà el que és a la proposta del Pla per l'ocupació per a aquest any 2000, que es presentà a Luxemburg abans del 30 d'abril. En aquest Pla hi havia tot un seguit de mesures en les quals ens diu, a part dels objectius estratègics que vostè ha esmentat i molt bé els de Lisboa, és a dir: el foment de l'autoocupació, el foment de l'autoempresa i el tractament especialitzat a col·lectius amb exclusió, com són els majors de quaranta-cinc anys i els joves i les dones, a més aquest Pla d'acció, com bé li dic, el presentat per Espanya, recull tot un seguit de propostes que moltes vegades no hem d'oblidar. Aquestes propostes s'han d'executar per les comunitats autònomes i per les conselleries que tenen transferida la competència en virtut de l'article 149 punt 1 i punt 7 de la Constitució espanyola de 1978.

Entre aquestes mesures que es contenen en aquest Pla d'acció, cal recordar-ne algunes d'importants. Es mobilitza 1.100.000 aturats a tot el territori del regne d'Espanya, i es realitzen quasi bé un milió i mig d'accions formatives. Això s'ha de realitzar des de cadascuna de les comunitats autònomes, i això s'ha de realitzar amb racionalitat de recursos, amb eficàcia i amb eficiència d'aquests recursos. A més, aquest Pla d'acció recull un seguit d'ofertes a col·lectius amb exclusió o amb risc d'exclusió del mercat laboral, i són les dones –com molt bé vostè ha dit, il·lustre diputat proposant d'aques-

ta Proposició de llei—, i li ho dic, aquest Pla recull un 61% de propostes adreçades a dones i un 31% adreçades als homes. Amb això li vinc a dir que hi estem d'acord, Catalunya està cercant uns nivells d'atur quasi bé, quasi bé, als de la plena ocupació; la meitat de l'índex que s'estableix a la resta del territori nacional.

Ara bé, estem molt lluny de poder arribar a una taxa d'ocupació que hauria de ser la que estableixen els paràmetres de la Unió Europea, com vostè molt bé ha dit. Nosaltres creiem, el Grup Parlamentari Popular, que aquests serveis públics han d'anar adreçats no solament a reconduir l'atur, sinó també a fomentar l'augment o la millora de la taxa d'ocupació; és a dir, a motivar tot aquest col·lectiu de joves, de dones, per exemple mestresses de casa, doncs, que potser ni tan sols s'han apuntat i han demanat demandes d'ocupació. I per això nosaltres creiem que aquesta és una de les tasques més importants que ha de dur a terme el Servei Públic d'Ocupació.

També li dic, senyor diputat —com vostè molt bé coneixerà i tota la resta de senyories, és clar—, el nostre Pla d'ocupació per a aquest any per a Espanya recull, a més, un mandat important, i és el de modernitzar els serveis públics d'ocupació. Ho repeteixo: modernitzar els serveis públics d'ocupació i millorar el sistema de la formació professional. Aquests són mandats que es contenen en aquest Pla d'acció per a aquest any i que el presentem a la Comissió Europea. Per tant, la responsabilitat de cadascuna de les comunitats autònomes en la millora i la modernització d'aquests serveis públics d'ocupació ha de ser una de les prioritats i, per tant, una de les prioritats per al Consell Executiu, aquí, a Catalunya.

Havent fet aquest esment, li voldria dir —encara que no és present— al senyor diputat Joan Boada, d'Iniciativa per Catalunya, en el que ha anomenat que la flexibilització del mercat de treball no ha donat o no ha portat millora en la qualitat del mercat de treball, jo li voldria recordar que els pactes als quals s'ha arribat, els darrers pactes que han modernitzat el camp de l'ocupació han permès no solament la reducció de la taxa d'atur a nivell nacional, sinó que també han permès la millora..., tot i que estem molt lluny d'anar, de lluitar contra la temporalitat i estem molt lluny d'acabar amb aquesta temporalitat, hem augmentat percentualment la taxa de contractes estables a tot el territori nacional i de contractes estables bonificats per a dones.

Havent fet aquest preàmbul amb relació al marc europeu i havent dit que el Grup Parlamentari Popular vol adreçar les seves polítiques d'ocupació, les seves polítiques d'intermediació i les polítiques de formació professional complint els mandats que s'estableixen al Tractat de Luxemburg, a la cimera de Luxemburg i a la cimera de Lisboa, voldríem fer una anàlisi del que avui estem discutint, és a dir, analitzar la Proposició de llei per la creació d'un servei català d'ocupació. Voldria fer una divisió de plantejament o de posicionament envers l'exposició de motius i una altra a la part dispositiva. L'exposició de motius —com molt bé diu el diputat proponent— diu que el Servei Català d'Ocupació ha d'anar adreçat a actuar per casar l'oferta amb la demanda de treball i, sobretot, una cosa encara més important, ha

d'aconseguir assolir que els traspassos que foren realitzats a Catalunya el gener de 1998, és a dir, tota la xarxa territorial de les oficines, de les antigues oficines de l'Inem, rebatejades com OTG, estiguin casades amb el propi sistema de recursos que tenia la Generalitat de Catalunya. És a dir, assolir una unitat de direcció i una unitat de gestió.

El paper dels serveis públics, perquè moltes vegades, quan parlem d'aquesta tribuna, ens oblidem d'explicar pedagògicament quin és aquest paper dels serveis públics; doncs, el paper dels serveis públics ha de ser la resposta útil a les noves demandes d'ocupació, la resposta perquè qualsevol jove, qualsevol dona, qualsevol aturat es pugui adreçar coneixent i sabent que la seva demanda d'ocupació tindrà promptament una solució. Això, ara, ens manca, i ens manca per tot un seguit de raons, doncs, perquè l'eficàcia del nostre actual paper del Servei Català de Col·locació no és el que nosaltres desitjàvem. Nosaltres voldríem treballar perquè els principis del servei públic d'ocupació siguin els següents: la gratuïtat d'aquest, la publicitat, l'eficàcia, l'eficiència, la igualtat d'oportunitats en l'accés a l'ocupació i, sobretot i molt important, l'impuls de la mobilitat geogràfica.

El diputat proponent, senyor Rañé, ha esmentat l'incompliment per part de la Generalitat de Catalunya d'una de les resolucions que foren aprovades en aquesta cambra o en aquest Parlament en comissió, i és la de les bases de dades. Pregaríem, i sabem que la Generalitat, i en aquest cas el Consell Executiu o la Conselleria hi està treballant, en aquest sentit, però sobretot és un dels principis perquè la mobilitat geogràfica es pugui adreçar i pugui haver-hi no solament mobilitat funcional, sinó mobilitat geogràfica a tot el territori nacional. Pensin vostès, senyories, que el Tractat de Roma parlava de mobilitat de persones. Escolti'm, si tenim impediments ja en el nostre propi territori nacional perquè persones, treballadors i treballadores de diferents comunitats autònomes tinguin més obstacles per trobar o cercar feina al propi país, doncs, també els tindrem a la resta de l'àmbit de la Unió Europea.

En el que de veritat no podem estar d'acord, i pensi que ens agradaria, no perquè aquesta Proposició de llei creiem que tracta un dels temes més importants i és una de les grans reformes pendents del Consell Executiu, és en la part dispositiva d'aquesta Proposició de llei. I li seria molt breu, en dos aspectes importants: quina és la personalitat jurídica o la naturalesa d'aquest ens que es vol crear, d'aquest servei públic de col·locació que s'esmenta en aquesta Proposició de llei, i la territorialització del servei públic de col·locació. Estem absolutament d'acord amb el que el diputat d'Esquerra Republicana ha pronunciat i esmentat envers la territorialitat del que han de ser les polítiques d'ocupació; les polítiques d'ocupació, les polítiques d'intermediació, les polítiques de formació professional. És a dir, poder rebre des de l'àmbit local quines són realment les demandes no solament en formació professional, en escoles de treball, en els tallers d'ocupació, sinó les demandes en polítiques d'intermediació i les demandes en les polítiques d'orientació.

Moltes vegades, quan parlem de tots aquests temes, tenen uns noms i uns adjectius excessivament tècnics; jo crec que a vegades les coses s'han de dir de forma més planera, és a dir, ajudar un treballador, fer-li tot el seguit, tota l'orientació professional de què ha de començar a buscar, què és allò que busca, per a què està qualificat i, després de tenir aquesta informació, oferir-li les ofertes o bé laborals d'inserció professional o bé de formació...

El president

Senyora diputada, hauria d'anar acabant.

La Sra. Sánchez-Camacho i Pérez

Ara mateix, senyor president.

El president

Moltes gràcies.

La Sra. Sánchez-Camacho i Pérez

Doncs, bé, pel que respecta a la part dispositiva, és a dir, que el Servei Públic d'Ocupació sigui un ens autònom, el senyor diputat sap, per una altra resolució que fou, a més, presentada i defensada per la mateixa diputada que ara en aquests moments li parla, que nosaltres no hi estem d'acord, el nostre Grup Parlamentari, que la forma o la personalitat jurídica d'aquest ens sigui un ens autònom. Vostè ha esmentat el Servei Valencià d'Ocupació, que és un dels projectes que aquesta comunitat autònoma valenciana té per realitzar el servei públic d'ocupació. Nosaltres li diríem que, junt amb aquesta presentació de diàleg que vostè ens ha ofert i de canviar l'escenari i de canviar els actors –tot deu ser perquè el senyor diputat proposant té família que es dedica al món de l'escenari, i vostè el coneix molt millor que nosaltres–, nosaltres li diríem que el que sí voldríem canviar és la tramoia d'aquesta Proposició de llei; no hi estariem d'acord, amb aquest ens autònom, sinó que estariem més propers a una fórmula com la del servei gallec o una fórmula desconcentrada com la de la comunitat autònoma d'Astúries.

Per això li diríem que si no realitza el compliment del pacte per a l'ocupació de, en dos anys, transformar i crear aquest servei públic d'ocupació, nosaltres, el Grup Parlamentari Popular realitzaria una proposició de llei per realitzar o per crear aquest servei públic d'ocupació en la línia del que he esmentat, en la línia del model gallec i en la línia del model asturià, tot cercant totes aquelles possibilitats de diàleg i de consens que sé que rebríem d'altres parts de la cambra.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Rafael Hinojosa.

El Sr. Hinojosa i Lucena

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, veníem avui aquí a parlar d'una proposició de llei presentada pel Grup Socialista i ens hem dedicat a parlar –òbviament, molt interessant– de la cimera de Lisboa, de Luxemburg i d'alguna altra cimera. Doncs, parlem-ne. Escolti'm, senyor Rañé, estic absolutament d'acord amb vostè que la cimera de Lisboa, per una vegada, ha fixat uns objectius molt més clars que la de Luxemburg, que també; les anteriors, menys. Normalment, aquestes cimeres, ja sap, compartim que són més teòriques que pràctiques, però la de Lisboa ens ha posat uns punts molt concrets. I és important saber que tenim una taxa d'activitat baixa, molt baixa; el que passa és que jo no sé com podem incentivar el creixement de la taxa d'activitat, que no la d'ocupació, perquè només podem incentivar el creixement..., que està creixent, està creixent unes dècimes, la taxa d'activitat, però només la podem fer créixer a base d'incentivar molt tota aquesta força, sobretot força femenina, que està extreta del món laboral i que ni tan sols s'anima a manifestar la seva voluntat a entrar en el món del treball.

Això només ho podrem aconseguir si arribem a aquelles quotes d'atur que sigui un atur tècnic, és a dir que hi hagi ofertes realment de treball que incentivin el creixement, la voluntat de les persones que volen treballar, i això farà créixer la taxa d'activitat. A mi em preocupa, de totes maneres, encara el diferencial que hi ha entre la taxa d'activitat i l'ocupada, perquè aquí és on tenim una bossa d'atur que, efectivament, hi han províncies catalanes que estem en una situació, hi han comarques que estem en una situació d'atur tècnic, però també és evident que les estadístiques ens diuen que tenim 170.000 aturats, per tant, en algun lloc estan i el que hem de fer nosaltres i la voluntat que tenim és que aquestes 170.000 persones –homes, dones– puguin trobar el seu lloc de treball.

Miri, jo estic d'acord que en aquesta línia, en la línia d'anar creant el clima adequat perquè la taxa d'activitat creixi, la primera qüestió que em sembla que estarem d'acord és que el que han de fer les autoritats econòmiques és mantenir el nivell de creixement adequat i sostenible i la voluntat que aquest creixement econòmic permeti fer polítiques actives de treball, i que hi hagi unes regles del joc, que vol dir una legislació laboral que permeti, no dificulti amb rigideses difícils de traspasar, que no dificulti la creació d'ocupació. Això és el que crec que fa en aquest moment la Generalitat i el que fa el Govern de la Generalitat: intenta facilitar la possibilitat del creixement, i això ho fa amb l'estabilitat política, amb la pau social, amb el diàleg social, ho fa amb totes les armes que té en la seva mà. I un instrument és el Servei Català de Col·locació. Un instrument, no l'instrument: el servei és un servei que aproparà oferta i demanda, i si ho fa bé, tindrà més èxit, i si ho fa malament, el que hem de fer és procurar que ho faci bé. Però és un instrument; no elevem l'instrument a categoria, a la màxima categoria, perquè no és el servei d'ocupació qui crearà ocupació; el que farà serà tramitar i apropar les dues fonts: l'oferta de treball, l'oferta de mà d'obra.

Nosaltres creiem..., aquí s'ha parlat, totes les persones que m'han precedit en l'ús de la paraula, com si no tinguéssim aquest servei. No és cert, això, i vostès ho saben: el Servei Català de Col·locació funciona, existeix i funciona. Potser el moment que vam crear el Servei Català de Col·locació no va ser el millor moment, o potser no va ser feliç la forma de connectar les dues xarxes, la que nosaltres vam crear i la que vam heretar, i és cert que hi ha una xarxa, la del Servei Català de Col·locació, que té el límit de Catalunya i enfocada cap a Europa. Això s'ha mencionat, és veritat, ningú ens ho podrà criticar, perquè Europa té un camp d'activitat que pot ser útil per la nostra massa d'oferta de treball. És cert que no hi ha hagut la possibilitat, encara, de connectar l'altra xarxa, la xarxa de l'Inem.

Però no convé deixar de recordar per què és crea la xarxa pròpia a Catalunya: es crea perquè n'estàvem farts de demanar el traspàs de l'Inem. L'havíem demanat en època socialista; jo recordo un debat amb el ministre Chaves que li demanàvem això, fixin-se si parlo d'anys; li demanàvem el traspàs de les polítiques actives i de les passives. Algú ha dit que ens hem oblidat de reclamar les polítiques passives, no és pas cert: el Govern de la Generalitat manté la necessitat que se li traspassin les polítiques passives, perquè és quan podrà fer realment una política més de conjunt, d'incentivació del treball a Catalunya. No ens hem oblidat de reclamar-la, la reclamem. Però recordo que la necessitat de crear el Servei Català de Col·locació es produeix quan, tossudament, el Govern central, ni el Socialista ni el PP, ens traspassava l'Inem. Finalment, el partit del PP va ser més sensible i ens va traspassar una part, però no l'altra. Li reclamem, li reclamem des d'aquí les polítiques passives al Govern central.

Però vostè m'ha de reconèixer, senyor Rañé, que avui no hem parlat molt de la seva Proposició de llei, i jo tampoc entraré, donat que no s'hi ha entrat. Però vostè, en aquesta Proposició de llei, presenta una cosa una mica més ampla; vostè presenta tres instruments, que no un instrument: vostè presenta la possibilitat de la creació d'un pla d'ocupació, el Servei Català d'Ocupació i el Consell Català d'Ocupació; vostè planteja aquestes tres unitats. Al meu entendre, si vostè llegeix l'articulat, que jo ho he fet un parell de vegades amb deteniment, veurà que hi ha alguna contradicció, però no entrarem en això. Ara, el que sí convé és que vostè vegi que aquí hi ha una dificultat primera, que és la dificultat de la burocratització del servei. Nosaltres creiem que l'oferta ha de ser una oferta el més àgil possible, i perquè sigui àgil ha de ser senzilla, l'accés a un lloc de treball ha de ser fàcil per a la persona que ho demana, i l'accés i la captació d'aquesta mà d'obra ha de ser fàcil per al món empresarial. Jo crec que, si aprovéssim la seva proposta de llei, estaríem dificultant, estaríem complicant i burocratitzant aquesta oferta de treball apropiada a la necessitat de col·locació.

Però, en tot cas, no és exactament per aquest motiu que avui no li votarem aquesta Proposició de llei; els motius pels quals no li votarem són dobles: un, perquè nosaltres sabem i creiem que el Consell Català d'Ocupació té una línia d'actuació perfectible, però està avançant en la línia de resoldre els problemes que tenia. I una

altra: perquè el Departament de Treball té molt avançada, té, pràcticament –excepte els tràmits finals que li correspondran fer, de consultes, etcètera–, molt avançades les disposicions, la normativa que podrà emparar el Servei Català de Col·locació.

Si el Departament de Treball té, com ho té, molt avançat l'estudi de la normativa perquè funcioni aquest Servei Català de Col·locació, no tindria molt sentit aprovar avui la seva Proposició de llei, que té elements positius, que segur que, si s'aprovava, tindria elements que serien, realment, incorporables a un text més ample, però, atès que, com dic, el Departament de Treball té prevista la presentació o la publicació, o l'aprovació –millor dit– d'una normativa concreta i específica per al Servei Català d'Ocupació, serà prudent que avui hi votem en contra i que esperem que el Govern presenti, en tot cas, les seves propostes de cara al futur d'aquest Servei.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Fet ja el debat, passem, ara, a la votació de la presa en consideració.

Comença la votació.

Aquesta presa en consideració ha estat rebutjada per 63 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

Presa en consideració de la Proposició de llei sobre el sistema de seguretat de Catalunya (tram. 202-00051/06)

A continuació anem a tractar el punt número 6 de l'ordre del dia, que és el debat i votació de la presa en consideració de la Proposició de llei sobre el sistema de seguretat de Catalunya. Per defensar-la, té la paraula, pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'il·lustre diputat senyor David Pérez. *(Pausa.)*

Senyor diputat... Esperis un segon, esperis un segon... Crec que pot començar.

El Sr. Pérez Ibáñez

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, per què avui presentem, un altre cop, aquesta llei de bases sobre el sistema de seguretat a Catalunya? Com vostès recordaran, fa, aproximadament, un any, ja vam presentar aquest Projecte de llei en aquest Parlament a través de la proposta del diputat Celestino Corbacho, que es va presentar el dia 5 de maig del 99 –aquesta mateixa Proposició–, fonamentalment, a conseqüència de la manca d'una política de seguretat global en el nostre país. Aleshores, igual que ara, hem vist la necessitat de presentar aquesta llei de seguretat per integrar els aspectes de prevenció, transversalitat i participació, amb una concepció de servei públic de cara als ciutadans i ciutadanes de Catalunya. Es va dir aleshores que, potser, no era el moment adequat, que potser havíem d'esperar una mica més abans de presentar aquesta llei... Bé, ja ha passat un any i és per això que la presentem.

Voldria, a més, recordar el compromís que va adquirir el conseller d'Interior, Xavier Pomés, davant de la Comissió de Justícia i Dret el passat 17 de febrer d'enguany, de continuar avançant el contingut de la Llei de seguretat pública, que hauria de ser molt més que una simple refosa de la Llei de policies locals i de la Llei de Mossos d'Esquadra. Per tal que constitueixi el nucli d'aquesta llei, el conseller va assenyalar la necessitat de definir el marc general de coordinació de policies locals amb els Mossos d'Esquadra, així com les competències de les autoritats de Catalunya.

Voldria recordar-los que, en aquesta compareixença davant dels membres de la Comissió, el conseller va dir que el primer de tot, el primer que hauríem de fer, era cercar el consens necessari per a tirar endavant aquesta llei, i, en això, nosaltres estem totalment i absolutament d'acord, perquè hauria de ser una llei consensuada amb les associacions municipalistes, amb les autoritats implicades, amb els operadors del model policial i amb la resta de grups polítics. Pensem que, precisament, en aquesta direcció no hem avançat gaire.

Fa sis anys que va començar el desplegament progressiu de la Policia de la Generalitat realitzat amb el consens de tots els grups polítics. Aquest desplegament s'està duent a terme amb una «carència» ja denunciada en el seu dia: el fet de no haver definit prèviament el que seria el model global de seguretat al qual volíem arribar. I també se'ns va dir, precisament en aquesta Comissió, que hauríem de tenir aquesta llei de sistema integral de seguretat abans del desplegament dels Mossos d'Esquadra a la Regió Primera. Estem a punt d'arribar a iniciar aquest desplegament; per tant, ara és el moment de tenir sobre la taula aquesta llei.

I, per últim, l'últim motiu de per què presentem aquesta llei, és perquè fa dos anys –fa dos anys–, en aquesta mateixa cambra es va aprovar per unanimitat –per unanimitat– una moció per la qual el Govern es comprometia a presentar aquesta Llei de seguretat de Catalunya –fa, exactament, dos anys. Quina és la situació actual? Jo crec que el Govern de la Generalitat ha d'admetre que no ha estat capaç de tirar endavant aquesta Llei de seguretat; cada vegada més trobem a faltar un model global que integri les polítiques disperses i de reformes parcials –avui n'hem fet, també, una– dels instruments que conformen el sistema de seguretat: policies, protecció civil i seguretat vial, que el Govern està desenvolupant sense contemplar un model integral de tot el sistema de seguretat.

Amb aquesta Proposició de llei volem generar la possibilitat que totes les reflexions del grup s'integrin perquè això serveixi de començament per vertebrar una llei que sigui la base del nostre sistema de seguretat. L'actual desplegament de la Policia de Catalunya –Mossos d'Esquadra s'està realitzant mantenint, pràcticament, el mateix sistema i el mateix perfil d'actuació que ha estat tradicional a Espanya, és a dir, es tracta d'un model basat en la simple actuació de reacció davant els actes il·lícits; és un model que respon a una acció essencialment repressiva de determinats actes que puguin atemptar contra la legalitat penal o contra el que s'ha vingut coneixent com a «ordre públic», un model caracteritzat per les enormes dificultats de coordinació

interna. Així, doncs, cal definir urgentment un model alternatiu que orienti la Policia de Catalunya en una direcció capaç de superar aquestes mancances històriques del model policial espanyol. El Govern ha optat per una legislació parcial que no aborda el model integral de seguretat a Catalunya.

Aquesta política de seguretat del Govern s'ha centrat en la regulació dels Cossos i Forces de Seguretat i en el desplegament i la implantació de la Policia de la Generalitat, en comptes de millorar el servei de seguretat de ciutadans i ciutadanes del nostre país. S'ha fet una ocupació del territori sense tenir un model d'integració i de coordinació de les autoritats; s'ha creat una policia *ex novo*, sense comptar amb els professionals existents, sense uns objectius clars, definits i amb una manca d'organització i d'estructura clara. I això ho podem veure en el desplegament que s'està duent a terme; un desplegament que té manca d'un model de seguretat, i aquest model és el que nosaltres estem proposant en aquest Projecte de llei.

Ja ho vam dir a la darrera legislatura i tornem a repetir-ho avui: cal considerar que la simple estructuració de serveis de policia als penitenciaris, de serveis socials no és suficient. La complexitat dels fenòmens delictius, l'aparició de nous comportaments i l'impacte que tenen aquests nous comportaments en la societat obliguen a elaborar un model d'intervenció pública capaç de modular les respostes institucionals i comunitàries de la seguretat o inseguretat des d'una perspectiva de recuperació social.

No volem fer demagògia en aquest tema, però, darrerament, hi ha hagut esdeveniments al nostre entorn que representen, si més no... Jo crec que tots coincidirem que sembla absolutament patètic que, quan es produeix un conflicte o un delicte, els diferents cossos policials vagin cadascun per la seva banda, que no actuïn d'una manera coordinada o donin versions diferents dels fets que han esdevingut.

Un dels dèficits més notables de l'actual ordenament de seguretat és, també, la manca d'una acció preventiva de caràcter sistemàtic que doni resposta als reptes d'una societat en constant transformació, i és en aquest sentit que la Llei situa la prevenció al vèrtex del sistema de seguretat, de forma que assoleix un paper d'informació de totes les accions operatives. L'èxit del sistema està més a evitar que es produeixin incidents, o situacions de risc, que en la reacció davant d'aquests.

Quina és la nostra proposta? És precisament en aquest sentit que el Projecte de llei que el nostre Grup torna a presentar en consideració de la cambra té, com a principal objectiu, definir l'estructura de seguretat a Catalunya, però proposa, també, un veritable model policial que pugui evitar l'oblit, la improvisació, la situació de fets consumats en aspectes bàsics de la seguretat. Estem convençuts que el mateix plantejament d'aquesta Proposició és molt innovador, des del servei al ciutadà i el dret a la seguretat fins a la prevenció i la qualitat del sistema que proposem.

D'altra banda, no podem oblidar que el sistema de seguretat en el camp de la mobilitat i en el camp de la seguretat viària és un dels que tenen major incidència

en la vida urbana i, per tant, cal desenvolupar-lo àmpliament com a evolució d'aquesta Proposició de llei. La sostenibilitat en el nostre desenvolupament passa per garantir un model de desplaçaments que no hipotequi les generacions futures i, per tant, cal reduir l'impacte sobre l'entorn i la qualitat de vida. Per aconseguir l'esmentada sostenibilitat cal garantir la prevenció, la planificació i el seguiment coordinat de les actuacions de totes les administracions i els estaments públics i privats implicats en la seva millora.

Voldria, abans de finalitzar la meua intervenció, fer una petita síntesi del sistema de seguretat a Catalunya que proposem en aquesta Proposició de llei i que se sotmet, altra vegada, a consideració de diputats i diputades. Els principis bàsics d'aquesta Proposició de llei són els següents:

El primer de tots és considerar el servei de seguretat com un servei públic; mai, mai ha existit un plantejament de la seguretat com un servei públic, és a dir, com una responsabilitat de les administracions públiques de garantir una prestació als ciutadans, com podria ser l'educació, com podria ser la cultura, com podria ser l'esport, i el correlatiu dret dels ciutadans d'exigir aquestes prestacions. Fins ara, la lògica de fons de les diferents lleis que tenen incidència en la seguretat responen a la tradicional concepció de mantenir l'ordre públic o de garantir el respecte del Codi penal, però mai s'ha definit la seguretat des de la perspectiva d'un servei públic dissenyat per fer efectiva la llibertat i els drets dels ciutadans.

La nostra política vol contribuir a impulsar una societat tolerant, solidària, participativa i corresponsable amb les polítiques públiques de seguretat; l'avenç cap a una societat més lliure estarà en relació amb la nostra capacitat per recuperar socialment tant els autors com les víctimes. És en aquest sentit, quan parlem de seguretat, que ho fem pensant en la llibertat i en els drets dels ciutadans i ciutadanes; per això, defensem l'adopció de polítiques que s'adrecin a impulsar un compromís permanent de la comunitat en la resolució dels conflictes.

En aquesta perspectiva, la posició dels poders públics en matèria de seguretat hauria de ser, essencialment, de servei públic. En efecte, la garantia del dret a la seguretat i la seva exigibilitat per part dels ciutadans i ciutadanes requereix que l'Administració plantegi la seva actuació en aquest camp no com un seguit d'actuacions puntuals –bàsicament, de caràcter repressiu–, sinó tot el contrari: com un servei públic plantejat de manera integral i sistemàtica.

En segon lloc, aquesta Proposició de llei planteja el sistema de seguretat com un sistema transversal, és a dir, la llei integra per primer cop totes les vessants de la seguretat sota un sol sistema: actuacions policials, de protecció civil, de seguretat privada, planificació i prevenció són aspectes del sistema integral de seguretat.

En tercer lloc, la llei posa gran èmfasi en totes les activitats de prevenció, prevenció tant en els temes de seguretat en sentit estricte com en la vessant política, que poden afectar la seguretat. És en aquest sentit que hi ha un canvi d'un model policial basat exclusivament

en la reacció –quan n'hi ha– contundent, quan hi ha algun conflicte, per un sistema en què es valora el fet que no s'arribin a produir incidents.

La coordinació i el sistema únic de seguretat són, en quart lloc, els altres aspectes d'aquesta proposició. El projecte de llei remarca que un dels problemes més significatius de l'activitat policial d'aquest país és la descoordinació derivada de la varietat de cossos policials i els hàbits autàrquics i de funcionament. El sistema que nosaltres proposem es basa en l'absoluta transparència informativa i en la col·laboració impulsada i la coordinació en tots els ordres. Creiem que un dels elements clau a l'hora de dissenyar un sistema de seguretat és l'establiment d'uns criteris bàsics de coordinació entre autoritats. No obstant, el sistema de seguretat no pot limitar-se a una coordinació més o menys interna, sinó que cal que la base del sistema sigui un model d'autoritats, encara que fins al moment s'ha donat més importància a l'existència d'un model de cossos policials. L'actual procés de desplegament i de creació de la Policia de Catalunya - Mossos d'Esquadra requereix definir els àmbits competencials de les autoritats amb les responsabilitats al territori.

En cinquè lloc, trobaríem la participació ciutadana com un element clau i bàsic d'aquesta Proposició de llei. I, per últim, dins dels principis bàsics que recull aquesta Proposició de llei, voldria remarcar la transparència del sistema de seguretat que proposem; la informació és, sens dubte, un dels mecanismes de garantia essencials en els sistemes democràtics. D'altra banda, la informació és la força transformadora més efectiva que existeix en les administracions públiques.

Una vegada presentats els principals objectius d'aquesta Proposició, m'agradaria demanar-los el suport a aquesta. Aquest projecte és un primer intent d'elaborar un marc global de què no disposem per aconseguir que podem fer una llei de seguretat integral, una llei que doni una estructura única a tot el sistema de seguretat per poder, així, aconseguir un millor servei als ciutadans, que demanen el dret a la seva seguretat per viure cada vegada més lliurement. Segurament, aquest projecte de llei que presentem és millorable, hi ha coses que s'han de millorar i de clarificar; potser hi haurà algun error, però el que nosaltres ara estem oferint és, simplement, col·laboració, i oferim la possibilitat de tenir interlocutors per tirar endavant aquesta llei i estem demanant consens en aquest tema des de fa sis anys.

El president

Senyor diputat, se li ha acabat el temps; acabi de seguir...

El Sr. Pérez Ibáñez

Acabo, senyor president... És la segona vegada que presentem aquesta llei i pensem que un tema de tanta importància s'ha de fer amb el consens i amb la participació de tothom; és precisament amb consens i amb la col·laboració que farem la millor llei de seguretat per als ciutadans i ciutadanes de Catalunya i del nostre país, i la millor llei de seguretat de Catalunya.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies. Per fixar la seva posició i pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, té la paraula l'illustre diputat senyor Rafael Ribó.

El Sr. Ribó i Massó

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, nosaltres li votarem que sí a la presa en consideració, perquè és la pauta que seguim en tota presa en consideració, sempre que no tingui cap qüestió radicalment contradictòria al que nosaltres defensem. És bo que el Parlament voti preses en consideració perquè vol dir que aquí fem lleis, però he de dir molt «carinyosament» que és de les vegades que surto menys convençut de votar a favor d'una presa en consideració com aquesta, perquè aquesta presa en consideració ha estat un debat anterior. En el debat anterior, com vostè mateix ha citat, es va prendre ja la decisió, en una moció, d'anar amb una llei de seguretat a Catalunya, i vostè té raó que el Govern de Catalunya no ha complert, encara, aquell mandat. I jo els proposaria que, en una nova legislatura, ara, fixéssim un termini i diguéssim: «El desembre –o sigui, en el següent període de sessions, i, si es vol, fins i tot, entrant en l'altre, però en un termini creïble–, aquesta cambra insta el Consell Executiu a presentar aquesta llei.» Però no ho fem via bases –com ho tornen a fer vostès– i amb uns forats bastant importants, a què ara em referiré, i amb unes concepcions que no compartim.

Nosaltres, en primer lloc, considerem que la seguretat és una competència de la Generalitat de Catalunya. Vostès no ho consideren –ho respectem moltíssim–, però estem en desacord. O sigui, hauríem d'instar tot arreu que fos possible, perquè, en termes moderns, com succeeix en els sistemes federals, tot el que incumbeix a la seguretat Catalunya endins fos competència de la Generalitat de Catalunya, i punt, i ens estalviaríem moltes picabaralles i ens estalviaríem, per exemple, l'absurd que avui, a Barcelona, per exemple, actuen set cossos diferents de forces d'ordre públic, i és una de les irracionalitats que anem arrossegant i ni una ni altra Administració vol entrar seriosament a solucionar-ho. Però, és clar, hem de partir del principi, del principi de simplificació: no només per autogovern, sinó per coordinació, hauria de ser basat en un altre fonament que vostès no utilitzen, que és la pedra angular del sistema de seguretat.

En segon lloc, i coherentment amb això, que les autoritats tinguin un sistema, jeràrquicament i amb un criteri democràtic, ordenat, i hauria de començar amb el president de la Generalitat, que vostès ni citen: el president de la Generalitat, el conseller que fos encarregat d'aquests temes, i llavors aniríem baixant; fins i tot –i aquesta és una de les coses que a mi em sap més greu de retreure al seu Grup des d'aquesta tribuna–, els alcaldes amb més paper. Junts, vostès i nosaltres, i a la Federació de Municipis, hem reivindicat un paper més important per als alcaldes en els temes de seguretat.

Nosaltres considerem que caldria dotar d'autèntics òrgans de coordinació que agafessin les problemàtiques globals nacionals de Catalunya fins a les més petites de municipis que no tenen capacitat de dotar-se d'una

polícia local. Més enllà d'això, considerem que hi ha moltes coses millorables en aquestes bases d'importància, com és, per exemple, tota la qüestió de la policia local i el seu paper com a policia judicial. La policia local actual de Catalunya, començat per la de Barcelona, ja fa funcions de policia judicial, que vostès exclouen en aquestes bases. Nosaltres seríem partidaris –com vostè ha dit– d'entrar de debò en el tema de la participació ciutadana, però entrar-hi, definint-la com s'elegeix, quines funcions, o sigui, qüestions que, possiblement perquè són bases, vostès no han entrat a definir, però, si volem legislar, hem d'entrar-hi, hem d'entrar a definir-les.

I, per últim, jo li diria que hi ha coses que, conceptualment, no són moltafortunades, especialment a l'entorn de la relació entre servei públic i servei privat de seguretat. Una vegada més, tornem a tocar el tema de la seguretat privada sense definir el seu paper, i, sobretot, una vegada més, podem obrir una nova escletxa per anar privatitzant un tema com la seguretat. Vostès arriben a parlar que es poden contractar empreses privades, o amb personal laboral, per exercir custòdia de domini públic i de persones, donant veracitat a les seves declaracions. Per part nostra, això és inadmissible, o sigui, el principi de veracitat de les declaracions, fins i tot constitucionalment, podria ser posat en dubte si és de l'autoritat o és del ciutadà. Aquesta és una polèmica que està en la doctrina i no hi voldríem entrar, però no li donem, si més no –ja la té avui l'autoritat pública–, no li donem a l'autoritat privada contractada.

Per totes aquestes coses –torno a dir-ho–, nosaltres, que sempre votem a favor a la presa en consideració i que votarem aquesta, considerem que seria bo que la conclusió d'aquest debat, sentint els altres grups, fos que, primer, no anem via bases, ni via llei; segona: si és el Govern que incompleix un termini –que no hi era, que no n'hi havia–, un mandat per fer aquesta llei, posem-li ara un termini, i demanem al Govern i al Grup que el representa si estan disposats a acceptar que, durant aquest any o a principis del període de sessions següent, hi hagi en aquesta cambra un projecte de llei sobre seguretat.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Esquerra Republicana, té la paraula l'illustre diputat senyor Joan Ridao.

El Sr. Ridao i Martín

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, d'entrada, el nostre Grup Parlamentari vol coincidir amb el Grup i amb el diputat proposant en el fet que la culminació del procés de definició del model policial català passa, indefectiblement, per l'adopció d'un model de seguretat específic, i aquest model, òbviament, ens l'ha de donar aquesta futura llei de seguretat pública a Catalunya. De fet, seria un esglaió més en aquest procés gradual engegat en tres etapes, que –com molt bé saben vostès– està constituït o caracteritzat tant pel desplegament de la Policia de la Generalitat - Mossos

d'Esquadra com pel replegament dels cossos i forces de seguretat de l'Estat, com per l'elaboració, en un estadi final, d'aquest marc legal específic sobre la seguretat pública.

I, fins i tot, podríem coincidir amb moltes de les bases que incorpora el text articulat de la seva Proposició de llei, és a dir, la necessitat d'anar cap a un marc legal ordenador de les competències que avui dia estan repartides en diverses administracions, donar claredat a aquest actual catàleg dispers, a la manca de definició de les atribucions de les administracions –és un element, evidentment, important–, un marc, també, rector –per dir-ho d'alguna forma– de les relacions entre l'Administració però també, diguem-ne, del paper dels òrgans de coordinació de què en aquests moments, ni que sigui provisionalment, ens hem dotat; sobretot, un marc que sigui conformador d'un sistema estable i consensuat d'autoritats, perquè –no ens enganyem– en el rerefons d'aquest debat hi ha, necessàriament, el paper de l'Administració local i dels mateixos alcaldes, no?; un marc que, actualitzant-lo a partir del compromís adquirit pel mateix conseller d'Interior, fa molt pocs dies –el febrer d'aquest any–, a la Comissió de Justícia i Seguretat, un pacte institucional que passava, necessàriament, per un disseny de polítiques –em sembla recordar– que fossin garantidores de la cohesió interna, de la convivència de la nostra societat, i això vol dir, evidentment, anar una mica més enllà del manteniment estricte de l'ordre públic i, per tant, donar prioritat, també, a fenòmens moderns, «acucians», preocupants, com la violència de gènere, la violència urbana, el racisme, etcètera.

Per tant, això voldria dir que anem a consagrar aquest pacte institucional a partir, també, d'aquest nou marc legal, i, en definitiva, sota la cobertura, o no, d'aquest pacte institucional, aquesta nova llei hauria de posar l'accent, necessàriament, al que és l'acció preventiva, anticipadora dels possibles conflictes socials, que tenen a veure amb la seguretat ciutadana i amb l'ordre públic. Un marc, en definitiva, que també prevegi altres aspectes que contempla la seva Proposició de llei, com la necessitat d'aquests plans de seguretat periòdics, els sistemes integrats d'informació –per tant, l'accés del conjunt de forces i cossos de seguretat actuants a Catalunya–, el paper –com vostè deia molt bé– dels serveis de seguretat privada, dels quals aquest Parlament ja a reclamat el traspàs de les seves competències, etcètera.

Ara bé, si coincidim en els motius que inspiren aquesta Proposició de llei, de fet, no podem coincidir en la forma, perquè nosaltres, per damunt de tot, volem ser coherents, volem, com he dit, ho repeteixo, aquest marc estable, globalitzador que posi fi a l'actual parcel·lació, que clarifiqui i homogeneïtzi el paper i atribucions del conjunt de cossos de seguretat actuants a Catalunya, però ens volem remetre als acords d'aquest mateix Parlament, i volem recordar, com ho ha fet abans el senyor Ribó, que hi ha una moció d'aquest Ple del Parlament, la 110/V, del 28 de maig de l'any 98, que precisament és subsegüent, per dir-ho d'alguna forma, a una interpellació substanciada pel senyor Corbacho, però també subsegüent a un debat molt similar d'aquestes carac-

terístiques amb relació precisament a aquesta mateixa Proposició de llei.

I en un segon punt, aquesta Moció que acabo de citar, diu molt clar, i a més a més ho diu amb el consens i la unanimitat de tots els grups parlamentaris, que el Parlament instaria..., de fet, va instar el Govern a iniciar els estudis i els treballs per portar a la cambra un projecte, un projecte de llei de seguretat pública a Catalunya. I reitero i repeteixo i subratllo la paraula projecte de llei, perquè això té molta importància en el que vostès avui ens estan proposant; perquè, és clar, el Parlament ha deixat molt clar –i nosaltres també ho volem fer– que vol que el Govern legisli i, a més a més, que ho faci amb celeritat, com vostè reclama, i amb això podem estar absolutament d'acord. Però això voldrà dir que el Parlament dirà la seva, que quan aquest Projecte de llei vegi la llum, vingui a aquest Parlament, evidentment, el conjunt de grups de la cambra hi podrem dir la nostra i, per tant, fer les nostres aportacions, com ha estat així fins ara des de l'any 1980, perquè així vam fer la Llei de Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra, la Llei de policies locals, l'any 91, i, fins i tot, el conjunt d'iniciatives que s'han anat desplegant, mocions, resolucions en comissió, etcètera, etcètera, que tenen a veure amb una matèria tan sensible, tan important com és la de la seguretat pública a Catalunya.

I, per això, no estem d'acord amb la forma que revesteix aquesta iniciativa. Vostès ens han presentat una proposició de llei de bases. Una llei de bases vol dir que vostès estan obrint la porta a una tècnica de legislació delegada, per tant que aquest Parlament aprovi unes bases, per tant, unes línies generals que confereixen una autorització prou ampla perquè el Govern entri en el detall, en la concreció i, a partir d'aquí, ens aprovi la llei.

Miri, filosòficament, no hi podem estar en absolut d'acord, i no només per coherència amb el que té dit aquest Parlament, sinó que, d'entrada, no hi podem estar d'acord, i, sobretot, en una matèria tan important com és la de la seguretat, perquè –ho repeteixo– privaria aquesta cambra del seu necessari concurs i, a més a més, evitaria, crec jo, la necessitat d'assolir un imprescindible consens i jo crec que no ens ho podem permetre. Miri, la seguretat pública sempre, almenys des de l'any 80..., i no s'ho prenguin com un consell, ho dic des de la modestia del nostre Grup Parlamentari, però sempre la seguretat pública ha tingut a Catalunya dues instàncies bàsiques com són el Govern i aquest Parlament i, per tant, des d'aquest punt de vista, lògicament, no podem coincidir en la necessitat d'una llei de bases.

Consens –consens. Mirin si és necessari que Esquerra Republicana de Catalunya prioritzai, a diferència del Govern, i fins i tot d'alguns altres grups de la cambra, altres temes importants com la reforma de la Llei de cossos de seguretat de l'Estat, de l'any 86, que redueix en definitiva el paper dels Mossos d'Esquadra a meres comparses i, fins i tot, els cossos de policia local. No estic en absolut d'acord, per cert, que la Guàrdia Urbana faci en aquest cas de policia judicial; què més voldria, la Guàrdia Urbana, quan en aquests moments ni tan sols els Mossos ho poden fer en zones de desplegament perquè ni la fiscalia ni els jutges no ho volen; es-

tan auxiliant i cooperant amb els cossos que realment són de policia judicial, però no la policia local ni els Mossos d'Esquadra.

Consens, també, que hem reclamat per a la revisió de determinats acords a la Junta de Seguretat que racionalitzin el sistema de seguretat, que s'han aprovat en aquesta cambra i que finalment tampoc el Govern no s'ha compromès a traslladar-los allà on convé. I, fins i tot, hem urgit, no fa gaire, com ho ha fet algun altre Grup, i, per cert, també ho ha fet el d'Iniciativa, al traspass dels cossos de seguretat de l'Estat perquè estiguin sota un comandament únic de la Generalitat. I tot això ho hem condicionat a la necessitat d'assolir aquest consens que estic reclamant, insistint i hi ha de ser en aquesta matèria.

Ara bé, malgrat tot això, jo els reconec, en nom del meu Grup Parlamentari, que ni tenim llei –el Govern exhibeix un retard morós, és lent de reflexos; em sap greu haver-ho de dir, però és un debat recurrent, no sé si ja són quatre o cinc o sis vegades que tinc una intervenció en aquest sentit en aquesta cambra–, ni hi ha compromisos per traslladar els acords de la cambra a la Junta de Seguretat –s'han incomplert sistemàticament, continua en aquest cas una sensació d'una certa provisionalitat, de transitorietat, d'algunes oscil·lacions quant al desplegament del model policial. I, per acabar, jo diria que el nostre Grup Parlamentari no vol acabar sent, mai més, en aquest cas, el bomber del Govern ni del conseller d'Interior; volem una llei ja; volem un compromís clar amb relació al que ja són acords i mandats d'aquest Parlament i, per tant, m'agradaria sentir algun compromís en aquest sentit.

I acabo dient al Grup socialista que no és una defecció que el nostre Grup Parlamentari no els doni suport a la presa en consideració d'aquesta Proposició de llei. Si vostès haguessin presentat una proposició de llei articulada, no donant un mandat al Govern perquè ens faci i ens porti la llei, nosaltres, segurament, hi hauríem donat suport, en la mateixa línia que ha dit el senyor Ribó; després ja en podríem parlar, sobre el contingut i la literalitat de la seva proposta. Però, evidentment, el fet que vostès plantegin una llei de bases ens impossibilita, ens inhabilita, en aquest cas, per prendre-la en consideració i, per tant, per aquest motiu, ja li anticipo que el nostre Grup Parlamentari no hi pot donar suport i hi votarà en contra.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Popular, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Daniel Sirera.

El Sr. Sirera i Bellés

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, com s'ha dit, el 28 de maig de l'any 1998 el Ple d'aquest Parlament va aprovar per unanimitat una moció, la 110, amb què s'instava el Govern, entre d'altres coses, a iniciar els estudis i els treballs per a l'elaboració del Projecte de llei de seguretat pública de Catalunya. Com s'ha dit, dos anys després, el Govern de la Generalitat sembla que no té interès ni tan sols a

iniciar aquests estudis i treballs per impulsar la Llei de seguretat pública a Catalunya; almenys, el Grup Parlamentari Popular no té coneixement que aquests estudis o aquests treballs s'hagin posat en funcionament.

I el que és més greu, honorable conseller, a banda d'agrair-li la seva presència com a membre del Govern en aquesta discussió, la qual cosa que no és habitual en altres membres del Govern..., deia, senyor conseller, que el seu Govern en els darrers dos anys no ha tingut o bé la voluntat o bé la capacitat per impulsar l'elaboració d'aquesta llei absolutament necessària per garantir la seguretat pública a Catalunya. I el nostre Grup ho lamenta profundament.

Avui s'ha dit, i nosaltres hi coincidim, que cal impulsar les reformes legislatives adients per tal de consolidar i millorar, també, la necessària coordinació i cooperació entre els diferents cossos policials i entre les diferents administracions per tal de millorar l'eficàcia i l'eficiència del nou sistema de seguretat resultant del procés de substitució dels cossos i forces de seguretat de l'Estat per la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra, i per al necessari, també, reforçament del paper de les nostres policies locals. Per tant, creiem que cal que el Govern de la Generalitat iniciï aquests estudis i presenti a la consideració dels grups parlamentaris un projecte de llei de seguretat pública a Catalunya al més aviat possible. Algunes de les qüestions o dels objectius d'aquesta llei de bases que avui presenta per segona vegada en aquest Parlament el Grup socialista poden servir per orientar el Govern a l'hora de fer aquest estudi o treball, però crec, sincerament, que no podem aprovar una llei que té l'objectiu, des del meu punt de vista, poc ambiciós, de fer un codi, de fer una compilació de la legislació catalana en matèria de seguretat o d'orientar, únicament, el Govern al voltant d'aquesta necessària llei.

No es tracta, per tant, senyores i senyors diputats, de fer una refosa sistematitzada de la Llei de la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra, de la Llei de policies locals de Catalunya i de la Llei de protecció civil; del que es tracta és de definir quin és el model integral i global de seguretat pública a Catalunya i d'establir la normativa que el pugui fer efectiu. La senyora Bruguera deia, en una intervenció en aquesta mateixa tribuna el dia 5 de maig de l'any 1999, que calia reordenar el Departament de Governació i convertir-lo en un veritable Departament d'Interior per poder impulsar aquesta normativa de seguretat pública a Catalunya. Tenim ja Departament d'Interior, i també és ben cert que la Moció 110, com ha dit el senyor Ribó, no contemplava ni fixava cap data per tal que el Govern presentés aquesta Llei en el Parlament.

Jo, senyor Pérez, li dic, en nom del Grup Parlamentari Popular, que nosaltres votarem en contra d'aquesta presa en consideració no pas perquè no estiguem plenament o molt d'acord amb tot el que vostè ha plantejat en la defensa d'aquesta proposta de resolució, sinó perquè creiem, com ja s'ha dit, que no ha de ser una llei de bases la que impulsi aquest nou marc normatiu. Creiem sincerament que ha de ser el mateix Govern de la Generalitat qui presenti aquesta Llei al Parlament després d'aconseguir i cercar el consens entre tots els grups

parlamentaris i també amb les principals institucions del país, incloses les entitats municipalistes.

És per això que, recollint aquesta mena de petició de compromís que el senyor Ribó feia al conseller d'Interior del Govern de la Generalitat, ja els anuncio que el Grup Popular ha presentat, ja, una proposició no de llei al Parlament de Catalunya amb la qual instem el Govern a presentar aquesta Llei al Parlament abans de l'1 de gener de l'any 2001.

Per tant, senyores i senyors diputats, jo espero i desitjo que puguem tots votar favorablement, quan es vegi a la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana, aquesta Proposició no de llei, per tal que el Govern de la Generalitat faci els deures i presenti aquesta Llei al Parlament abans de l'any que ve.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre diputada senyora Rosa Bruguera.

La Sra. Bruguera i Bellmunt

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, d'aquí a onze dies farà, tal com s'ha dit ja, exactament un any que en aquesta mateixa cambra es va substanciar una proposició de llei sobre el sistema de seguretat de Catalunya presentada també pel Grup socialista i defensada, en aquell moment, pel diputat senyor Corbacho.

La Proposició de llei d'avui és realment calcada a la que vèiem fa un any, i ho és en tots els seus punts i en tots els seus matisos, en els punts i en les comes, fil per randa, fins i tot en l'exposició de motius, i de tal manera és copiada que ni tan sols han mirat de canviar allò que fa referència al Departament que encara diuen de Governació, enlloc de recollir, com molt bé seria el cas, de posar el d'Interior.

Crec, sincerament, que ens equivoquem, uns i altres, quan punt rere punt estem presentant les mateixes iniciatives, o bé que han estat rebutjades en les passades legislatures o bé, fins i tot moltes vegades, aquelles que han estat aprovades. Avui he pujat a aquesta tribuna, i és la segona en què em trobo amb el mateix tema. No crec que realment sigui bo. Miri, en política es pot aparentar i es pot fer; jo crec que és responsabilitat de tots triar el camí de fer i no tant d'aparentar. I els asseguro una cosa: que davant d'aquesta situació jo vaig tenir la temptació d'agafar el *Diari de Sessions* i llegir-los exactament tot el que els havia dit fa un any, i vaig decidir que això no es podia fer.

Jo volia fer esment, precisament, d'un dels temes que ha tocat el senyor Sirera, i era que jo expressava..., o sigui, recollia el que havia dit el conseller Pomés en una passada compareixença i deia, en el meu posicionament, la voluntat, precisament, del conseller de reorganitzar progressivament l'organigrama del Departament, tal com vostè ha dit, i avui ja és un fet. I, en aquell moment, el conseller deia que el que havia de fer el

Departament d'Interior seria aglutinar totes les polítiques sectorials que incideixen en la confecció i aplicació de les polítiques de seguretat. Això ho va tornar a reiterar en la compareixença que va fer a petició pròpia el passat 17 de febrer a la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana.

És cert que gairebé no va parlar ni del desplegament ni del calendari d'implantació territorial, sinó de tot allò que fa possible que hi hagi un bon nivell de seguretat en un país. I, per això, remarcava que, sense uns bons nivells de convivència, no hi ha cap model de policia que pugui garantir la seguretat, i sense seguretat no podrem mantenir la qualitat de vida de la gent.

La primera part de la compareixença la va dedicar, en la seva major part, a parlar dels valors i de la creació d'un entorn favorable per portar a terme aquest nivell de seguretat. És important realment que el conseller d'Interior parli de convivència, de valors, i admeti que no totes les polítiques de seguretat han de ser protagonitzades pel seu Departament, sinó que hi haurà molts casos que el protagonisme el tindrà un altre departament o una altra institució. Així mateix, admetia que en un sistema de seguretat pública la policia és possiblement l'agent més visible i el més directament relacionat amb la seguretat, però no pot ser l'únic ni tan sols el principal eix vertebrador.

En definitiva, en la base de la política a impulsar pel Departament hi ha la voluntat d'anar més enllà del manteniment de l'ordre, hi ha la voluntat d'interrelacionar-se amb la societat a què serveix, i aquí, senyor Rodríguez, sí que crec que val la pena remarcar que l'esperit de servei sempre està present en el Cos de la Policia de la Generalitat.

Les circumstàncies..., les circumstàncies que ara fa un any ens varen decantar pel vot contrari a la presa en consideració, no han canviat substancialment. S'està encara en la fase de desplegament territorial i manca, com tots sabem, la zona amb més densitat de població, la que té un nivell delictiu superior i diferent a la resta del territori i la que té un cos de policies locals amb més pes. Això fa, doncs, que requereixi una planificació específica i diferenciada.

Però és precisament l'experiència acumulada en els darrers anys, el treball portat a terme en col·laboració amb els alcaldes i amb les policies locals, la potenciació també que s'ha fet de la juntes locals de seguretat, que ens permet ara buscar el consens amb les associacions municipalistes, i és bo que el Departament ho faci per tal de tractar no únicament els criteris funcionals i de coordinació dels cossos de policia de Catalunya, sinó també de tot el que afecta el sistema d'autoritats i del rol que els correspon a cadascuna d'elles.

Aquesta definició del marc general de coordinació de la Policia de la Generalitat i la policia local, juntament amb les competències de les autoritats, haurà de constituir el nucli de la llei de seguretat pública, però, evidentment, vol anar més enllà; vol apostar fort per l'acció preventiva, amb la definició de plans de seguretat en tots els àmbits i tenint com a base de concurrència les polítiques transversals. Volem una llei de seguretat pública amb contingut, amb possibilitat de ser

aplicada, i no una simple refosa, com ens semblava i com els deia ja l'any passat, de la Llei de policies locals i de la Policia de la Generalitat. Sabem que una llei d'aquestes característiques ha de ser àmpliament consensuada, però, senyor Ridao, tal com vostè demanava, en la redacció d'aquest avantprojecte vostè sap que prèviament s'ha d'haver consensuat, com és lògic, amb els mateixos interlocutors i també, òbviament, amb els ens locals, i, per què no dir-ho, també finalment amb els grups parlamentaris d'aquesta cambra. I estic convençuda que, tal com va dir el conseller Pomés, s'assegurarà la participació de tots aquells que tinguin alguna cosa a aportar en la vertebració d'una societat més segura.

Tant el senyor Ribó, el senyor Sirera com el senyor Ridao han demanat que es fixés un termini per a aquesta presentació del Projecte de Llei, i s'ha dit que vostès demanaven abans del 2001. Lògicament, el nostre Grup Parlamentari demanarà que al llarg del 2001 –i tan aviat com pugui ser– realment es presenti i hi donarem el nostre suport. Mentrestant s'anirà avançant en l'estudi, la planificació, el disseny, la implementació de polítiques de seguretat amb noves perspectives d'actuació en la identificació dels conflictes, en la definició de prioritats i en l'anàlisi de les estratègies a seguir. En definitiva, en tot el que porta a desenvolupar el nostre model policial i de construcció d'un sistema de seguretat pròpia, en base a un sol...

El president

Senyora diputada, hauria d'acabar.

La Sra. Bruguera i Bellmunt

Sí, senyor president..., en base a un sol concepte: el de compromís de servei al país i a les seves institucions.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies.

Fet el debat, passem ara a la votació d'aquesta presa en consideració.

Comença la votació.

Aquesta presa en consideració ha estat rebutjada per 55 vots a favor, 76 en contra i cap abstenció.

Designació dels diputats que han de defensar la Proposició de Llei de modificació de la Llei orgànica 5/1984, del 25 de maig, de compareixença davant les comissions d'investigació del Congrés i del Senat o d'ambdues cambres (tram. 271-00003/06)

El setè punt de l'ordre del dia és la designació dels diputats que han de defensar la Proposició de Llei de modificació de la Llei orgànica 5/1984, del 25 de maig, de compareixença davant les comissions d'investigació del Congrés i del Senat o d'ambdues cambres.

En relació amb aquest punt setè i amb els següents, el vuitè, el novè i el desè de l'ordre del dia, i de conformitat amb l'article 140.3 del nostre Reglament, prèviament cal establir el nombre de diputats a designar. Els portaveus, unànimement, proposen que siguin de tres en cada supòsit i cal que el Ple es pronunciï per majoria absoluta, cosa que es dona en aquest moment en la cambra.

S'acorda aquest nombre de diputats a designar per a aquestes lleis? Moltes gràcies. Seran de tres.

Es proposen, per a la que estem tractant ara, els il·lustres diputats senyor Domènec Sesnilo, senyor Josep Maria Vallès i senyora Dolors Nadal. Proposo que siguin aprovats per assentiment.

Moltes gràcies.

Designació dels diputats que han de defensar la Proposició de Llei sobre l'ús de les llengües oficials en l'emissió de bitllets i en l'encunyació de monedes metàl·liques de l'euro (tram. 271-00004/06)

Per a la designació de la Proposició de Llei sobre l'ús de les llengües oficials en l'emissió de bitllets i en l'encunyació de monedes metàl·liques de l'euro, proposo, amb l'assentiment dels diversos portaveus, el senyor Joaquim Ferrer, el senyor Francesc Ferrer i el senyor Josep Maria Carbonell.

És aprovat per assentiment.

Moltes gràcies.

Designació dels diputats que han de defensar la Proposició de Llei orgànica d'incorporació de les llengües de l'Estat espanyol oficials als passaports i documents nacionals d'identitat (tram. 271-00005/06)

Per a la Proposició de Llei orgànica d'incorporació de les llengües de l'Estat espanyol oficials als passaports i documents nacionals d'identitat, la proposta és la següent: els il·lustres diputats senyor Joaquim Ferrer, senyor Josep Maria Carbonell i senyora Dolors Nadal.

Per assentiment, i així és aprovat.

Designació dels diputats que han de defensar la Proposició de Llei d'incorporació de les llengües de l'Estat espanyol oficials als permisos i llicències de conduir vehicles a motor i ciclomotors (tram. 271-00006/06)

I per a la Proposició de Llei d'incorporació de les llengües de l'Estat espanyol oficials als permisos i llicències de conduir vehicles a motor i ciclomotors, la proposta que es fa és la dels il·lustres diputats senyor

Francesc Ferrer, senyor Josep Maria Carbonell i senyora Dolors Comas d'Argemir.

Es proposa que s'aprovi per assentiment, i així es fa.

Designació dels membres del Consell Audiovisual de Catalunya (tram. 284-00003/06)

L'onzè punt de l'ordre del dia és la designació dels membres del Consell Audiovisual de Catalunya.

D'acord amb l'article 4.1 de la Llei 2/2000, del Consell de l'Audiovisual de Catalunya, per a l'elecció dels membres del Consell cal la majoria dels dos terços dels diputats de la cambra.

Prego a un secretari que doni lectura dels noms dels qui han estat proposats conjuntament per tots els grups parlamentaris.

La senyora secretària primera té la paraula.

La secretària primera

D'acord amb l'article 4.1 de la Llei 2/2000, del Consell de l'Audiovisual de Catalunya, per a l'elecció dels membres del Consell cal la majoria de dos terços...

El president

No. Prego que digui la llista.

La secretària primera

Són els senyors: senyor Joan Botella i Corral, senyor Carles de Alfonso i Pinazo, senyor Xavier Guitart i Domènech, senyora Núria Llorach i Boladeras, senyor Jordi Mercader i Farrés, senyor Fèlix Riera i Prado, senyor Fernando Rodríguez Madero, senyor Jaume Serrats i Ollé i senyor Joan Manuel Tresserras i Gajo.

El president

Moltes gràcies, senyora secretària. D'acord amb la norma supletòria de l'article 81.1. primer del Reglament, la votació pot ser o per assentiment o electrònica i secreta. Prego que... (*El Sr. Joaquim Nadal i Farreras demana per parlar.*) Sí, senyor diputat.

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Senyor president, el nostre Grup demana que la votació sigui electrònica i secreta.

El president

Moltes gràcies. Prego als serveis d'electrònica de la cambra que disposin fer-ho així i d'aquesta manera.

Comença la votació.

Aquesta proposta ha sigut feta per 82 vots a favor, cap en contra i 50 abstencions.

Queda, per tant, aprovada la llista abans... (*Remor de veus.*) És veritat, sí, senyor; no hi ha els dos terços suficients. (*Pausa.*)

Aquesta llista ha quedat rebutjada i, per tant, queda pendent la qüestió.

Hi ha intervencions? Sí. Doncs, de menor a major, el Grup d'Iniciativa per Catalunya.

El Sr. Ribó i Massó

Senyor president, malgrat que la votació és secreta, no tinc cap mena de basarda –al contrari, transparència política– de dir que el nostre Grup manté una votació que era pública quant al seu sentit. Per tant, abans de poder explicar el sentit del nostre vot, voldríem sentir l'explicació de qui ha cregut convenient canviar l'orientació del seu vot.

Gràcies, senyor president.

El president

Algun grup, a requeriment d'aquesta petició, vol prendre la paraula? Té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Maria Carbonell.

El Sr. Carbonell i Abelló

Senyor president, certament, la votació era secreta, però el nostre Grup havia pres una posició i és la que ara passaré a explicar.

Nosaltres ens hem abstingut davant d'aquesta votació, que era el pas indispensable per constituir el Consell de l'Audiovisual de Catalunya. Recordem bé d'on venim. Venim d'un debat que es va fer el mes de desembre, un debat audiovisual, un debat que va marcar unes línies d'orientació i de canvi en el model audiovisual de Catalunya. Aquelles dues línies implicaven dos canvis estratègics: un que suposava anar a fer uns canvis a la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió i uns altres, uns canvis legislatius, que començaven amb la Llei del CAC.

Això era un doble procés que nosaltres havíem entès que era un procés pactat, acordat i això no ha estat així. Han passat tres mesos i a la Corporació continua la mateixa gent que hi havia fa tres mesos. No s'ha produït cap canvi per sota del director general. Aquesta és la realitat. Nosaltres avui hauríem pogut votar a favor d'aquesta llista i hauríem tancat en fals –tancat en fals– un consens que creiem que no és positiu per als dos objectius que ens havíem proposat nosaltres, que era aconseguir uns mitjans públics i privats neutrals, objectius i de qualitat.

Per això, senyor president, el nostre Grup s'ha abstingut.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Ara sí, pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, té la paraula la il·lustre diputada senyora Dolors Comas d'Argemir. També per un espai semblant, de cinc minuts, aproximadament.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Bé, nosaltres hem votat a favor d'una proposta per coherència. És una proposta que ha estat signada per tots

els grups parlamentaris. Avui es tractava de fer el nomenament dels membres del Consell Audiovisual de Catalunya i, per tant, nosaltres, en coherència, no podíem fer altra cosa que votar-hi a favor.

Efectivament, avui era donar un pas més en el compliment dels acords d'aquell Ple monogràfic que es va fer el mes de desembre, acords que tinc al davant meu i que, efectivament, vinculaven, és a dir, establien la necessitat de convertir el Consell Audiovisual de Catalunya en un ens públic independent, amb personalitat jurídica pròpia, plena autonomia... No seguiré llegint, però sí que crec que hem fet una llei que garanteix el que aquí estàvem demanant, i que, per altra banda, el que avui havíem de fer era justament posar en marxa aquest Consell Audiovisual a partir d'aquest nomenament.

Un altre dels compromisos era organitzar la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió a partir dels criteris d'independència, de professionalitat i de viabilitat econòmica –tampoc seguiré llegint–, i això, efectivament, té dos components: per una banda, podem estar o no d'acord si en aquests moments la Corporació Catalana respon a aquests criteris –nosaltres compartim que en aquests moments no hi respon–, però al mateix temps ens vam comprometre també a fer una modificació de l'actual Llei de creació de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, que ara queda pendent, i a més a més quan vinculàvem una qüestió amb l'altra, també tots els membres de la ponència teníem clar que el fet d'arribar al màxim consens amb l'aprovació de la Llei del Consell Audiovisual de Catalunya ens posava a tots en millors condicions per a la reforma de la Llei de creació de la Corporació.

Ara això s'ha trencat, i lamento que s'hagi trencat. I expressem en aquest sentit el desacord del nostre Grup, no perquè no estem d'acord amb la necessitat de canvis en la Corporació –que hi estem–, sinó precisament per impedir avui la constitució del Consell de l'Audiovisual de Catalunya, que hauria de ser un instrument també per propiciar els canvis en la Corporació.

Per tant, el que vull subratllar és que tenim tota l'autoritat moral des del punt de vista dels representants que vam nomenar al Consell d'Administració de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, ara i en l'anterior legislatura, d'independència, i, per tant, pensem que tenim la legitimitat, com els que més i no menys que altres, de lluitar perquè aquesta independència sigui real també en la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. I dit així, crec que queda expressat el nostre posicionament.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Algun grup més? Té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Bargalló.

El Sr. Bargalló Valls

Gràcies, senyor president. El nostre Grup –i permeti'm, a més a més, que parli també en primera persona, com a membre de la ponència redactora de la Llei–, el nos-

tre Grup i jo mateix ens sentim dolguts, astorats, perquè no ha pogut tirar endavant una proposta que ahir, a les dotze del migdia, va ser signada per tots els grups. És, a més a més, un mal pas per als mitjans audiovisuals de casa nostra.

El Consell de l'Audiovisual de Catalunya és un òrgan regulador i garant del pluralisme, l'honestetat i la independència. Nosaltres, com a Grup Parlamentari, també creiem que en la Corporació hi ha d'haver canvis, també apostem com a Grup Parlamentari que en la Corporació hi hagi canvis, però justament lligar els canvis de la Corporació amb la creació del Consell de l'Audiovisual de Catalunya és el més contrari que es pot fer per garantir la independència i el pluralisme dels mitjans públics; és el més contrari que es pot fer. Tot i més quan aquest organisme de què ens havíem dotat per consens, el primer acte que feia, després de l'aprovació de la Llei, era aquest d'avui, que era la votació dels seus membres. I en aquest primer acte, que és la votació d'avui, hi ha hagut no només el trencament del consens, sinó que també hi ha hagut el lligam d'aquesta elecció dels seus membres a una altra cosa absolutament diferent, perquè així ho havíem decidit, que és la Corporació. I, insisteixo, el nostre Grup també reclama els canvis necessaris a la Corporació.

A més a més, el nostre Grup vol fer una altra reflexió, que és que en les discussions de la ponència el nostre Grup no estava d'acord que fossin dos terços de la cambra els que haguessin de votar els membres del CAC; el nostre Grup demanava que els membres del CAC fossin presentats per tres grups parlamentaris, perquè això impedia que un grup majoritari imposés la seva voluntat; tres també impedia que un grup majoritari, amb un altre només de minoritari, imposés la seva voluntat; per tant, tres grups parlamentaris era la garantia que ningú imposaria res. Però la majoria simple en lloc dels dos terços era la garantia que ningú bloquejaria res. Lamentablement, els grups que representaven molts més diputats que Esquerra Republicana no van opinar així, i van estar a favor dels dos terços. Nosaltres, per consens, ho vam acceptar, però ja vam avisar que l'existència dels dos terços no era una garantia de democràcia, era només una garantia d'hipotètic bloqueig.

Avui estem aquí. El nostre Grup només té un desig, a banda del desig que a la Corporació hi hagi canvis –però que és un altre camí, i que per això hi ha un Consell d'Administració i per això, en tot cas, també estem canviant la Llei, si aconseguim fer-ho, vist el que ha passat avui–, el nostre Grup té un desig: que això hagi estat un parèntesi, només un parèntesi, i que en el proper Ple puguem aprovar el Consell de l'Audiovisual, i especialment que ningú es recordi d'això i el Consell comenci amb el bon peu que ha de començar l'òrgan regulador dels mitjans audiovisuals públics i privats a casa nostra.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. La il·lustre diputada senyora Dolors Nadal.

La Sra. Nadal i Aymerich

Moltes gràcies, senyor president. Jo no puc parlar com a ponent que ha treballat en l'elaboració de la Llei del CAC, però sí que ho faig profundament preocupada per la situació que s'ha produït avui en aquesta casa.

Jo li dic, sincerament, senyors socialistes, i especialment a vostè, senyor Maragall: ja n'hi ha prou de rebequeries! Vostè va agafar una rebequeria el dia 17 d'octubre i encara li dura, la rebequeria. Ja n'hi ha prou! (*Remor de veus.*)

Hi va haver un acord...

El president

Silenci, si us plau.

La Sra. Nadal i Aymerich

Hi va haver un consens, hi va haver un acord quan es va substanciar el debat monogràfic sobre l'audiovisual en aquest Parlament. Hi va haver un acord de terminis de treball; es va acordar treballar en ponències *successives*; es va acordar treballar, en primer lloc, al Consell de l'Audiovisual de Catalunya per passar posteriorment a la necessària reforma –que el Grup Popular creu que és imprescindible– de la Llei de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió.

Vostès han trencat el consens que va néixer en el debat de l'audiovisual, el consens que s'ha produït al llarg de tots els treballs de ponència, i només se m'acut una raó, que és l'afany de protagonisme que presideix l'actuació d'alguns membres –no li ho dic a vostè, senyor Carbonell–, l'afany de protagonisme d'alguns membres del seu Grup. Perquè vostès avui han bloquejat un nomenament que saben que no té res a veure amb la Corporació Catalana, no té res a veure. Tots estem d'acord que la Corporació Catalana ha de funcionar amb uns paràmetres de major transparència, de major pluralitat, però, és clar, no es pot omplir la boca i bloquejar aquest nomenament qui, quan va tenir responsabilitats a Barcelona Televisió, l'únic que va fer a favor de la pluralitat va ser nomenar la seva cap de premsa com a responsable d'informatius. Lliçó? Ni una. Els preguem que reflexionin; estem debatent quelcom de molt important sobre... (*Remor de veus.*)

Senyor president...

El president

Senyora diputada, continuï. Silenci, si us plau.

La Sra. Nadal i Aymerich

...una qüestió en la qual, com ha dit el senyor Bargalló, esperem poder tornar a recuperar el consens. Repensi-s'ho, senyor Maragall.

Moltes gràcies, senyor president.

(*Algú diu: «Molt bé.»*)

El president

Moltes gràcies. Senyor Carbonell, em demana la paraula per...?

El Sr. Carbonell i Abelló

...afirmacions que són totalment falses.

El president

Té un minut.

El Sr. Carbonell i Abelló

Trenta segons, senyor president.

El president

Moltes gràcies.

El Sr. Carbonell i Abelló

Perquè li vull comentar que aquesta decisió del nostre Grup no és rebequeria de ningú, sinó que és una decisió meditada, suposada i molt pensada de tota la direcció del Grup Parlamentari. (*Fora remor de veus.*)

El president

Moltes gràcies. Per Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Ramon Camp.

El Sr. Camp i Batalla

Sí, gràcies, senyor president. Segur que hi ha moments que un té la sensació que s'ha equivocat, i aquest deu ser el moment que deuen tenir alguns –si no tots– dels membres del Grup Socialista, perquè és difícil en una cambra com aquesta aconseguir que tots vagin contra un, i el Grup Socialista ha actuat d'una manera que ha comportat aquest fet. Per tant, és una situació que ens sap greu, a nosaltres, realment, ens sap greu que s'hagi produït un trencament d'un acord signat pels cinc grups de la cambra –i, per tant, pel Grup Socialista– i que aquest trencament està en la línia d'un cert menysteniment dels grups parlamentaris. I aquest és el tema central.

Em costaria molt trobar un antecedent com aquest a la cambra; jo diria que mai ha succeït això, una situació com aquesta: que havent fet un procés –i aquí s'ha explicat i no el repetiré– modèlic en el terreny de la recerca del consens, de la recerca de l'acord i que s'havia aconseguit aquest consens –tot i que ha necessitat molta paciència–, que la ponència havia fet una proposició de llei, posteriorment un informe, un dictamen la Comissió, que va ser modificat sempre amb modificacions de darrera hora a petició del Grup Socialista i que tots els grups, sempre, en benefici d'aquest consens, van acceptar; que es va arribar a formular una proposta que físicament existeix, de cinc grups parlamentaris, amb els nou candidats a aquest òrgan, s'hagi trencat d'aquesta manera. És una situació realment lamentable que ha de portar a reflexionar els protagonistes reals d'aquesta situació, perquè el que és evident és que s'ha produït –i aquí s'ha dit, s'ha dit abans–, s'ha produït, pels fets, claríssimament, una instrumentalització d'una situació, i concretament d'aquest organisme que tots volíem que naixés presidit per la independència.

Aquest fet concretament d'ara, que la Llei actual que vam aprovar el passat mes..., a finals d'abril i que va

entrar en vigor el dia 5 de maig, ens marcava un període de temps per posar en funcionament el CAC, que vencia a primers de juny, concretament el dia 5 o 6 de juny, i era a conseqüència d'això que estava en l'ordre del dia d'aquest Ple per poder complir la Llei –per poder complir la Llei. Bé, algú fa que no tan sols s'instrumentalitzi aquest organisme, sinó que a més a més el Parlament de Catalunya incompleixi una llei aprovada fa un mes. És una situació paradoxal i –repeteix– molt denunciabile.

En aquest sentit, la majoria de bloqueig que es va posar és així, els dos terços ha esdevingut una majoria de bloqueig, no de garantia, de bloqueig. I, per part del nostre Grup Parlamentari, el que hem de dir és que aquesta instrumentalització irresponsable que s'ha fet porta a una situació estranya, però que es produirà a partir d'ara, que és que continuarà en vigor la Llei que fins ara existia del CAC, amb les funcions que existien i amb tots els elements que rodejaven la situació actual.

Aquesta serà una situació que no era la volguda pel nostre Grup i s'ha produït, i tot això per voler barrejar coses que no s'havien de barrejar; que són legítimes de plantejar en qualsevol negociació, però que tot té un límit: tot té un límit!, i no es poden barrejar les coses d'aquesta manera, perquè hi ha formes que s'han de respectar i compromisos que s'han de respectar. I vostès avui no han respectat aquest compromís i, per tant, els demano, una vegada més, que reflexionin i variïn aquesta actitud.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Només ens queda ara un minut per als dos temes que s'han de votar, perquè vostès saben que la raó del canvi de preguntes obliga que fem les votacions, si és possible, a aquest matí, i és molt poca estona.

Designació d'un membre del Consell Social de la Universitat Politècnica de Catalunya (tram. 284-0004/06)

El punt dotzè de l'ordre del dia és la designació d'un membre del Consell Social de la Universitat Politècnica de Catalunya. Es proposa el nom del senyor Joan Manuel Basáñez.

Pot ser aprovat per assentiment?

Moltes gràcies.

Designació de dos representants a la Fundació de la Universitat Oberta de Catalunya (tram. 284-00005/06)

I també es proposa, en el tretzè punt de l'ordre del dia, la designació de dos representants de la Fundació de la Universitat Oberta de Catalunya, al senyor Joan Majó i Cruzate i senyor Josep Laporte.

Proposo que sigui aprovat per assentiment.

Moltes gràcies.

Es suspèn la sessió fins a dos quarts de cinc d'aquesta tarda.

La sessió se suspèn a un quart de tres de la tarda i sis minuts i es reprèn a dos quarts de cinc i tres minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i pel lletrat Sr. Santaló i Burrull.

Al banc del Govern seuen els consellers de la Presidència, de Governació i Relacions Institucionals, d'Economia, Finances i Planificació, la consellera d'Ensenyament i els consellers de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Treball, de Medi Ambient, d'Interior i d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació.

El president

Es reprèn la sessió.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política educativa (tram. 300-00187/06)

El catorzè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre la política educativa. La presenta el Grup Popular, i té la paraula la il·lustre senyora María Caridad Mejías.

La Sra. Mejías Sánchez

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable consellera, voldria començar aquesta interpellació fent un incís, un petit comentari, sobre la polèmica generada aquests dies per les proves de la selectivitat i, concretament, per la supressió de la pregunta de literatura que tanta inquietud va causar a la societat catalana.

Li hem de dir, senyora consellera, que la supressió d'aquesta prova ens va causar gran preocupació, però no tan sols a nosaltres, sinó que nosaltres vam ser uns, i d'altres col·lectius també van manifestar la seva indignació perquè el seu Departament hagi arribat a permetre que aquesta situació es produeixi, i molt especialment alguns autors catalans, membres de l'Associació d'Escriptors en Llengua Catalana, van posar de manifest la seva inquietud.

El cert és que vostè –i vostè mateixa ho va publicar– es va veure obligada a rectificar i, per tant, no ens pot fer responsables a nosaltres ni de causar l'alarma ni dels errors que es produeixen en la comissió que organitza les proves d'accés a la universitat, sinó que la responsabilitat que això passi recau, directament, en la persona que, dintre el seu Departament, pren aquestes decisions. El que a nosaltres ens agradaria, senyora consellera, és que vostè avui i aquí, davant d'aquesta cambra, assumís el ferm compromís de reordenar aquestes proves de selectivitat amb l'objectiu que no es torni a repetir una situació com aquesta, i que, per tant, aquestes

proves donin a cada assignatura la importància que li correspon.

D'altra banda, el proppassat mes de febrer vostè va comparèixer davant la Comissió de Cultura del Parlament per explicar-nos quines eren les línies d'actuació del seu Departament dintre d'aquesta legislatura. Era un programa que nosaltres qualificaríem com d'educatiu i social, on es feia un disseny d'unes grans finalitats. El primer era l'educació per a tothom i el segon era la integració de les diversitats. Alguns diputats de la Comissió van qualificar la seva intervenció com de molt apassionada.

Però els darrers dies alguna cosa ha canviat: bufen vents de reforma, i hem assistit a un seguit de publicacions, en premsa, que anuncien les reformes de la seva Conselleria. Això demostra que, després de quatre mesos en el càrrec i d'intensos contactes amb associacions de pares, amb professionals, amb sindicats i amb alumnes, s'ha adonat que el sistema educatiu a Catalunya tenia molts més problemes dels que vostè apuntava en la seva compareixença. Davant això, li he de dir que, al nostre Grup, aquestes reformes ens hauria agradat més sentir-les a la cambra, davant de tots els grups parlamentaris, i no ens agrada el fet que s'hagin introduït, mitjançant una normativa menor, les instruccions d'inici de curs, però, malauradament, ens n'hem assabentat per la premsa.

Vostè ha estat sempre una defensora de la LOGSE, una aferrissada defensora de la LOGSE, i tenia una gran fe en la seva aplicació i que aquesta donaria uns bons resultats. Però ara, després de deu anys del seu desplegament, els indicadors no són bons i marquen un nivell de crisi en el sistema educatiu. Els nostres alumnes, senyora consellera, després de deu anys de desplegament de la LOGSE, encara estan en barracons –clar que, com diu el senyor Mas, caldria dir-ne aules prefabricades.

Durant la passada legislatura, vostè, com a portaveu del seu Grup en matèria d'educació al Congrés, es va negar sistemàticament, i amb una certa bel·ligerància, a fer retocs de la Llei. Però, ara, ens fa una reforma encoberta dels seus continguts en un intent d'evitar la fallida del sistema. I això no deixa de ser curiós i, en un to de crítica constructiva, li diré que sobre aquest seguit de reformes hi ha moltes coses a dir.

En primer lloc, vostè ha plantejat la supressió de la promoció automàtica que estableix la LOGSE en els cursos d'ensenyament secundari, quan considera que aquells alumnes no han assumit els continguts bàsics. Però, nosaltres considerem que això està fregant la irregularitat. Com pot ser que una normativa d'inici de curs pugui contravenir l'establert en una llei orgànica? Això només és una anècdota. Vostè ha plantejat també un reforç de les humanitats –aquest és un tema curiós– i, així, assignatures com les llengües, inclosa l'estrangera, el català, el castellà i l'anglès, juntament amb les matemàtiques i les ciències socials, la història, la geografia i l'ètica, passaran a ser assignatures anuals i bàsiques.

Però, nosaltres, aquí, trobem a faltar altres matèries que considerem que són igualment importants, i que no entenem quines han estat les raons que l'han portada a

excloure-les i a marginalar-les. Un exemple serien les ciències naturals; és a dir, la biologia, la geologia, la física i la química, que han estat excloses del grup de matèries bàsiques en la formació mínima de tots els alumnes. Entenem que aquestes també han de ser necessàriament reforçades, ja que el coneixement del propi cos, de l'entorn natural, el coneixement de les lleis bàsiques de la física, han de ser necessàriament inclosos en l'ESO, en un intent de donar als alumnes una formació general que els prepari per conèixer, valorar les qüestions que afecten el seu entorn, i participar-hi. Fullejar qualsevol diari és suficient per constatar que dues de cada tres notícies de societat tenen a veure amb aquests temes: la salut individual, el medi ambient o les catàstrofes naturals.

Vostè sap, consellera, que un sistema educatiu és un projecte de futur, una inversió en el futur i que, necessàriament, s'ha d'adaptar a un món canviant i, això ens ha d'ajudar a reflexionar sobre quins són els sabers bàsics i fonamentals que al llarg de la història sempre han estat. I també hem d'estar al dia sobre aquells canvis científics i tecnològics que hem d'oferir als nostres escolars. En aquest context, trobem a faltar també més hores per a les noves tecnologies. La nostra és una generació que ha passat del tinter i la ploma a l'ordinador i a la Internet, i això representa un canvi qualitatiu que l'Administració educativa no pot ignorar ja que exigeix de les noves generacions un canvi de mentalitat i, alhora, exigeix del sistema educatiu obligatori la garantia, de forma universal, d'una familiarització amb aquestes tecnologies.

Recentment s'ha publicat un informe que posa de manifest que a les escoles de Barcelona i província és necessari augmentar els recursos en l'equipament informàtic, ja que tan sols hi ha un ordinador per a cada setze alumnes i cada col·legi de Barcelona té una mitjana de dinou ordinadors. Però aquest mateix informe també posa de manifest que són elements prioritaris, no tan sols la millora de l'equipament, sinó també del professorat que imparteix aquesta matèria, ja que tan sols el 31% del professorat es considera preparat per impartir-la.

L'augment d'hores en aquestes matèries torna a exigir la necessitat de modificació dels decrets que desenvolupen la LOGSE. Atès que el Decret 75, del 1996, estableix un percentatge de crèdits dedicats a cada àmbit, en la nova distribució que vostè planteja, aquest percentatge queda tallat: un 52% el dedica a les humanitats. Estaria, novament, incomplint un decret que necessita ser adaptat als nous criteris i, de no ser així, les noves instruccions d'inici de curs es trobarien novament amb irregularitats difícils d'assumir pels directors dels instituts. D'altra banda, l'augment d'hores en aquestes matèries comporta necessàriament la creació d'itineraris diferenciats segons les capacitats dels alumnes. És un tema molt demanat i del qual vostè tampoc no ha precisat res, atès que, si no fos així, augmentaria la conflictivitat a les aules en augmentar el nombre d'hores que els alumnes passen junts.

I, parlant de conflictivitat, nosaltresensem que també seria necessari reformar el Decret de drets i deures dels alumnes per tal d'agilitar els tràmits i acabar amb un

complex sistema burocràtic de sancions disciplinàries que genera la impotència del professorat i comporta que determinades faltes de respecte i agressions a la convivència quedin sense sanció. S'han d'augmentar, doncs, les competències dels equips directius en aquesta tasca, ja que és alarmant el nombre de baixes laborals per aquestes raons.

I, per últim, li diré que vostè ha parlat també d'augmentar les unitats d'adaptació curricular per a aquells alumnes amb més dificultats, i les unitats d'escolarització externa per a aquells alumnes de més conflictivitat, però no ha concretat res, ni quantes, ni quan, ni on. Vostè sap que les demandes dels centres per a aquestes places comporten certa dificultat i és difícil escolaritzar els alumnes dintre d'aquestes unitats.

Per últim, li diré que, tot i que són insuficients, entenem la necessitat de les reformes, que neixen no tan sols d'un intent de dignificar el sistema educatiu, sinó que el nostre Grup ha vist certes curioses coincidències amb plantejaments o propostes presentades pel nostre Grup Parlamentari, i recollides en el nostre programa electoral, davant aquesta cambra. I, sens dubte, posen de manifest i fan més obvi, si cal, obrir el debat sobre el sistema educatiu.

El que sí que li haig de dir, senyora consellera, és que és lamentable que els diputats d'aquesta cambra –igual com la resta de la comunitat educativa– s'hagin d'assabentar per la premsa dels canvis que vol fer el seu Departament, i esperem que redreci aquesta situació.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyores diputats.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Senyora consellera, per respondre...

La consellera d'Ensenyament (Sra. Carme-Laura Gil i Miró)

Senyor president, senyores diputades, senyors diputats, en assabentar-me que la política educativa del Govern era objecte d'interpel·lació pel Grup del Partit Popular, jo confesso que m'he preguntat quina era la causa o la finalitat d'aquesta, o potser quin interès ha mogut la senyora diputada a presentar-la. M'he preguntat que potser jo no havia presentat amb la claredat necessària, davant la Comissió d'Educació i Cultura d'aquesta cambra, les línies programàtiques del Govern sobre educació, el model socioeducatiu o els principis polítics que l'informaven. O vaig creure que potser necessitava que aclarís el contingut del Programa Educació 2000-2004, que és un marc de referència per a les accions que nosaltres duem a terme i que hem de dur.

Però, en qualsevol cas, per mi és sempre altament satisfactori escoltar parlar d'educació i parlar d'educació davant de vostès. I poder declarar, davant de vostès també i un altre cop, que les nostres accions educatives són vertebrades per un principi irrenunciable: el de l'educació per a tothom, entesa aquesta com un bé social. Vostè ha parlat del sistema educatiu i de moltíssimes altres coses. No sé si tindrem temps per parlar

de totes elles, però jo només, com a preàmbul, li vull dir que cal fer sempre una distinció clara entre els principis que sostenen un sistema, en aquest cas educatiu, i les imperfeccions que, inevitablement, han de sorgir quan es realitzen. I que no es pot atrinxerar darrera d'aquestes per desacreditar radicalment aquelles.

Tots i totes sabem que el sistema d'avui, educatiu, implantat per la Llei del 1990, és una innovació social, i que, com a tal, es troba subjecte a forces resistents: hi ha gent, hi ha persones, i potser també hi ha grups polítics que voldrien preservar vells dogmes. Però el que li passa a aquest nou sistema és que obeeix a un principi universal que exigeix l'equitat i la no-exclusió i la no-segregació, aquells valors que són els que han de qualificar les exigències eticopolítiques i les conquestes socials del segle XXI.

Per això nosaltres no podem creure mai, com vostès –i no ens hi assemblem–, en l'aplicació no selectiva de l'educació obligatòria. I desconfiem d'aquests discursos o polítiques que prediquen la igualtat formal però que, en canvi, han renunciat a combatre la desigualtat real dins de l'escola. És coneguda la correlació universal persistent i vergonyant entre els anys d'escolarització i l'entorn socioeconòmic i cultural de l'alumne.

Veig que encara vostè, senyora diputada, com altres, encara anomena «reforma» a un sistema que ja està instaurat. I l'anomena «reforma» potser perquè considerem que la reforma és donar una forma diferent a allò que ja existia. O sigui, no canviar. Aquest és un concepte de la reforma molt cobejat per determinats discursos polítics. Però, en canvi, el nou sistema és una ruptura d'un sistema vell, seleccionador i exclouent, el d'ahir, i és alhora la formulació educativa de l'acceptació «exitosa» de les diferents capacitats i el descobriment, fins i tot, de l'excel·lència, en les diferències i en aquelles discapacitats.

Senyores diputades i senyors diputats, l'educació obligatòria fins als 16 anys no és un fet simplement escolaritzador, no és simplement donar un lloc escolar, implica l'obligació per al nostre Govern de fornir tot noi i noia de l'educació suficient, de les eines i del capital escolar que facin possible el seu progrés personal de manera autònoma i el progrés col·lectiu de la nostra societat.

És per aquesta raó, i és amb aquesta finalitat, que cal renovar les estratègies per consolidar l'adquisició, per part de tota la població escolar en finalitzar l'ensenyament obligatori, de les competències bàsiques. Les competències bàsiques no són totes les disciplines: les competències bàsiques són els valors, les actituds i els sabers primordials. I els sabers primordials i les competències bàsiques és aquest pòsit, és aquest adob que es fa en qualsevol terreny per poder sedimentar altres coneixements. Però no són totes les disciplines i no vol dir que sigui tot un currículum educatiu.

Per això, nosaltres, a les instruccions d'inici de curs –sense ultrapassar de cap manera ni els nostres mateixos decrets, ni els decrets bàsics, ni la Llei bàsica–, reforcem les competències; anem més enllà: n'avaluem l'adquisició i adaptem el currículum d'acord amb les capacitats diferents del nostre alumnat. Però nosaltres

no acceptem, ni podem mai acceptar, senyora diputada, itineraris segregadors que poden estar al seu programa –hi estan, no en el nostre– (*remor de veus*), adreçats a futurs..., per a escolars i professionals preconcebuts (*remor de veus*) d'acord amb l'èxit i el fracàs.

El president

Silenci, si us plau.

La consellera d'Ensenyament

Per tant, amb les nostres instruccions d'inici de curs, emfasitzem l'acollida als alumnes d'incorporació tardana i també a aquells que han perdut la seva autoestima i el seu lligam amb la societat escolar, per tal d'aconseguir que es comprenguin i que es puguin enaltir com a éssers socials. Per aquesta raó avaluarem l'assoliment d'aquelles competències a tot l'alumnat en finalitzar el segon cicle de l'educació primària i el primer de l'educació secundària obligatòria, per assegurar, per constatar i per corregir, si escau, les estratègies degudes per a l'assoliment del principi informador.

I, a més, trenquem un altre tabú –vostè ho ha dit–, trenquem el de l'èxit o el del fracàs associat a aprovar o no un curs, i anullem alhora l'anomenada «promoció social automàtica» que volgué substituir-lo en el seu moment, i que en una aplicació generalitzada tindria un efecte pervers i podria crear fracàs i rebuig. Però la LOGSE no diu que de manera general i única o universal es faci la promoció automàtica. Es diu que es pot repetir un curs a l'educació primària i fins a dos a l'educació secundària. Per tant, nosaltres reivindicuem en les nostres instruccions d'inici de curs la primacia del ritme d'aprenentatge de cada alumne individual sobre el ritme convencional i estàndard del curs escolar. Perquè és tan convencional que una persona nascuda el 31 de desembre d'un any determinat serà adscrit a un curs superior al d'aquella persona que ha nascut el primer de gener, unes hores després, l'any següent.

Consolidem, doncs, les competències bàsiques. Sí, és veritat, i ho fem introduint, en iniciar ambdós cicles de l'etapa de l'educació secundària obligatòria, una obligació: que els centres organitzin la tasca escolar de tal manera que tot alumne cursi al llarg de l'etapa les matèries instrumentals –les instrumentals–: la llengua i literatura catalana, la llengua i literatura castellana, la llengua estrangera, la matemàtica i les ciències socials. I que s'apliqui determinat nombre de crèdits variables de les àrees corresponents a aquests objectius, dels crèdits variables. No introduïm res que fregui els nostres mateixos decrets o les lleis bàsiques –hi hem anat molt en compte.

I més encara, vostè recordarà què diu la Llei, què diuen els nostres mateixos decrets sobre què és un crèdit variable i quina finalitat té. Què és un crèdit variable? Quina és la seva finalitat? La seva finalitat és, diu: «consolidar i ampliar les capacitats i coneixements propis de l'etapa». És per això que diem als centres: «Uni els crèdits variables de les àrees instrumentals a les hores comunes, per tal de fer que tot noi i noia en acabar els setze anys hagi adquirit aquestes competències bàsiques.»

La nostra estratègia és simplement estratègies, i en elles seguim fidels al nostre currículum i a conformar un sistema propi, adequat a la nostra societat, al futur col·lectiu, i en això traduïm un compromís del Govern.

Jo no voldria acabar, que ja li ho he explicat, per què hem fet les competències bàsiques, no hem tocat res bàsic –potser ho farem en algun moment, però no pas ara. I jo voldria parlar d'això que ha dit de la literatura: és veritat que a les proves de la selectivitat des de fa cinc anys –només cinc, només cinc– no hi ha avaluació d'una pregunta de literatura dins de l'apartat de llengua i literatura. És ben segur que nosaltres volem...

El president

Senyora consellera, hauria d'anar acabant.

La consellera d'Ensenyament

Molt bé, acabo ja. Nosaltres sí que volem conservar, com vostès, el patrimoni del nostre país, i la literatura en forma part. Doncs per descomptat que nosaltres posarem totes les eines al servei que, en el moment més oportú i, si pot ser, el curs que ve, es torni a avaluar la literatura a les proves de selectivitat.

El president

Moltes gràcies, senyora consellera. Amb dret de rèplica, la senyora diputada.

La Sra. Mejías Sánchez

Gràcies, senyor president. Senyora consellera, li explicaré que l'impuls que m'ha fet plantejar aquesta interpellació va sorgir d'una inquietud personal, que em feia l'efecte que vostè no ens ho havia explicat tot. Vostè s'ha presentat davant d'aquesta cambra i, com sempre, ha fet un discurs amb molta filosofia i, a més, amb una certa bel·ligerància. Jo no sé exactament si és que aquest és el seu estil, però, en qualsevol cas, penso que, en la meua intervenció –atès que jo sóc nova en aquesta cambra–, entenia que jo estava exercint un dret que ens pertocava a tots els diputats d'aquesta cambra, que és demanar a l'Executiu quines són les raons per les quals introdueixen reformes, i considero que ens les havia d'explicar.

D'una anàlisi ràpida de la seva intervenció es dedueix que vostè –que ha fet referències com si nosaltres tinguéssim alguna responsabilitat respecte a un vell sistema educatiu–, vostè ha dit i ha parlat que potser nosaltres no havíem assimilat la possibilitat d'adaptar-nos a aquest nou sistema. Jo li diré que ha estat vostè una mica la presonera del seu mateix vot i de la seva fe en la LOGSE. Els seus grans objectius, que eren uns objectius finalistes, han donat un fracàs, senyora consellera, i vostè ho ha de reconèixer. Tots els sectors implicats, des que vostè està en el càrrec, li han posat de manifest la necessitat de fer reformes. I a nosaltres, sincerament, no ens ha agradat la forma com les ha hagut de fer. Aquestes reformes no es poden introduir mitjançant una normativa d'inici de curs. Nosaltres, li ho torno a repetir, només hem considerat que aquestes refor-

mes eren insuficients i que calia una reforma més gran i obrir un debat sobre el tema educatiu.

Jo només li he fet referència a la necessitat que aquestes reformes que vostè introdueix, cal, a més, ampliar-les. I és necessària la reforma dels decrets, i és necessària la reforma del Reglament orgànic de centres, és necessari modificar el Decret de drets i deures dels alumnes..., i tot això, en conjunt, farà més sòlid el sistema educatiu.

Jo, la veritat, senyora consellera, és que penso que vostè el que vol és fer una reforma del sistema educatiu, però la fa d'una manera sobtada. En definitiva, el que sí que li volia dir és que és evident que calen reformes del sistema educatiu, tal com s'ha posat de manifest en tots els fòrums educatius a què nosaltres hem acudit, i que aquestes reformes estaven recollides en el nostre programa, i vostè sap que en les novetats que vostè ha introduït hi ha curioses coincidències amb el nostre programa.

I vull dir també que, per dur a terme aquesta reforma i atesa la debilitat parlamentària que vostè té, la veritat és que per construir un nou sistema educatiu sòlid, si vostè el que vol és fer-lo sòlid, ens tindrà al seu costat. Si vostè el que vol és només posar «parches» i treure-li la pols per sobre, amb nosaltres, no hi compti.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Senyora consellera, si vol replicar... No és obligatori, eh?

La consellera d'Ensenyament

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, l'àmbit de l'educació és ampli, és tan ampli que sempre hi ha llocs de trobada, i sempre es poden trobar ponts, és cert, i jo ho puc fer i vostè segur que també. Però no des de la premissa, no pot ser des de la premissa, no ens podríem trobar en cap lloc, de posar en qüestió que el nou sistema educatiu –no les estratègies concretes, sinó el nou sistema educatiu–, les seves finalitats, representen l'assegurança, el millor sistema possible per afrontar el futur.

Si estem d'acord en això, és possible trobar-se en algun lloc, i no té res a veure amb una debilitat o no, o fortalesa parlamentària, perquè sovint ho pateixen tots els grups en algun moment. Però el que és fort i el que és sòlid és el mateix sistema educatiu, i ho és, i a aquest van tots els meus esforços i els del meu Govern. I jo espero que també serà el del seu Grup Parlamentari, com el de la resta dels grups parlamentaris aquí presents.

El president

Moltes gràcies, senyora consellera.

Interpellació al Consell Executiu sobre la implantació de camps de golf i sobre l'impacte que produeixen en el medi ambient (tram. 300-00174/06)

El quinze punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre la implantació de camps de golf i sobre l'impacte que produeixen en el medi ambient. El presenta el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, i per a la seva formulació té la paraula l'il·lustre diputat senyor Joan Ridao.

El Sr. Ridao i Martín

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, aquesta interpellació, com el seu propi enunciat diu, demana al Govern quins són els criteris de capteniment pel que fa a la implantació de camps de golf a Catalunya. Però, per centrar una mica la qüestió, parlar en aquests moments de camps de golf a Catalunya és tant com parlar en aquests moments d'un exponent, jo diria, molt clar, molt urgent, molt inquietant per a nosaltres, com és la possible instal·lació del camp de golf de Can Bonvilà, a Terrassa.

L'honorable conseller sap perfectament que l'Ajuntament de Terrassa està tramitant el projecte d'implantació d'un macrocamp de golf de 270 hectàrees aproximadament, que promou el Club de Golf del Prat, en aquesta zona compresa entre Torrebònica i Can Bonvilà, a Terrassa, en uns terrenys, per cert, que fins ara han estat propietat de la Caixa de Pensions, una entitat que havia preservat durant, pràcticament, vuitanta, noranta anys el caràcter agroforestal d'aquesta zona, en compliment, per cert, de la tasca funcional i social que, evidentment, vincula una entitat com una caixa, i sobretot, perquè els terrenys li havien estat cedits, l'any 1922, pel Patronat de Lluita contra la Tuberculosi, amb una finalitat i amb un objectiu molt clar, que era assolir determinades finalitats de tipus pedagògic i també de caràcter sanitari.

I, gràcies a això, durant tots aquests anys, l'actual qualificació urbanística d'aquesta zona ha estat de sòl no urbanitzable i constitueix, per sort per als terrassencs, per al conjunt de vallesans, una de les zones agrícoles i forestals més ben conservades. No cal que digui –i jo crec que el conseller no em podrà desmentir– que la venda d'aquests terrenys d'ús públic al Club de Golf del Prat per part de la Caixa de Pensions no respon, en absolut, a aquestes finalitats d'origen. I que, a més a més, els prop de 3.500 milions de pessetes de diner públic que aquest club privat rebrà d'una empresa pública estatal com és AENA per permetre –i en parlarem més tard– l'ampliació de l'aeroport del Prat –que, per cert, és idèntica xifra, aquesta, que el cost que té d'execució el camp de golf de Terrassa– són, home!, des de la perspectiva de l'interès privat d'aquest club, un negoci brillant; però, evidentment, des de la perspectiva de l'interès públic, constitueixen una utilització inadequada dels recursos públics –perquè ho són, repeteixo– per obtenir un profit, un aprofitament, de caràcter privat.

I el que és més greu: en la nostra opinió ajudaran, aquests recursos públics, a privatitzar l'ús públic d'un

espai de destacat interès social que incorpora, per cert, un gran valor ecològic, agrari, paisatgístic, per a la plana vallesana, no només per al municipi de Terrassa; serviran per ocultar l'absència de raons que aconsellin la implantació d'un camp de golf, perquè, evidentment, en aquella zona, en aquell entorn més immediat ja hi ha altres camps, com el de Rubí, com el de Sant Cugat, com el de Matadepera. Però, sobretot –i això és el que més em sap greu–, constituirà un malbaratament d'un dels recursos més escassos, l'aigua, en una àrea com la nostra, en un territori mediterrani... Estem parlant de 940.000 metres cúbics l'any, un consum que, a totes llums, ens sembla exorbitant, i procedents, a més a més, en aquest cas, d'una estació depuradora d'aigües residuals de caràcter públic com la de Terrassa - les Fonts.

Podríem parlar –i encara hi podríem afegir– que aquesta possible, probable implantació del camp de golf suposarà –i això és indiscutible– un impacte irreversible sobre la qualitat de les aigües subterrànies; també en parlarem. Em detindré un moment sobre aquest particular. Suposa, de fet, l'eliminació de nou quilòmetres de camps i pistes i de més de 50.000 arbres, per tant, d'una massa arbrada importantíssima, i el que també és molt important –espero que tinguem un moment per parlar-ne– és, evidentment, l'increment, de forma molt notable, de les expectatives urbanístiques, perquè el mateix contracte de venda d'aquests terrenys per part de la Caixa incorpora una clàusula que compromet aquesta entitat a intervenir davant de l'Ajuntament de Terrassa per promoure la modificació del Pla general per requalificar els terrenys adjacents a l'emplaçament d'aquest camp de golf per a promoció residencial.

Podríem parlar, encara, de la inconveniència, honorable conseller, d'aquest camp de golf en relació a la reivindicada Via Verda Sant Llorenç - Collserola, com a proposta de futur més solidària, més sostenible i més coherent; com a paradigma, en aquest cas, de la necessitat de preservar la biodiversitat i la riquesa natural i paisatgística que ens resta. I no és que ho digui el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, no ho diu aquest diputat: ho ha dit el Parlament. Hi ha una resolució plantejada en aquest mateix sentit i, de fet, també ho preveu la Llei. La Llei 12/1985, d'espais naturals, permet una concepció moderna, que passa per considerar també com a espai natural, no únicament la serra de Collserola o el cap de Creus, sinó també aquells espais –com aquest on anirà el camp de golf– que incorporen, potser no un valor ecològic excepcional, però sí una dimensió convivencial d'equilibri d'usos al servei de la qualitat de vida, com ara l'ensenyament, el lleure, la recerca.

Tenint en compte, per tant, la important densificació urbanística inherent al creixement econòmic i demogràfic d'aquella zona, és evident que cobren una importància i un relleu molt importants la protecció i la preservació d'aquella zona. Per què demanem el capteniment del Govern en relació amb aquest tema, que és un tema recurrent, i que, a més a més, segurament no acaba aquí el debat? Perquè, de forma relativament immediata i urgent, el Govern, en primer lloc, haurà d'aprovar definitivament, amb caràcter definitiu, el Pla especial urbanístic –això competeix al Departament de Política

Territorial–; haurà de concedir, en segon terme, l'aigua de l'estació depuradora d'aigües residuals de les Fonts, i això competeix directament a l'Agència Catalana de l'Aigua i al Departament de Medi Ambient i, en tercer terme, haurà d'avaluar, també, el Govern, l'impacte en el medi ambient.

I podríem començar amb el tema del Pla especial. El conseller sap perfectament que la Comissió d'Urbanisme, recentment, ha suspès l'aprovació definitiva del Pla, que havia aprovat el desembre passat el ple de l'Ajuntament de Terrassa, perquè manca, precisament, l'avaluació d'impacte ambiental que havia de fer el seu Departament. Aquesta paralització, en definitiva, suposa la paralització del conjunt de tràmits urbanístics i posa de manifest la precipitació i la manca de rigor, per part de l'Ajuntament de Terrassa, en plantejar aquesta qüestió. Aquest Pla, conseller –vostè ho sap–, suposa, de fet, una modificació encoberta del Pla general d'ordenació urbanística de la ciutat de Terrassa, i pretén dotar de tots els serveis bàsics del sòl urbà –aigua, llum, gas, telèfon, etcètera, i a més a més, fins i tot, de carreteres– aquella zona. I a més a més, permet o vol pretendre que es pugui transformar un conjunt de camps i boscos en un camp de trenta-sis forats, catorze pistes de tennis, un hipòdrom, una zona, un complex hotel·ler de dues hectàrees i mitja, una casa club, edificis annexos, etcètera. Estem davant, per tant, en la nostra opinió, conseller, d'una autèntica operació immobiliària encoberta que vostès no poden desconèixer, i si vostès hi estan a favor, vostès estan afavorint i abonant aquesta especulació.

En el tema de l'aigua, que el seu Departament hi té molt a dir, miri, aquesta, segurament, és la qüestió més recent. El 19 de maig va finalitzar, com vostè sap, el termini d'exposició al públic del projecte o de la sol·licitud de la concessió administrativa de l'aigua a l'estació depuradora de les Fonts. Vostès saben perfectament, des del Departament, que el Pla especial adjuntava un informe tècnic de la Junta d'Aigües, que diu que utilitzar l'aigua residual, depuradora, de les Fonts, obliga a diluir-la al 50% amb aigües dolces, per tal d'evitar o disminuir la seva salinitat.

I si parlem, a més a més, de l'aprofitament de les aigües superficials de Terrassa, el Pla no ens diu en absolut com eliminar la salinitat per fer-les aptes per al reg. I val la pena recordar que l'aprofitament privatiu, en aquest cas, d'unes aigües de titularitat pública, com són les que surten de la depuradora, per a una explotació privada, per molt subjecte a un règim de contraprestació com és la taxa que està prevista en aquest cas de cobrar, doncs, home, topa, per una banda, amb un acord molt clar de l'Ajuntament de Terrassa –ja antic, de l'any 94–, que va acordar per unanimitat de demanar a la Junta d'Aigües, en aquest cas, que tota l'aigua d'aquella estació depuradora fos destinada al reg agrícola, a usos industrials de la ciutat, però també a un ús municipal, per a neteja viària, etcètera, però, sobretot, topa amb la mateixa Llei estatal d'aigües, que preveu una jerarquia i una prioritització en la utilització, i, per tant, primer van els usos públics abans que els usos recreatius i els usos privats.

I m'aturo aquí, senyor president. En tot cas tindrem l'oportunitat, honorable conseller, en el torn de rèplica, de plantejar algunes altres qüestions.

Moltes gràcies.

El president

Li agraeixo la sincronia. Per respondre, el senyor conseller de Medi Ambient té la paraula.

El conseller de Medi Ambient (Sr. Felip Puig i Godes)

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, si m'ho permet, senyor Ridaó, faré servir la primera part d'aquesta intervenció per donar resposta al contingut literal de la seva interpellació. Vostès ens preguntaven quins són els propòsits de capteniment del Govern, del Govern de Catalunya, en relació amb la implantació dels camps de golf de Catalunya i el seu impacte en el medi ambient. I això és el que intentaré explicar en aquesta primera part de la intervenció, per bé que la seva exposició s'ha centrat, exclusivament, en un, no dels camps de golf existents, sinó en un projecte que en aquests moments està tramitant-se per a la seva implementació. Per tant, aquesta és la qüestió a la qual intentaré respondre.

El que és evident és que a Catalunya s'ha produït, en els darrers temps, un increment important d'instal·lacions de camps de golf; lligada, provocada, per dos fenòmens: pel seu interès turístic i per l'augment, molt important, de la pràctica esportiva d'aquesta modalitat. Podríem parlar, podríem considerar que es tracta d'un esport en fase d'important socialització, popularització, com ja s'ha esdevingut en el passat amb altres esports o modalitats esportives que a l'inici també havien tingut una certa consideració elitista. És evident, però, que l'extensió, la implementació, podríem dir que la proliferació de camps de golf genera, d'una banda, una problemàtica ambiental si es fan de qualsevol manera, i també és evident que susciten una certa polèmica social. És aquest el motiu pel qual el Departament de Medi Ambient va decidir, ja fa alguns mesos, plantejar una resposta innovadora a aquesta situació; decisió que s'ha vist reforçada per la Resolució aprovada a la Comissió de Política Territorial, instant el Govern a elaborar un pla director ambiental en aquest àmbit.

Aquest Pla director ja l'hem començat a elaborar, i vol donar resposta a tres qüestions principals: l'impacte, el paisatge i la implantació de nous projectes de camps de golf. Un camp de golf té impacte ambiental, però l'impacte es pot minimitzar si es dissenya i es construeix bé, i si posteriorment també es gestiona correctament. És per aquest motiu que establim un estàndard de qualitat ambiental per als camps de golf a Catalunya. Els criteris ambientals es referiran, òbviament, als aspectes tradicionalment considerats, com l'ús de l'aigua i de l'energia, o la gestió dels residus. Ara bé, el nostre propòsit és anar més enllà i tenir en compte criteris relatius, també, a la biodiversitat –com models existeixen ja en altres països–, o a criteris agronòmics de gestió, per exemple, de la gespa, inspirant-nos, en aquest cas, en documents ja elaborats per federacions internacionals de golf.

La nostra intenció és que tots aquests criteris, un cop seleccionats, debatuts i dissenyats, farem i elaborarem els manuals adequats per a la seva aplicació efectiva, i que siguin d'aplicació a totes les noves instal·lacions, i que es faci una anàlisi sobre la viabilitat d'implantació d'aquest manual, d'aquests criteris, a les instal·lacions existents. En aquest marc, també, promourem activament –ja ho estem fent– que els camps de golf apliquin el sistema europeu d'ecogestió, l'EMAS, com a instrument de publicitat i de control independent del seu bon comportament ambiental.

També en aquest marc establim un protocol d'informació a la societat sobre els paràmetres ambientals de gestió d'aquestes instal·lacions. És a dir, definirem quines informacions ambientals caldria que els camps de golf fessin públiques periòdicament per al coneixement general.

El segon aspecte que abordarà aquest Pla serà el paisatgístic. El model mental, l'imaginari col·lectiu sobre els camps de golf que tenim instaurat correspon a l'observat en els països on va originar-se aquest esport, països que tenen unes condicions, unes característiques socioecològiques diferents a les nostres. En general, ens hem limitat, potser, a copiar-lo, en comptes d'adaptar-lo a la nostra realitat paisatgística. Aquesta és una afirmació genèrica perquè ens consta –i també consta a tothom– que ja s'han començat a fer esforços i projectes i realitats en aquest sentit.

Nosaltres volem impulsar aquesta visió més pròpia; volem encarregar uns estudis per veure si és possible caracteritzar un model mediterrani dels camps de golf, tant pel que fa al seu disseny com a la selecció de la vegetació, entre altres aspectes que es puguin considerar. I, finalment, el tercer i últim aspecte que aquest Pla contemplarà serà el de la implantació de noves instal·lacions, el de la proliferació de nous camps de golf. Ja s'ha dit –i es pot constatar– que aquesta és una afició creixent, i que, en conseqüència, es preveu –i així consta, per les diferents iniciatives que coneixem– un increment de la demanda interna d'aquest esport.

D'altra banda, no hem d'oblidar que el turisme del golf també és interessant si pretenem, com a oferta turística, atreure un turisme de qualitat, amb una pressió sobre el territori i els recursos més sostenible que l'existent o el passat turisme de masses. Ara bé, perquè aquest turisme de qualitat pugui funcionar, té també els seus requeriments, els seus nivells d'atracció. És cert que l'anunci constant de nous projectes de camps de golf i d'ampliacions dels existents pot crear la sensació que proliferen amb un cert desordre i que no se sap ben bé si això s'acabarà algun dia. Nosaltres volem trobar un punt d'equilibri entre l'oferta de camps de golf, el nombre i la distribució dels usuaris, les seves demandes de lleure i les possibilitats del territori. Aquest aspecte també l'abordarem en el pla director, des del punt de vista del desenvolupament sostenible.

I tot això, ho volem fer, d'una banda, en col·laboració amb altres departaments, òbviament, del Govern que tenen incidència sobre aquesta qüestió –Política Territorial, Turisme, Esports–, però també volem fer-ho amb la participació i la implicació, d'una banda, de la Fede-

ració Catalana de Golf i, de l'altra, de les entitats municipals, de les organitzacions municipalistes. Hem començat, ja, a fer les primeres reunions exploratòries per la definició d'aquest pla director ambiental. Per tant, en definitiva, el capteniment del Govern respecte als camps de golf, el motiu de la interpellació, i el seu impacte ambiental és aquest. L'elaboració d'aquest pla director haurà d'acabar-se dins d'aquest any; no preveiem, però, que hagi d'interrompre la tramitació de projectes de construcció o d'ampliació de camps de golf existents. Ara bé, en allò que respongui a la intervenció administrativa del nostre Departament es tindran en compte, ja, les orientacions que acabo d'apuntar a l'hora de prendre decisions sobre els projectes en tràmit. Aquest criteri –no ho dubti– afectarà també, i de fet ja està afectant, la tramitació del projecte de camp de golf de Torrebonica. Les decisions que prenguem al respecte es basaran en aquesta filosofia, i el grau d'exigència ambiental, li garanteixo que serà absolut.

Com vostè ha dit, el debat no acaba aquí, ni des d'un punt de vista global –el prosseguirem, buscarem acords, intentarem trobar punts de consens–, ni tampoc des d'un punt de vista concret –en la meua segona intervenció, espero poder-li contestar alguna de les seves apreciacions sobre el golf de Torrebonica.

Moltes gràcies, senyor diputat.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. En torn de rèplica, el senyor diputat...

El Sr. Ridao i Martín

Gràcies, senyor president. Bé, difícilment pot ser un torn de rèplica perquè, de fet, el conseller no hi ha entrat, vaja, en absolut en el tema que es plantejava. Perquè, miri, jo li reconec que el nostre Grup ha fet un cert frau de Reglament plantejant una qüestió genèrica i àmplia, com el tema dels camps de golf, per anar a parlar de la concreció al detall de Terrassa, però no serà que no els ho haguéssim anticipat almenys en dues ocasions, al Departament, i, per tant, si jo he fet el que he fet, vostè el que acaba de fer és una deslleialtat absoluta amb aquest diputat i amb el Grup Parlamentari.

Bé, vostè ha plantejat el tema de la popularització de l'esport del golf. Miri, jo li vull dir, d'entrada, que el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, ni Esquerra Republicana, no n'és contrari, a la pràctica de l'esport del golf, però si no hi estem en contra, d'això, que ens sembla una pràctica molt saludable i molt legítima, evidentment, amb el que no podem estar d'acord és amb alguns aspectes molt concrets, com el tema de l'impacte ambiental. De fet, ja n'he parlat a bastament abans. Vostè s'hi ha referit genèricament, a la necessitat de protegir la biodiversitat i la riquesa natural i paisatgística de Terrassa, però permeti'm insistir que, en el cas concret que ens ocupa, la construcció d'aquest camp de golf no només faria perdre, en aquest cas, per al domini públic, un espai d'ús públic, sinó que suposaria, en la pràctica, la desaparició d'una de les àrees agroforestals més ben conservades a la plana vallesana. I això, ni vostè com a conseller de Medi Ambient, ni el

conjunt dels ciutadans de Terrassa, ni de la comarca, ni de la plana vallesana, no s'ho poden permetre i, per tant, l'avaluació d'impacte ambiental no pot ser favorable. I vostè ho haurà de fer en pocs dies, en breu, i per tant, ja l'hi anticipem ara, que, de fet, ja en parlarem quan se sotmeti a informació al públic, però nosaltres hi estem, obertament, en contra.

I miri, no estem tampoc –ho repeteixo– en contra de la pràctica del golf, però del que sí estem en contra és, per exemple, de determinats tractes de favor. No ho ha dit ara, però suposo que ho dirà més tard i, si no, com que ja ho han dit fora i ho han publicat els mitjans de comunicacions... Bé, no ens vinguin amb el suposat interès general que suposa la construcció de la tercera pista a l'aeroport. La tercera pista de l'aeroport és una cosa i buscar un emplaçament gratuït –i, per cert, jo més que «gratuït» diria «ben pagat», «ben retribuït» i, a més a més, amb diner públic– a aquesta gent del Club de Golf del Prat és una altra cosa. Aquests senyors cobraran 3.500 milions de pessetes per marxar d'uns terrenys que només el 12,06% són propietat del club, és a dir, 20,1 hectàrees, segons dades, per cert, que m'ha facilitat el mateix Govern en una resposta parlamentària. I recordem que, en el cas del camp de golf de Terrassa, estem parlant d'un camp de 166,6 hectàrees, la superfície que avui ocupa el conjunt del Club de Golf del Prat; per tant, no estem parlant d'un trasllat sinó d'una ampliació encoberta. La resta és propietat de l'empresa pública AENA i del Ministeri de Defensa. Per cert, potser que la desfilada l'haurien pogut fer allà, en la intimitat, a casa seva, en un recinte diguem entranyable. I per tant, ho repeteixo, no estem contra la pràctica de l'esport del golf; no, no em faci aquesta demagògia, perquè introduir en aquest cas l'element de la popularització de l'esport..., no és aquesta la nostra pretensió, sinó que aquesta gent –deixem-ho clar– no, no volen pas jugar a golf, només, sinó que el que volen és el *seu* camp de golf. I nosaltres creiem que, perfectament, es podrien instal·lar en algun altre camp de golf existent o bé, fins i tot, plantejar, per què no, i el Govern pot intermediar en aquesta tasca, adquirir, perfectament, algun camp de golf que en aquests moments fa fallida, des de la popularització o des de la febrada del golf –digui'n com vulgui– com, per exemple, el camp de golf de Caldes de Montbui, que, segurament, és més petit, però, això sí, podríem garantir que fos de la seva absoluta propietat.

I acabo amb una referència al tema de l'aigua perquè abans no he tingut temps i m'he limitat, ara, a afegir alguna consideració sobre el tema de l'impacte ambiental i el tema del tracte de favor. Miri, podem parlar perfectament del perill per a la qualitat de l'aigua del subsòl, en aquest cas, a Terrassa, que avui s'utilitza perfectament pel subministrament d'aigua potable a una ciutat important contigua a Terrassa com és Sabadell –500.000 litres diaris. L'aportació constant d'aigua i fertilitzants que està prevista, a més a més, dels biocides, fungicides, herbicides, etcètera, etcètera, augmentarà la càrrega contaminant, perquè aquesta aigua anirà a parar a la infiltració de l'aqüífer i, per tant, contaminarà l'aigua potable que avui s'obté i, a més a més, obligarà, en aquest cas, a tancar les mines d'aigua

que allà s'exploten, per cert, amb un rendiment bastant raonable.

I, per tant, aquesta raó, la qüestió de l'aigua, que és la qüestió més urgent, més «acuciant», més preocupant i sobre la qual el seu Departament haurà d'informar, jo crec que és un tema per si sol prou important perquè vostès diguin «no» a la instal·lació d'aquest camp de golf.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Senyor conseller, torn de rèplica...

El conseller de Medi Ambient

Moltes gràcies, senyor president. Senyor diputat, no he estat jo qui ha parlat de frau i de deslleialtat; lamento que el meu intent d'ordenar el debat l'hagi portat a aquestes reflexions. De totes maneres, deixi'm que li faci un parell de reflexions prèvies. Vostè m'ha parlat d'alguns temes sobre els quals jo, li haig de ser sincer, no li puc entrar en valoracions. M'ha parlat dels temes d'adquisició dels terrenys i dels objectes fundacionals, sobre les escriptures existents en aquella finca, i també m'ha fet algunes reflexions en què..., celebro que coincidim en la necessitat que els aeroports siguin traspassats, en aquest cas a la Generalitat de Catalunya, amb la qual cosa podríem haver valorat molt millor, nosaltres mateixos, els nivells de destinació dels recursos que AENA ha valorat que eren necessaris per indemnitzar una activitat que es venia desenvolupant des de feia ja molts anys en uns terrenys absolutament fonamentals per a un desenvolupament estratègic del país, que és el desenvolupament del nostre aeroport.

En qualsevol cas, els recursos públics van adreçats, sobretot, a facilitar, precisament –recursos públics d'AENA, d'una empresa estatal–, van adreçats, sobretot, a garantir que aquest projecte de transformació i d'infraestructura logística del país pugui ser viable. Una altra constatació: la veritat és que els valor naturals que té la finca de Torrebonica són coneguts, coneguts per tothom, i coneguts des de l'any 85, i des de l'any 92, i tenen uns certs valors que s'hauran de respectar i s'haurà de veure com es compaginen i com es coordinen amb aquesta nova implantació, però de la mateixa manera que, recordem-ho, el país disposa del 20% de la seva superfície, del territori, amb nivells de protecció dintre del Pla d'espais d'interès natural, també hem de dir molt rotundament que la finca de Torrebonica i de Can Bonvilà, doncs, no hi figuren, i que, per tant, té un règim de sòl no urbanitzable que ha vingut essent desenvolupat, des de fa temps, pel mateix municipi de Terrassa. I, d'altra banda, tots reclamem molt sovint, el respecte a l'autonomia local i li haig de recordar que les modificacions urbanístiques han vingut tramitades, avalades, aprovades i impulsades per l'Ajuntament de Terrassa i que el Govern l'ha acollit, respectant aquesta iniciativa i aquesta voluntat.

Bé, el que si que li vull dir és que, evidentment, la necessitat de l'ampliació de l'aeroport és una prioritat pel

país. El trasllat del camp de golf a un altre punt de Catalunya és absolutament indispensable. El Govern i el Departament de Medi Ambient entenem i avalem aquesta necessitat, però també li haig de dir que l'elecció de l'àrea de Torrebonica és una decisió del Club, avalada per l'Ajuntament i, en tot cas, no impulsada ni promoguda, ni pel nostre Departament ni pel nostre Govern. La idoneïtat urbanística i social del lloc corresponen a l'Ajuntament de Terrassa i no pas al nostre Departament. I el que vostè ha dit que el Departament de Política Territorial té en suspens el seu tràmit de procés urbanístic és cert, i que està pendent de la nostra declaració d'impacte ambiental també és cert; símptoma que, per part nostra, les coses les farem com les hem de fer, escoltant totes les veus i totes les opinions, analitzant tècnicament el projecte des de tots els seus punts de vista i els seus diferents impactes, i efectuant i valorant, des d'un punt de vista objectiu, quines implicacions en el medi ambient té aquest projecte.

Des del Departament de Medi Ambient, haurem de decidir sobre dos aspectes fonamentals: la cessió de les aigües de la depuradora de les Fonts per al reg del camp de golf i la declaració d'impacte ambiental. Estem tramitant aquests expedients, però li haig de dir que l'expedient de cessió d'aigües de la depuradora ha estat sotmès a informació del públic fins fa, escassament, quaranta-vuit hores. S'hi ha presentat tres alegacions; les estudiarem, les analitzarem.

L'Agència Catalana de l'Aigua està estudiant tant el projecte com aquestes alegacions. Li puc avançar que aquesta és una circumstància..., la nostra impressió és que el projecte presentat no acaba de resoldre i té encara algunes indefinicions sobre la utilització adequada d'aquest recurs i que, per tant, és més que probable que demanem modificacions d'aquest projecte per poder valorar i decidir sobre la seva viabilitat definitiva. Per tant, també ja avanço que caldrà un nou projecte i que es tornarà a sotmetre, de nou, a informació al públic.

Pel que fa a la declaració d'impacte, també va seguir-se el preceptiu procés d'informació pública de l'estudi d'impacte ambiental elaborat pels propis promotors. També en aquest estudi hem demanat noves aportacions, en especial des de dos punts de vista: pel que fa a la continuïtat de la massa forestal, i l'estudi, també, hidrogeològic dels terrenys. Estem pendents de la solució d'aquestes mancances del projecte i, evidentment, la declaració d'impacte definitiva està condicionada a la solució que es doni a aquests diferents aspectes que li he relacionat.

El president

Senyor conseller...

El conseller de Medi Ambient

Sí, acabo, senyor president. Si això provoqués una modificació substancial del projecte global –no ho puc prejutjar encara–, també sotmetríem, de nou, l'estudi d'impacte ambiental a un nou període d'informació al públic, per tant, podrem seguir parlant d'aquest expedient en el futur.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política sanitària, amb especial referència a l'assistència hospitalària (tram. 300-00029/06)

Els punts 16 i 17 de l'ordre del dia, els tractarem conjuntament. Són la interpellació al Consell Executiu sobre la política sanitària, amb especial referència a l'assistència hospitalària, i sobre les llistes d'espera de la sanitat pública catalana. Té la paraula, en primer lloc, la il·lustre diputada senyora Dolors Comas d'Argemir.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyor conseller, no és un tema nou el de les llistes d'espera –no ho és– i, de fet, nosaltres teníem presentada una interpellació sobre aquest tema, que hem presentat ara, perquè de fet el problema s'ha destapat amb tota la seva cruesa a partir de la carta que va ser publicada a *La Vanguardia* per part del doctor Arís, i que posa de relleu com, en la cirurgia cardiovascular, hi ha un elevat nombre de pacients que estan en llista d'espera: 111, a Sant Pau; 234, a Bellvitge; 800, a tot Catalunya –reconeix el director del Servei Català de la Salut.

I aquesta és una qüestió greu, perquè és un tipus de patologia que comporta risc de mort sobtada i, amb independència que les morts que s'hagin produït en l'interim de les llistes, mentre estaven a espera d'intervenció, siguin o no degudes a la causa, a la patologia obtinguda, no és aquest el tema de discussió. El tema de discussió és: què passa? Per què la sanitat pública no està donant els serveis que els ciutadans necessiten pel que fa a la seva salut?

El que s'ha mostrat aquests dies és que el problema de Sant Pau no és aïllat, perquè afecta altres centres. El problema de la cirurgia cardiovascular no és un problema aïllat. Les llistes d'espera afecten totes les patologies, i algunes afecten –i molt– la qualitat de vida. No és només..., per tant, la situació més greu, lògicament, és la que afecta les patologies cardíacques, però també hi ha moltes patologies en què la demora afecta de manera greu la qualitat de vida.

Pensem quan cal fer, per exemple, una pròtesi de maluc, el que implica per a la persona afectada per aquest problema; o qüestions aparentment –no aparentment, qüestions més lleus però que modifiquen, poden modificar substancialment la vida de les persones.

Sabem –i no volem fer demagògia en això– que una millora de l'oferta sanitària comporta més demanda en serveis sanitaris –això passa també en educació–, i és lògic, per tant, que pot haver-hi moments de desajustament entre la demanda i l'oferta existent, però el que s'ha manifestat, senyor conseller, és que els recursos sanitaris del nostre país no estan dimensionats, en aquests moments, d'acord amb la demanda de salut existent: no ho estan, perquè sinó no hauríem tingut

aquest problema, o no estariem parlant ara d'aquesta qüestió com un problema. I per tant, per a nosaltres, el fet que hi hagin aquestes llistes d'espera –que, hi insisteixo, greus per a la qüestió de la cirurgia cardiovascular, però que afecten també altres patologies i poden ser també greus per a les persones que les pateixen en una altra dimensió– són un símptoma indicador que alguna cosa no funciona del sistema sanitari.

Són símptomes, senyor conseller, del fracàs –deixi-m'ho dir així– de la seva política sanitària. En què es manifesten aquests símptomes? En diverses qüestions. Miri, en primer lloc hi ha un problema d'opacitat. Caldria que hi hagués transparència, i ja li demano des d'aquí: quina és la situació actual de les llistes d'espera?

No em dirà que no ho sap. Miri, a mi em va sorprendre molt quan en una pregunta d'aquelles que fem per escrit els diputats, i que és referia a un hospital de Catalunya –no importa quin–, i on li demanava la situació de les llistes d'espera, em diu com a últim paràgraf, contestant quina és la situació, em diu –ho llegeixo literalment: «Cal destacar que des de final de l'any 1998 el Servei Català de la Salut està elaborant un nou registre de llistes d'espera que permetrà conèixer més exhaustivament el nombre de pacients i la seva situació personal i territorial.»

Senyor conseller, un registre que es comença a elaborar l'any 1998 no és un nou registre, ja és un vell registre. No em dirà vostè que no poden tenir dades actualitzades de quina és la situació de les llistes d'espera per diferents patologies. I si les tenen és que no les volen explicar.

Per tant, jo el que els demano, com una primera qüestió per trobar solucions –perquè el que hem de fer en aquest Parlament és buscar solucions al problema– és que hi hagi transparència. Digui'ns, si us plau, com està aquest registre? Facin-lo i podrem tenir indicacions de quina és la situació per cada patologia.

Hi ha, per altra banda, un altre problema, que és la manca de participació per què es caracteritza la seva gestió. Vostès no escolten el que diuen els professionals, no atenen les seves demandes; no escolten –hi insisteixo–, en definitiva. I això s'ha posat de manifest en diverses ocasions.

Fa cosa d'un mes ens van venir a veure facultatius independents de l'hospital de Bellvitge, a tots els grups parlamentaris, ens van passar un document. Aquesta documentació incloïa una carta que ells havien adreçat al Servei Català..., a l'Institut Català de la Salut, data el 23 de març del 99 –per tant, ja fa un any–, en què es queixaven, precisament, entre altres coses, de la situació de les llistes d'espera, eh? I llegeixo: «Les llistes d'espera segueixen creixent, fins i tot en patologies greus, en contra del que s'ha dit oficialment. És inadmissible que els pacients hagin d'esperar en condicions ordinàries fins a dos anys una primera visita cardiològica diagnòstica, les exploracions hemodinàmiques i la intervenció quirúrgica, i uns quants anys en intervencions ortopèdiques de columna, maluc, genoll, cataractes, etcètera.» Diuen moltes més coses en aquest escrit, senyor conseller, però avisen; avisen d'una situa-

Punt 16

ció que està fent insostenible el funcionament del centre sanitari. Però més coses.

No voldria deixar-me de referir al fet que, precisament, la carta del doctor Arís va provocar que vostè digués que no sabia la situació que s'havia donat a Sant Pau, que no coneixien la situació que es plantejava. Això ho diu vostè, senyor conseller, ho ha manifestat aquests dies a través dels mitjans –potser han dit una altra cosa– el director del Servei Català de la Salut; ho ha dit el gerent de l'Hospital de Sant Pau. I jo el que vull dir és que potser vostè no ho sabia, senyor conseller, però que és fals, no pot ser altra cosa que fals que no ho sabés el gerent de l'Hospital de Sant Pau i el director del Servei Català de la Salut. I si no ho saben és que alguna cosa molt greu està passant en la gestió del sistema sanitari –alguna cosa greu està passant.

Miri, tinc aquí quatre..., el text de quatre correus electrònics que el doctor Arís va trametre a diferents responsables de l'Hospital.

3 de novembre del 99, el tramet a Ramon Canal, director assistencial. Es queixa de la programació que implica retallar l'horari dels quiròfans durant les festes de Nadal. Diu: «Este nuevo recorte de la semana del 3 al 6 todavía complica más las cosas. Si la reducción de quirófanos se hace por motivos economicistas, bien podría el hospital buscar otras fuentes de ahorro que no sean los quirófanos de cirugía cardíaca. En este año que acaba tenemos el triste récord de la lista de espera más larga de los últimos veinte años: cuatro meses y medio. Un paciente que tenía que ser operado la semana pasada falleció una semana antes de su cirugía programada, y ya van tres en este año. La presión que pesa sobre nosotros es enorme y las decisiones de cierre de quirófanos no ayudan a mantener la moral.

«Con estas reflexiones te comunico la intención de que, en caso de haber pacientes ingresados en la primera semana de enero, se intervendrán todos, aunque tenga que hacerse en régimen de urgencia, con todo lo que ello comporta.»

26 de gener de l'any 2000, un *e-mail* a Enric Cáceres, director mèdic, a qui demana, una vegada més, un ecocardiograma per al quiròfan, que fa més anys que ha estat demanat, i reforçament de personal.

1 de març del 2000, un nou *e-mail* a Palmira Borràs, adjunta de la direcció mèdica, i aquí diu: «He podido ver, aunque no lo he recibido oficialmente, el plan de cierre de quirófanos para lo que resta de año y, tal como te dije en nuestra conversación, lo encuentro manicomial.

«El plan se ha establecido entre el director médico y la directora de enfermería, sin tener en cuenta las necesidades de los servicios. Pretender que se haga una intervención diaria desde primero de agosto al 15 de septiembre es irreal. Nuestra lista de espera va aumentando cada día, sobrepasa los ciento treinta pacientes. Hay tres pacientes que se les dio fecha para mayo, que han reingresado pues no han podido esperar. Yo no puedo gestionar una actividad si se me coarta de esta forma las posibilidades de programación; esta responsabilidad no la quiero ni la puedo asumir.

«Si es preciso acudir a la opinión pública lo haré, pero no puedo quedarme cruzado de brazos mientras nuestros enfermos se mueren en casa, esperando una intervención programada a meses luz.» Envía també aquest comunicat al doctor Cáceres i al doctor Canal.

I, finalment, 18 d'abril del 2000, a Palmira Borràs. És Setmana Santa, horari restringit de quiròfans: «La profecía se ha cumplido, lo que tenía que ocurrir ha ocurrido. A pesar de no haber programado nada para esta semana, estamos desbordados. Se hizo una extracorpórea ayer, una hoy y para mañana hay una urgencia de la unidad coronaria; además, ayer, había seis marcapasos para colocar.

«Si se quiere ahorrar ha de ser por otro lado, pero es injusto que se nos someta a esta presión asistencial. Simplemente, no se puede cerrar de esta forma.»

El president

Senyora diputada...

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Vostès ho saben, senyor conseller. I amb això acabo. Hem parlat d'opacitat, he parlat de manca de participació i d'atendre l'opinió dels professionals; caldria parlar també de prioritats i caldria parlar de quins recursos posen en joc. Si volen fer el que entenem que s'hauria de fer, i és que la sanitat pública, senyor conseller, sigui una qüestió de país, nosaltres volem contribuir a buscar solucions a aquest problema de les llistes d'espera i, evidentment, pot comptar –si té la voluntat de solucionar-ho– amb la nostra col·laboració.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre les llistes d'espera de la sanitat pública catalana (tram. 300-00191/06)

Té la paraula la il·lustre diputada senyora Carme Figueras.

La Sra. Figueras i Siñol

Moltes gràcies, senyor president. Senyor conseller, senyors del Govern, senyors diputats, senyores diputades, l'existència de les llistes d'espera de força mesos per a intervencions cardíaques no és un fet aïllat d'un hospital o d'un servei. L'escàndol que s'ha produït arran de la denúncia d'un professional és un símptoma de la incapacitat del Govern de Jordi Pujol per gestionar correctament els diners de la sanitat.

A la interpel·lació que sobre aquest tema li vàrem fer al conseller Rius en el Ple del Parlament del dia 17 de juny de 1998, el conseller va dir textualment: «No hi ha llista d'espera per a patologies considerades greus.» I penso que això és el que s'ha de dir, i a més a més s'ha de dir amb contundència per no crear intranquil·litat a

la població. Sempre se'ns ha dit que les llistes d'espera només estaven per a aquelles malalties que no eren greus. Ha hagut de ser com a conseqüència de la publicació d'una carta a *La Vanguardia*, la del doctor Arís, que el conseller Rius hagi admès que hi ha llistes d'espera per a malalties greus.

La problemàtica de les llistes d'espera ha saltat a primera pàgina dels diaris de tot el país, i en el Govern de la Generalitat ningú no dóna la imatge de control de la situació. La primera reacció del conseller va ser dir que la culpa era del professional, que no havia derivat els pacients. Com altres vegades, va tornar a dir que ell se n'havia assabentat per la premsa. Això ja va passar amb la problemàtica de les urgències.

La improvisació va ser la resposta de la seva conselleria. Es veu que espera sempre que li petin els problemes. No hi ha planificació ni la resposta adequada als problemes que preocupen de veritat la gent.

Quan han sortit altres professionals, com el Col·lectiu de Facultatius Independents de l'Hospital de Bellvitge, i estaments com la Societat Catalana de Cirurgia Cardíaca dient que això no passava només a l'Hospital de Sant Pau, sinó que passava a tot arreu on es feia cirurgia cardíaca –perquè va sortir també que passava a l'Hospital Clínic–, el conseller ha hagut de canviar de missatge.

El Col·lectiu de Facultatius Independents de l'Hospital de Bellvitge va denunciar la situació, que va dir que era similar a la de Sant Pau, i van posar de manifest que la gerència de l'Hospital, la direcció de l'Institut Català de la Salut i, per tant, el Departament de Sanitat, coneixien perfectament la situació. Però sembla que, fins que no salta a la llum pública el problema de les llistes d'espera, aquestes no existeixen per a la conselleria. Quan arriba aquest moment, es reconeix que hi ha vuit-cents pacients en llista d'espera per a operacions del cor. Serà la xifra veritable? Quant temps fa que hi ha llistes d'espera, de tants mesos, per a operacions cardíques, senyor conseller? I no digui que no ho sap, perquè encara preocuparà molt més la població de Catalunya. I si ho sabia, per què no ha començat a fer res fins ara?

Hi ha una cosa molt preocupant en tot aquest tema, i és que s'ha posat de manifest la manca d'estratègia del Govern i la improvisació de la conselleria de Sanitat en un tema d'aquesta importància. Primer, negant el problema, dient que se n'havia assabentat per la premsa, que és problema del professional, i que farà una investigació. Després, quan surt que a altres llocs passa el mateix, diu que caldrà fer una revisió de les llistes d'espera cardíaca als quatre hospitals que la fan. I ara la notícia d'ahir, que obrirà els quiròfans de Vall d'Hebron i de Bellvitge a les tardes. I la gent es pregunta: per què no s'ha fet abans? I, senyor conseller, per què només a Bellvitge i la Vall d'Hebron? Per què no, també, a l'Hospital Clínic i a l'Hospital de Sant Pau? No sabem què inquieta més la gent, si el fet que hi hagi llistes d'espera per a malalties greus, o la imatge, la sensació de descontrol, d'improvisació i la manca d'estratègia dels màxims responsables sanitaris de Catalunya.

La manca de transparència és manifesta; no és un problema d'ara, sinó de fa molt temps. Les dades que el

juny de 1998 vàrem fer públiques, les de les llistes existents el 31 de desembre de 1997, van ser les úniques que s'han sabut des d'aleshores. No n'hem aconseguit més. Les hi hem demanat reiteradament. Sempre ens han contestat, després de reclamar-los les respostes, que estaven recollint les dades de manera centralitzada i que no ens les podien donar. Vostè mateix, senyor conseller, va anunciar en la interpellació que li vàrem fer el 17 de juny de 1998 –i torno a citar textualment: «Estem estudiant la possibilitat de dissenyar un nou sistema de monitorització i de gestió de les llistes d'espera, que esperem tenir acabat a finals de setembre de 1998 –recordo– o primers d'octubre, i que ens hauria de permetre, probablement, fixar temps màxims d'espera per a diferents patologies.»

Algunes dades més. El 24 de novembre de 1998, titular de *La Vanguardia*: «Rius anuncia una gestió centralitzada para reducir las listas de espera en Cataluña.» 1 d'abril del 99, una resposta parlamentària del conseller Rius a preguntes d'aquesta diputada; torna a parlar del nou registre i diu: «Aquestes dades estaran disponibles dins del primer semestre d'enguany.» Què vol dir primer semestre 1999? 3 de juny de 1999, vigília de les eleccions municipals, un altre titular: «Eduard Rius anuncia que el Servei Català de la Salut recoge datos sobre las listas de espera para elaborar un plan.» 10 de novembre de 1999, abans de nomenar-se el nou Govern: «Catalunya creará un fichero automático para mejorar la gestión de las listas de espera.» Dos anys per muntar un sistema de gestió centralitzada que encara no està muntat, o els resultats del qual –si és que està muntat– se'ns amaguen a tots. Senyor conseller: o incompetència del seu Departament o mala fe d'amagar aquestes dades.

Tampoc la premsa ha pogut aconseguir més dades ni tampoc els membres dels consells de direcció i de participació del Servei Català de la Salut, o de les regions... Per a què serveixen? La total opacitat ha estat sempre la resposta de la conselleria en les llistes d'espera.

El Partit Popular a Madrid, tot i la demagògia que va fer en aquest tema anys enrere, ha instaurat a l'Insalud la publicació periòdica de les llistes d'espera. La modèlica sanitat catalana segueix mantenint aquesta actitud d'obscurantisme en aquest tema. Així, aquest dissabte es publicaven a la premsa les llistes d'espera de l'Insalud i les de Catalunya havien de ser meres improvisacions per part dels periodistes, només dades que havien pogut treure d'aquí i d'allà.

En la problemàtica de les llistes d'espera cal separar aquelles que són per malalties greus, en què la vida del pacient pot perillar, d'aquelles que no són greus, que no són greus en aquest sentit, però que són invalidants, que impedeixen gaudir dels darrers anys de vida o que impedeixen portar una vida normal i plenament integrada. En el segon cas, en les no greus, cal una resposta de la sanitat pública mesurada; cal garantir temps màxims d'espera, i aquests han de ser raonables. El ciutadà que espera ha de tenir tota la informació al seu abast i ha d'estar segur que el sistema és equitatiu. En el primer cas considerem greus totes les patologies en les quals sigui imprescindible realitzar el diagnòstic i el tractament –ja sigui mèdic o quirúrgic– al més aviat possible,

ja que les possibilitats d'èxit, el pronòstic pel que fa a la vida del pacient o la supervivència de la persona està íntimament relacionat amb aquest diagnòstic precoç. En aquest cas, hem de donar garanties als ciutadans que aquest diagnòstic es farà sense perdre temps i que podran rebre el tractament més adient al més aviat possible. Aquest és el cas de les malalties cardíques, oncològiques i determinades malalties greus.

Els grans hospitals de l'Institut Català de la Salut no han seguit una política d'incrementar i potenciar l'activitat que se'n diu de nivell tres: la cirurgia de tarda, el reforç de les consultes externes i les exploracions de tarda. Els criteris econòmics han primat per damunt dels criteris clínics o sanitaris.

Cal posar de manifest que en aquests hospitals hi ha també llargues llistes d'espera per a consultes externes, a més de les llistes d'espera per a intervencions quirúrgiques. En volem les dades; les dades i les solucions.

La pressió ha estat sempre econòmica. Les instruccions als hospitals –als de l'ICS i als de la xarxa hospitalària d'utilització pública– han estat sempre les de contenir l'activitat, però és que també s'ha de contenir l'activitat de les malalties greus? Sabem, positivament, que hi ha hagut propostes reiterades per incrementar l'activitat de cirurgia cardíaca per part dels hospitals que la fan. La resposta del Departament ha estat nul·la. Potser caldrà recordar-li que el Servei Català de la Salut és el responsable de la contractació d'activitat dels hospitals? Quins criteris s'utilitzen per a l'actual contractació?

La societat catalana no es pot permetre la situació actual. No es tracta d'esperar que passi el temporal dient que obrirem quiròfans a les tardes. La solució ha de ser molt més de fons: eficàcia en la gestió; més recursos si cal; si Sanitat ha d'enfrontar-se a Economia, que ho faci; que no sembli que a vostè, senyor Rius, l'han posat perquè no es queixa prou; planificar i marcar prioritats, cosa que la seva conselleria no fa.

Els ciutadans volen garanties que es fa bé, que es dirigeix bé la sanitat, i vostès, l'actual Govern de Convergència i Unió, no ho estan fent bé. No hi ha bon govern.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Senyor conseller, té la paraula.

El conseller de Sanitat i Seguretat Social (Sr. Eduard Rius i Pey)

Molt honorable senyor president, il·lustres senyores diputades i senyors diputats, abordar un tema tan complex com és el de les llistes d'espera i fer-ho com ho estem fent aquests dies ens dificulta aprofundir d'una forma objectiva i constructiva en els factors que intervenen en la configuració de les llistes d'espera en un sistema sanitari com el nostre, en les seves causes i en les accions que hem d'emprendre per avançar en la seva resolució. I, si se'm permet, també en la seva acceptació.

Darrere les llistes d'espera hi ha –i en som plenament conscients com a Govern– la pèrdua de qualitat de vida

o l'angoixa de moltes persones. Però no sempre hi ha la inoperància o la desqualificació de tot un sistema sanitari, un sistema sanitari –no ho oblidem– públic, de cobertura universal i amb un catàleg de prestacions pràcticament sense limitacions.

En la majoria de països que gaudeixen d'un sistema sanitari com el nostre, aquest tema es converteix en el bumerang de la discussió política, tant per al Govern com per a vostès, per a l'oposició. Som conscients d'això, i per aquest motiu sempre hem intentat superar aquest tipus de discussió, aquí i a Madrid, com a Grup Parlamentari, centrant-nos en les necessitats de salut dels nostres ciutadans i buscant aquells elements –com el Pla de salut de Catalunya– que ens ajudessin a prioritzar les nostres actuacions en un escenari de recursos forçosament limitats.

Malauradament, aquest debat –ho han dit vostès– arriba sota l'impacte d'una denúncia que ha originat una lògica i comprensible alarma social, i s'ha intentat posar en el mateix sac –de fet, ho hem fet ara– aquest fet i la problemàtica de les llistes d'espera, en general, que com vostès saben és un fet consubstancial a un sistema sanitari com el nostre, i afecten també la majoria de països del nostre entorn. I això no vol dir conformisme –això no vol dir conformisme–; ens preocupen profundament les llistes d'espera.

La situació denunciada a l'Hospital de Sant Pau i poc més tard a Bellvitge –encara que d'una forma diferent–, i ara en un hospital de Màlaga, a la comunitat d'Andalusia, per exemple, i de les quals jo no vaig tenir coneixement..., jo no vaig tenir coneixement que hi haguessin hagut uns morts relacionats amb la llista d'espera. És un cas que afecta malalts cardíacs tributaris de cirurgia electiva, d'aquella que –en principi– pot demorar-se i, per tant, pot programar-se en un temps prudencial.

En aquest cas, però, del que estem parlant ara, a diferència de les altres patologies en llista d'espera, és necessari aplicar, de forma estricta, criteris d'inclusió, criteris de prioritització d'acord amb la valoració clínica, i el que podríem anomenar criteris de gestió de la llista d'espera, que impliquen una revalorització, una revisió constant de l'estat del malalt, per si es considera convenient que han de ser prioritzats de nou o atesos de forma immediata o urgent.

Els casos considerats urgents, senyores diputades, doncs, no es demoren, perquè un cop diagnosticats aquells amb major risc vital ja no se'ls dona d'alta hospitalària a l'espera de la intervenció. Són aquests criteris, l'existència d'equips de guàrdia i la possibilitat de derivar malalts als centres privats, que fa que jo hagi comentat moltes vegades que no hi ha llista d'espera per a patologies greus. I no m'estic referint únicament i exclusivament als malalts cardíacs, m'estic referint també a un malalt diagnosticat de càncer. El que ha de prevaler sempre i el que determina la urgència és el judici clínic del metge. En cap cas, hi insisteixo, existeix una limitació econòmica que pugui impedir que el pacient sigui operat de manera urgent, de forma immediata.

Podria ara parlar, a bastament, de la incidència de la mortalitat dels malalts amb una cardiopatia, pendent d'una intervenció quirúrgica, en base a diversos treballs publicats a la literatura científica, però em sembla defugir del debat polític d'aquest Parlament. No obstant això, sí que voldria dir, a falta d'estudis a nivell de l'Estat espanyol, que diferents estudis indiquen que la mortalitat en aquests tipus de malalts es situa en un 0,8% en països com Holanda i Suècia; en 1,3%, a Alemanya; en un 2,6%, a Nova Zelanda, i en un 0,48%, a Ontàrio, perquè –malauradament– existeix mortalitat en els malalts que estan en llista d'espera per cardiologia terciària.

Malgrat tot el que s'ha dit aquests dies, malgrat tot el que s'ha escrit, malgrat tot el que hem pogut sentir, vull deixar clar que la situació de la cardiologia terciària a Catalunya és bona, tot i que es poden produir demores, aquí i a la resta de l'Estat, perquè ho han pogut veure aquests dies. Avui mateix s'hi torna a referir; avui sabem que l'Insalud també té malalts en llista d'espera per a cardiologia terciària.

I que jo digui que la situació de la cardiologia sigui bona crec que ho podem demostrar. I ho podem demostrar –i això és el que faré per infondre un missatge de tranquil·litat–, amb dades objectives, tant per al conjunt de l'activitat que es du a terme com pel que ha estat l'evolució, com pels seus resultats, com pel nivell tecnològic de les nostres unitats.

Catalunya compta amb quatre serveis de cardiologia terciària per a adults i dos per a població infantil. Aquests quatre serveis disposen de vuit quiròfans i compten amb el suport de trenta-sis llits d'unitats de cures intensives per a cirurgia cardíaca, i seixanta-nou llits de semiintensius. Aquests serveis disposen permanentment de nou equips de guàrdia que cobreixen els sis serveis abans esmentats i que els permeten fer front a qualsevol tipus d'urgències, inclosos els trasplantaments cardíacs. Comptem, d'altra banda, amb cinc serveis d'hemodinàmia per dur a terme cateterismes, tant diagnòstics com terapèutics; així com trenta-vuit serveis de cardiologia, set en hospitals d'alta tecnologia i trenta-un en hospitals de referència i comarcals.

A banda d'aquests centres de la XHUP, hi ha també tres centres privats que han realitzat activitat d'hemodinàmia a càrrec dels Servei Català de la Salut al llarg de tot l'any 1999.

No es poden negar –crec que ningú pot negar– les millores que a nivell quantitatiu i qualitatiu s'han realitzat en la cardiologia terciària en el nostre país. Podrà argumentar-se que potser això no ha estat suficient –d'acord, hi estic d'acord en això– i que encara faltava més –d'acord–, però amagar el que s'ha assolit els darrers anys només pot contribuir a generar pessimisme i desconfiança en els ciutadans. I un signe d'això, que les coses han millorat, és l'activitat.

Pel que fa referència a l'activitat, i concretament al nombre d'intervencions a cor obert a càrrec de la sanitat pública, hem passat de fer 2.108 intervencions el 1995 a 2.325 el 1999. I els cateterismes terapèutics, que són una alternativa terapèutica no invasiva i molt important en la cirurgia de cor obert, han crescut. I aquesta és

una dada molt important: més d'un 100% en el mateix període, que va de 1.379 l'any 1995 a 3.060 l'any 1999.

Els cateterismes diagnòstics han crescut també en el mateix període un 32,1%: de 6.732 a 8.900 cateterismes diagnòstics. Si comparem aquestes dades, perquè també s'ha dit aquests dies, amb el territori Insalud, nosaltres tenim una taxa per intervencions –i m'estic referint a dades del GRD– de 40,4 per 100.000 habitants i l'Insalud la té de 23,2 per 100.000 habitants.

Així mateix, hem passat de fer 39 trasplantaments de cor el 1995 a fer-ne 58 el 1999. I s'ha incorporat un altre hospital –no ara, eh?, no aquesta setmana, ja fa temps– de la xarxa pública als dos hospitals existents amb programes de trasplantament de cor.

Val a dir també que, per exemple, en desfibrilladors cardíacs hem passat de 60 implantats el 1995 a més de 150 el 1999. I en aritmologia terapèutica –i estic parlant d'ablacions amb radiofreqüència– hem passat de 585 l'any 1995 a més de 1.000 l'any 1999.

El mateix hospital terciari d'on ha sorgit la polèmica ha passat de fer 524 intervencions el 1995 –intervencions a cor obert– a fer-ne 567 el 1999, però l'any 1992 en feia 360. El nombre de cateterismes cardíacs terapèutics que ha realitzat aquest centre en el mateix període –i és important aquesta dada, també– ha passat de 263 a 748. I això gràcies a la inversió en la renovació de les estructures, tant en els quiròfans com en els laboratoris d'hemodinàmia cardíaca.

Així mateix, com a suport a l'activitat que realitzen els centres públics, comptem –com s'ha comentat també– amb els centres privats de Catalunya, que l'any 1999 van realitzar un total de 215 intervencions per a malalts de la sanitat pública.

Hi ha un altre indicador, un altre indicador que em sembla que és bo que el diguem –que el diguem quan hi ha aquesta densitat informativa–, i és un indicador qualitatiu que fa referència al nombre d'intervencions per centre. I no són dades nostres, són dades publicades en una revista, que és *Cirugía cardiovascular*, l'any 1999 –fan referència a activitat de l'any 1997–, i s'hi ha referit el president de la Societat Catalana de Cirurgia Cardíaca. Miri, mentre a l'Estat espanyol la mitjana d'intervencions cardíques extracorpòries és de 375 intervencions per centre, a Catalunya és de prop de 600. I aquesta és una dada de la qualitat dels nostres serveis.

També voldria destacar, pel que representa d'apropament als serveis a la població, que des de l'any 1997 es realitzen proves d'hemodinàmia a l'Hospital Josep Trueta, de Girona. Properament, tal com estava planificat, aquestes proves es duran a terme també a l'Hospital Joan XXIII, de Tarragona, a partir de l'1 d'octubre. I també, a partir de l'1 de juny, a l'Hospital Germans Trias i Pujol, de Badalona. I li asseguro –els asseguro, senyores diputades– que una sala d'hemodinàmia no es munta en quatre dies, eh?, no es pot fer un concurs en quatre dies per posar-la en funcionament; això estava previst. I el que passa és que ara sembla que ho hàgim fet per aquesta polèmica; això estava previst. No podem muntar una sala d'hemodinàmia en cinc dies.

Però, què passa? Perquè potser semblaria, de la meua explicació, que no passi res. Sí que passa alguna cosa, és cert que passa alguna cosa, senyores diputades: el que succeeix és que estem assistint a un increment de la demanda de cirurgia cardíaca motivat, principalment, per un major nombre d'indicacions, i això és motiu de l'envelliment de la població, del millor diagnòstic d'aquest tipus de patologia –ho hem vist quan jo he fet referència al nombre de cateterismes diagnòstics: quasi 9.000 en un any–, i a la millora de les tècniques terapèutiques, cada vegada menys invasives com ho demostra el fort increment dels cateterismes terapèutics.

I això ens obliga a seguir incrementant aquest tipus d'activitat. I vull insistir: el que estic explicant aquí no són coses que hàgim decidit aquesta setmana, són coses que ja havíem decidit, perquè havíem tingut ja contactes amb la Societat Catalana, tant de Cirurgia Cardíaca com amb la de Cardiologia, per afrontar aquest tema.

L'any passat, ja es va decidir incrementar el nombre de sessions quirúrgiques. A l'hospital de Bellvitge vàrem incrementar l'activitat d'una sessió quirúrgica més la setmana. Així mateix, estava previst, al llarg de l'any 2000, incrementar l'activitat quirúrgica de vuit sessions més la setmana, una a Bellvitge, dues a la Vall d'Hebron, i cinc a l'Hospital de Sant Pau, així com posar en funcionament una nova unitat a l'Hospital Germans Trias i Pujol, amb cinc sessions per setmana, cosa que possibilitarà tractar aquest any, l'any 2000, 253 malalts més.

Això ens permetria situar el temps mitjà d'espera en dos mesos el proper semestre, tenint en compte, però –hi insisteixo–, que els casos urgents són atesos sempre de forma immediata.

D'altra banda, estem estudiant –i hi estàvem treballant, i havíem tingut contactes amb els cardòlegs directament implicats i amb la Societat Catalana, hi insisteixo– l'ampliació, el desdoblament, d'algun dels serveis ja existents, o la possibilitat de descentralitzar la cirurgia cardíaca en algun altre hospital. Li haig de dir que aquesta opció, com hem pogut veure aquests dies, no és compartida per la Societat Catalana de Cirurgia Cardíaca i hi ha, podríem dir, una certa polèmica sobre aquesta decisió.

Aquestes activitats ens permetran que l'any 2001 es puguin atendre 500 malalts més, que amb els quasi 250 d'aquest any ens podem situar en 800 malalts més que els que van ser tractats l'any 1999.

Divendres passat, i per tal de disminuir l'angoixa que s'hauria pogut produir aquests dies, vàrem demanar –també ho vull dir– als diferents hospitals que, d'acord amb els serveis de cirurgia cardíaca i sota el seu criteri, revaloritzessin els malalts en llista d'espera, per si es considera oportú aprofitar al màxim l'alternativa existent de derivar els malalts a centres privats.

I ens hem posat en contacte –ho hem fet aquests dies, ho havíem fet, ja ho he dit, ho pot vostè comprovar, ho poden vostès comprovar– amb les societats científiques, amb la Societat Catalana de Cirurgia Cardíaca i amb la Societat Catalana de Cardiologia, per tal de va-

lorar conjuntament aquestes actuacions que estem comentant.

Ara em vull referir als fets concrets de Sant Pau i també als de Bellvitge. No necessitava la informació perquè, avui per avui, és un expedient, un expedient que no està tancat, i, per tant, si hi ha alguna informació ha d'estar dintre de l'expedient.

Miri, pel que fa als casos concrets denunciats a l'Hospital de Sant Pau i a Bellvitge, el que els puc avançar en aquest moment, fruit de les investigacions que s'estan duent a terme, és només un informe provisional. I d'aquest informe provisional ens indiquen que no es pot ratificar que els set morts produïts a l'Hospital de Sant Pau siguin atribuïbles al fet d'estar en llista d'espera.

En el cas de Bellvitge es descarta que vuit de les nou defuncions siguin igualment atribuïbles a aquest fet –són resultats provisionals, senyora Comas, resultats provisionals– i resten per determinar les circumstàncies de la mort de l'altre pacient. En qualsevol cas, fins que aquests expedients no finalitzin no es podrà demostrar la veracitat dels fets denunciats, ni les circumstàncies, ni les possibles causes, ni les responsabilitats que se'n puguin derivar, ni les actuacions que cal dur a terme. Això és tot el que els volia dir arran d'aquest fet, d'aquesta denúncia, d'aquesta carta, que avui, per cert, crec jo que rep una matisació en un article de la mateixa persona, però que volia d'alguna forma transmetre, si més no, un missatge per disminuir l'alarma social que s'hagi pogut produir.

I entraré ara a parlar, en la part final de la meua intervenció, de les llistes d'espera. Ja hem comentat a l'inici de la meua intervenció que aquest fet és consubstancial a un sistema sanitari d'accés universal, un sistema sanitari que no té barreres i que tracta tots els ciutadans per igual, sense discriminacions i sols en base a la seva necessitat mèdica, a les seves necessitats de salut.

Les llistes d'espera són, en definitiva –ho han comentat vostès–, una descompensació entre l'oferta i la demanda que creix, i les causes d'aquest increment de la demanda són multifactorials i prou conegudes. Però jo voldria destacar, principalment, l'envelliment de la població –aquesta és una realitat–, la millora en el diagnòstic i en les tècniques quirúrgiques, la cirurgia major ambulatoria, per exemple, i un augment de les indicacions. Aquests factors afecten molt especialment, per exemple, els tres procediments amb un temps d'espera més llarg, que són: cataractes, pròtesis de maluc i pròtesis de genoll.

Miri, en aquest cas, en les pròtesis de genoll, val a dir que en els darrers sis anys, el nombre d'intervencions de pròtesis de genoll ha crescut espectacularment. Mentre a l'any 1993 vam fer poc més de 1.000 intervencions d'aquest tipus, l'any 1999 en vam fer quasi 3.500. Això és fruit de creixement del ventall d'indicacions, és fruit, també, del creixement del ventall d'edat de persones intervingudes. A Catalunya s'implanten pròtesis a persones més joves, i sobretot a persones cada cop més grans, i és la mitjana d'edat dels pacients intervinguts de setanta-un anys. D'altra banda, actualment, ens estem trobant davant del fet que molts paci-

ents als quals es va implantar una pròtesi al seu dia, passats un any requereixen una substitució, i això suposa també un increment de la demanda. Els reemplaçaments representen en aquest moment..., han fet incrementar l'activitat en un 240%, en cinc anys.

Pel que fa a les dades, pel que fa al registre de llistes d'espera. Vostès ho han dit, jo ho torno a explicar. Cal dir que fins fa poc temps no disposàvem d'un sistema acurat de recollida de dades pel que fa referència a les llistes d'espera, i, per tant, tota la informació que teníem fins aleshores –i la que varem facilitar al seu moment– era incompleta. La majoria d'hospitals no comptaven amb sistemes centralitzats de registre, hi havia registres per serveis, no hi havia protocols d'inclusió, s'observaven diferències entre els malalts en llista i els finalment operats, existien duplicitats, etcètera. I és per això que les dades facilitades no incloïen tots els hospitals de la XHUP i només feien referència a deu procediments.

Davant d'aquesta situació varem prendre la decisió de treballar en el disseny d'un nou sistema de registre –moltes altres comunitats no ho han fet–, un sistema de registre centralitzat i nominal que ens permetés avaluar la situació de les llistes d'espera, monitoritzar l'activitat i el temps d'aclariment que ens sembla l'indicador més adient, l'activitat quirúrgica i també, com no, reconduir fluxos.

A hores d'ara, les dades provisionals que tenim ens permeten comparar-los amb les dades de l'any 1997, en base al mateix nombre d'hospitals i procediments quirúrgics, i ens mostren una lleugera disminució en el nombre de malalts i en el temps d'aclariment.

La mitjana del temps d'aclariment es situa en 6,3 mesos per als deu procediments considerats l'any 1997. I entre els procediments més significatius destaquen, per exemple, doncs, cataractes, amb un temps d'aclariment de 7,6; les varices, amb un temps d'aclariment de 10 mesos; les hèrnies, amb un temps d'aclariment de 3,4 mesos. I aquí trobem un dels autèntics problemes –al qual vostès també han fet referència–, que són les pròtesis de maluc i de genoll, amb un temps d'aclariment global de 15,8 mesos, però que per a genolls es troba per damunt de 18 mesos.

A curt termini completarem aquestes dades. Ho explicaré a la Comissió de Política Social. Ja en tornarem a parlar. Hi ha una sèrie de coses que hem fet i que ara no tinc espai; en tot cas, m'hi referiré en la rèplica.

Perquè sí que voldria deixar clar què és també el que estem fent, què és el que fem aquest any. Primer: prioritzar centre per centre la compra d'activitat quirúrgica en aquelles patologies amb més llista d'espera, amb un pressupost de 2.000 milions de pessetes; establir un programa especial de compra complementària de 1.500 milions de pessetes, dels quals 500 correspondran a intervencions de pròtesi de genoll un cop consensuat el protocol d'inclusió i priorització amb la Societat Catalana de Traumatologia i Cirurgia Ortopèdica. I, per últim, establir a final d'any, tal com ja ens havíem compromès en el nostre programa electoral, temps màxims de permanència en llistes d'espera per a

quatre procediments quirúrgics. Ho volem fer amb els quinze procediments al llarg d'aquesta legislatura.

Això és que volem fer, això és el que explicarem més a bastament en el moment que tinguem totes les dades, i això és el que, d'alguna manera, demostra que no hi ha una inoperància per part del Govern, que el Govern no és aliè als problemes que afecten la sanitat i els problemes que, en definitiva, afecten la salut dels nostres ciutadans.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. En torn de rèplica, la diputada senyora Dolors Comas d'Argemir.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyor conseller, vostè ha fugit d'estudi. Gràcies, li agraeixo les dades que ens ha donat de les intervencions quirúrgiques, però estàvem parlant de llistes d'espera –també n'ha parlat, eh?–, però estàvem parlant, sobretot, de llistes d'espera i com solucionar-les. I vostè ha reconegut la dificultat aquí de fer el registre. De què serveix això, per exemple, si s'hagués posat en funcionament real. Miri, sentint-lo a vostè sembla que no passa res, que al sistema sanitari tot funciona molt bé i que les llistes d'espera són una qüestió circumstantial, conjuntural, inevitable; no és inevitable.

Miri, gràcies al treball i la vocació dels professionals es poden resoldre molts problemes, molts. Per això m'indigna quan vostè, en la seva intervenció, pràcticament dóna la culpa als metges, i no al sistema, de si els urgents es tracten o no es tracten. I, senyor conseller: no doni la culpa als metges, assumeixi la part que li correspon (*remor de veus*)..., la part que li correspon, senyor conseller, com a disfuncionalitat del sistema.

El president

Silenci, si us plau!

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Assumeixi-ho. Hi ha un desajust entre els recursos sanitaris i la demanda d'assistència, i no em digui –perquè ho ha dit aquí– que això és consubstancial al sistema públic. Per què ha de ser consubstancial? És o no, senyor conseller, la sanitat pública... (*Remor de veus*.)

El president

Senyora diputada, esperi's; senyora diputada, esperi's un moment, si us plau.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

És o no...

El president

Esperi's un moment, si us plau. Ja li ho indicaré... Pot continuar.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Gràcies. Li deia si la sanitat pública és o no una prioritat per al Govern de Convergència i Unió. Ho és o no, la cirurgia cardiovascular? Ho és o no, solucionar les llistes d'espera? Quants diners estan disposats a posar sobre la taula per reduir les llistes d'espera? Vostè ha dit, en alguna ocasió, que no és problema de recursos: demostrí-ho. Quants diners més per atendre la salut de les persones i quants menys en despesa farmacèutica, per exemple?

Miri, hi ha hagut manca de previsió i planificació; hi ha hagut negligència i inoperància per part del Govern, i per això, senyor conseller, nosaltres li demanarem responsabilitats polítiques al respecte. Han estat insensibles als advertiments i les demandes dels professionals. Abans li ho he demostrat amb els correus electrònics que he llegit del doctor Arís –que, per cert, vull fer constar, perquè consti en acta, que ni ell ni ningú del seu equip és qui m'ha passat aquesta informació.

No es poden posar pedaçs, senyor conseller, com vostè ens proposa. Està bé ampliar l'horari dels quiròfans. Nosaltres ho proposarem també en el pla de xoc. Per què no ho feien abans? Està bé ampliar els quiròfans, però cal també preveure que després es necessiten llits per a intensius i per a rehabilitació. Com es drenaran aquests malalts? Com farem que el sistema els pugui absorbir? Perquè, realment, només ampliant l'horari de quiròfans no es resolen totes les situacions, o potser se'n solucionaran unes, les més greus –ja està bé que així es faci–, però es farà allò de despullar un sant per vestir-ne un altre, i això tampoc pot ser. O també la solució és passar als hospitals privats? O no és cert que s'està ofegant el sistema públic i ja està bé que passin els malalts del sistema públic als hospitals privats? No és consubstancial dels privats que hi hagin llistes d'espera? Això també és una de les coses que vostè ens diu.

Per tant, el que li vull dir, senyor conseller, és que cal donar solucions globals al problema de les llistes d'espera, i no parcials. Nosaltres –i això ja ho discutirem el proper dia– presentarem un pla de xoc perquè pugui fer-se front als problemes més immediats que suposen avui les llistes d'espera. I li proposarem, també, mesures estructurals perquè no hàgim de fer un pla de xoc un darrere l'altre i, per tant, el sistema sanitari públic pugui estar preparat per atendre les demandes creixents en sanitat. Però és que val la pena, senyor conseller.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Té la paraula, ara, la il·lustre diputada senyora Carme Figueras.

La Sra. Figueras i Siñol

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, parla del bumerang polític i de la discussió política. A nosaltres no ens cal fer demagògia, les dades canten per si soles. Són molts els casos que estan sortint en aquests moments a l'opinió pública. A Girona, un temps mitjà d'espera de 5 a 6 mesos, fins a un màxim de 14 mesos, i això no pot dir que no ho sabia. Sap que hi ha una Proposició no de llei del nostre Grup, que està pendent

encara d'una resposta, per tal que es pugui desplaçar un equip de l'Hospital Clínic a l'Hospital Trueta.

I no val, senyor conseller, el que ha parlat quan vostè diu, quan parla dels temes urgents. Vostè aquí m'està dient els temes greus, els temes urgents, els està confonent, o ens està intentant confondre amb els temes que van a urgències. Si resulta que un pacient està en llista d'espera de cirurgia cardíaca perquè necessita una operació, si va a urgències pot ser molt bé perquè fa una crisi, i és clar que aleshores se l'opera, però el que diem és que no ha de ser anant a urgències la gent, quan ja té una crisi, quan la possibilitat que li vagi bé l'operació ha minvat en aquell moment. I això és amb el que vostè ha intentat confondre'ns.

I sí que passa alguna cosa, sí que passa. No pot reduir el problema, no podem fer catastrofisme, no podem fer-ne, hi estic d'acord; no hem de parlar de morts quan no sabem si realment, en malalties greus, pot haver-hi morts. És evident, en cirurgia cardíaca, que la mortalitat és elevada, ho hem de veure cas per cas. Vostès ho investigaran... Per cert, ho he entès bé? Ha parlat que dels nou casos, vuit no eren per culpa d'estar a la llista d'espera. És això el que ha dit? N'hi ha un que sí, senyor conseller? No sé si ho he entès bé? Li ho pregunto i jo m'ho contestarà..., això és el que he entès.

Senyor conseller, quants pacients s'operen des del juliol fins al setembre? Em pot contestar aquesta pregunta? Aquesta és una pregunta important. Quants quiròfans d'aquests, tots aquests que diu, estan en funcionament els mesos d'estiu? I no parli, no posi per davant la contractació amb els hospitals privats. El sistema té capacitat per ampliar l'activitat quirúrgica. Primer han de fer això. Quiròfans ara tancats a les tardes i els períodes de vacances; a l'ICS i a la xarxa hospitalària d'utilització pública, molts dels dispositius hi són. El que cal és una estratègia clara, el que cal és planificar, el que cal és diàleg amb els professionals, diàleg amb el sector, i transparència. Això és el que cal. I governar, perquè, senyors consellers, potser està molt bé que vostès aquí estiguin cridant com estaven fent abans, però potser que el seu Govern governi, que és el que cal. És el que cal al poble de Catalunya, que governi. (*Veus de fons.*) Això espero –això espero. De moment no ho estan demostrant. (*Remor de veus.*)

Per anar acabant... Miri, senyor conseller, no és que el seu Departament no sàpiga que hi ha llistes d'espera per a cardiologia, sinó que vostès mateixos generen la llista d'espera des del moment que no concerten l'activitat, que no contracten l'activitat necessària. I si s'han de treure els diners, es treuen. Si s'han d'optimitzar els recursos, que no es fa, s'ha de fer. I que el tema de l'envelliment s'ha d'afrontar, i fa molt de temps que el nostre Grup li diu que s'ha d'afrontar en aquesta cambra el tema de l'envelliment. I que s'ha d'afrontar des de tots els aspectes, sanitaris i socials. I els avenços tecnològics permeten una millora de la qualitat de vida, però no ha de ser aquest un dels principals objectius del Govern de la Generalitat. No podem donar les culpes de l'envelliment pel fet que no puguem tenir a la gent envellint en una certa..., en unes condicions que són possibles de qualitat de vida.

Per acabar, dir-li, senyor conseller, que la sanitat catalana està fallant, que no hi ha diàleg amb els professionals, que no hi ha transparència, que la demanem, aquesta transparència, que exigim la publicació de les dades, no que ens digui que vindrà a la Comissió de Política Social amb un sistema nou que han muntat sense veure les dades –haurien de ser ja públiques i sobre la taula–, hi ha d'haver un sistema de seguiment d'aquestes dades, control periòdic. El nostre Grup Parlamentari, en nom de molts ciutadans i ciutadanes de Catalunya, exigeix aquesta publicació periòdica de les dades, i que el problema no es limita només a la cirurgia cardíaca, no ens equivoquem! A nosaltres ens preocupa i creiem que cal garantir que això mateix no passa també amb altres malalties greus: en oncologia, que els circuits per al diagnòstic estan bé, i aquí és on cal que hi hagi diàleg, cal que hi hagi transparència, i on cal que hi hagi, sobretot, la participació dels professionals, i que els criteris siguin els sanitaris i els clínics i no els criteris econòmics.

Aquesta és la proposta, i per això nosaltres el que proposarem és la creació d'una comissió de seguiment per a aquest tema, que haurà de fer les feines de pressa, en què participi tothom i que, sobretot, el que faci és veure i analitzar aquests circuits, que hi participi el sector, que hi participi l'Administració...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Figueras i Siñol

I posar solució a aquest tema i garantir als ciutadans –acabo, senyor president–..., garantir als ciutadans i les ciutadanes de Catalunya que les patologies greus s'atendran de seguida, no a través del servei d'urgències, i que les patologies que no són greus, però invalidants, tindran uns temps màxims, tindran unes garanties de temps màxims d'espera.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies. Senyor conseller, en torn de rèplica.

El conseller de Sanitat i Seguretat Social

Molt honorable senyor president, senyores i senyors diputats, senyores diputades: jo ho vull deixar molt clar, molt, no he donat en cap moment la culpa als metges. I, en tot cas, si aquesta ha estat la interpretació, no era la meua intenció. Mai he donat la culpa als metges.

Diàleg amb els professionals: tot..., el que vulguin. Sempre, aquesta conselleria, ha estat oberta al diàleg. Aquesta és una conselleria molt participada, molt participativa: consells de direcció, consells de salut per regions sanitàries i sectors sanitaris. Diàleg, el que vulguin.

Jo ja he explicat..., he explicat que hi ha una cosa que es diuen criteris, i això és el que tenim, aquest és un dels instruments que tenim a la mà.

Miri, avui estem aquí perquè dijous hi va haver una carta al director d'un metge que feia una denúncia. Per cert, senyora Comas: «El problema radica en la menció de que habían fallecido siete enfermos en lista de espera, y como en tantas ocasiones los árboles no dejan ver el bosque. Estos pacientes tenían una enfermedad cardiovascular muy grave, de las que no se puede responsabilizar ni a mí ni al gerente de Sant Pau ni al conseller de Sanitat. Se ha obviado el verdadero mensaje que intentaba transmitir, el problema ético de unos profesionales ante la falta de recursos para resolverlo.» Per tant (*remor de veus*)..., sí, sí..., no, no, un moment, un moment... Per tant, hi ha una carta i després hi ha unes matisacions.

Jo he dit –hi insisteixo– que dels expedients oberts i amb informacions provisionals, amb els informes que tinc provisionals, no es pot atribuir cap cas d'aquestes morts al fet d'estar o no estar en llista d'espera, i ens falta comprovar un malalt –perquè encara no tenim la informació– de l'Hospital de Bellvitge.

Això que estem debatent aquests dies, això que estem debatent ara en el Parlament, doncs, es veu motivat, com deia, per aquesta carta, per aquesta denúncia que va tenir lloc dijous passat. Precisament, era un dia que el Govern, aquest Govern que no fa re, jo, precisament, aquell dia presentava una guia de salut, una guia de salut dirigida als joves, una guia de salut que vostè pot trobar a la pàgina web del nostre Departament, dirigida a fomentar hàbits saludables, a parlar de problemes de salut, a parlar-ne amb un llenguatge fàcil, per als joves.

Evidentment, no vam parlar d'això, vam parlar de moltes altres coses. Perquè, per exemple, el dia 19 de març, *La Vanguardia* treia una notícia, i era la següent. «Piden más recursos para la cirugía vascular.» No es referien a Catalunya, eh?, es referien a tot Espanya, i ho feien responsables del servei de cirurgia dels hospitals clínics de Barcelona, València i de l'hospital universitari Marquès de Valdecilla. I el cap de servei d'aquest hospital parlava «del alejamiento de la sanidad española con respecto a Europa; el alejamiento es muy claro» –deia– «tanto en número de operaciones de corazón como en el gasto sanitario *per capita*.» No únicament i exclusivament de Catalunya.

Com que no tenim previsió, com que fem les coses sobre la marxa –ja li passaré després aquest retall–, 18 de març d'aquest any: «Cardiología del Arnau tratará 700 enfermos que ahora van a Barcelona». Parlem de cardiologia. Això era una previsió, no havia sortit aquesta notícia. Ja hi estàvem treballant, ja feia temps que hi estàvem treballant, no fa una setmana. Vull insistir en això: fa temps que estem treballant. Per cert, tampoc és un problema de Catalunya. Ara, avui, sabem pels mitjans de comunicació que un cirurgia cardiovascular de Màlaga, d'una comunitat que governen els socialistes, també denuncia la mort de quatre malalts en llista d'espera. (*Forta remor de veus*.)

No vull –i vostè ho ha dit–, no volem fer, nosaltres, demagògia d'això, no en volem fer. Però (*veus de fons*)..., no, no, ja ho sé que estem aquí, ja sé que estem aquí, a Catalunya, però en tot cas, com que aquests dies

potser des de fora se'ns ha volgut comparar amb la sanitat de la resta de l'Estat espanyol o se'ns ha volgut posar en qüestió tot el sistema sanitari, per això penso que també és bo que tinguem present no el que passa aquí, sinó també el que passa en altres llocs.

A vegades, aquestes situacions no ens deixen veure..., i això és, d'alguna forma, també, en la part darrera de la meva contesta, el que jo volia portar damunt de la taula. Era una mica el debat, el debat de les llistes d'espera.

Quan jo dic que és un fet consubstancial, no estic dient res que no sapiguem. No hi ha dubte que en un sistema sanitari com el nostre, que es basa en tres principis fonamentals, que són la universalització de les prestacions, com és l'equitat, com és la solidaritat, on la demanda no té cap barrera, on tothom hi té accés, això es produeix. I això es produeix a Catalunya i es produeix a la resta de l'Estat espanyol, i es produeix a Anglaterra, i es produeix al Quebec, i es produeix a tot arreu; aquest és un fet. Sap on no hi ha llista d'espera? Vostès ho saben: a Amèrica –vostè mateix ho diu–, a Amèrica no hi ha llista d'espera. Però és que a Amèrica les persones que no tenen recursos no tenen accés al sistema sanitari. Per tant, nosaltres hem d'afrontar aquest tema en la seva amplitud i no podem, només, posar a la picota un sistema sanitari perquè tingui llistes d'espera; un sistema sanitari que ha de donar resposta a moltes necessitats.

Pot semblar, quan surto..., quan un puja aquí dalt, que és insensible, que és insensible als problemes. De fet, la senyora Comas crec que m'ho deia, com si jo no fos sensible al problema de les llistes d'espera, com si no fos sensible a la gent que pateix, a la gent que està en una llista d'espera. I tant, que sóc sensible, de la mateixa manera que sóc sensible quan els malalts diabètics em demanen les bombes d'infusió d'insulina; també sóc sensible quan els malalts de Parkinson em demanen la intervenció per a una pallidotomia, o quan els malalts d'esclerosi múltiple em demanen l'accés a l'interferó, o quan els malalts d'Alzheimer i els seus familiars em demanen més places d'hospital de dia; és clar que sóc sensible, però hem de prioritzar, i a les nostres mans està això, prioritzar. Quants diners realment volem dedicar a la sanitat i quants diners realment volem dedicar a resoldre les llistes d'espera? I aquest és un debat en el qual tots hem de tenir alguna cosa a dir. Aquesta és una responsabilitat, sens dubte, d'aquest Parlament, començant pel Govern, sens dubte, però és una responsabilitat que ens afecta, això, a tots. I és això el que jo volia dir. És clar que tenim llistes d'espera, i el que hem de saber és quin és el límit que tots nosaltres, en el seu conjunt, donem a les llistes d'espera.

Vostè comentava que demanarà una comissió de seguiment. Ja li dic, d'entrada, que no en sóc pas contrari, no en sóc pas contrari perquè és el lloc en el qual, probablement, podrem debatre aquests aspectes i molts altres que es posin damunt de la taula. I podrem veure que, a banda del que és la llista d'espera, podrem també copsar quin ha estat l'increment d'activitat que hi ha hagut en els últims anys, que és molt important. I, evidentment, aquest increment d'activitat no és únicament i exclusivament un mèrit de l'Administració sanitària.

No, no; el primer comença per l'esforç dels professionals, i tant, i ho hem reconegut i ho continuarem reconeixent. I ens escoltem els professionals. Nosaltres ens els escoltem, no ens diguin que estem d'esquenes als professionals, perquè això s'ha de dir d'alguna forma: perquè hi hagi una problemàtica damunt de la taula no vol dir que estiguem d'esquena als professionals.

Nosaltres hi estem, nosaltres tenim sensibilitat. El Govern de la Generalitat l'ha demostrada, aquesta sensibilitat envers la sanitat. L'any 1999 va posar 15.000 milions de pessetes al finançament de la sanitat. I l'any 2000 n'ha tornat a posar 15.000 milions. I quan estàvem en converses, i quan estàvem donant suport al Partit Popular, i quan estàvem pactant moltes coses, el finançament de la sanitat va ser una de les nostres prioritats. I ho va ser tant que a tot Espanya només parlaven del dèficit de la sanitat catalana, tothom intentava amagar el seu dèficit, i tothom se'n va aprofitar, d'aquelles millores que hi va haver per al finançament de la sanitat. Perquè per nosaltres ha estat una prioritat, perquè tenim un sistema sanitari, senyora Figueras, que no reconeix molts dels factors que incideixen per què aquí estem posant més pròtesis de genoll que en un altre lloc. Per què aquí n'estem posant més? Perquè tenim una sanitat més propera als ciutadans, perquè potser tenim un nivell de sanitat més alt, perquè potser estem diagnosticant més malalts, perquè tenim un nivell de renda més alt i perquè hi ha unes aspiracions de la gent, unes expectatives de la gent superiors. I és per això que volem millorar el finançament de la sanitat, i ho hem dit moltes vegades quan parlàvem del pacte fiscal. Volem millorar el finançament, volem millorar el finançament de la sanitat per donar resposta als problemes de la gent, per donar resposta al problema de les persones. I aquí celebro –celebro– que, en tot cas, puguem dur a terme una comissió, perquè podrem discutir això, però no fent-ho d'una manera aïllada, fent-ho d'una manera global.

Les llistes d'espera no és només un part del sistema sanitari, és una cosa més del sistema sanitari. El sistema sanitari és moltes altres coses, i s'ha de donar resposta a moltes altres coses. Jo espero, per tant, que tindrem ocasió –segur, de ben segur– de continuar parlant d'aquest tema, però tinguin la seguretat, i ho vull deixar ben clar abans de finalitzar, primer, que nosaltres estem pel diàleg en un tema que preocupa la societat en general, que desitjaríem que el consens fos possible i que –vull deixar-ho ben clar– en cap moment, en la meua intervenció, he intentat donar la culpa als metges; no ho he fet ni ho faré mai: cada u ha d'assumir les seves responsabilitats i jo assumeixo les meves.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre esports, especialment pel que fa a la seva projecció internacional (tram. 300-00064/06)

El punt divuitè de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre esports, especialment pel que fa a la seva projecció internacional. Té la paraula l'il·lustre diputat senyor Ernest Benach, d'Esquerra Republicana de Catalunya. (*Remor de veus.*)

Senyors diputats..., senyora Carme Figueras, tinc la propera interpellació en llista d'espera, eh? (*Rialles.*) S'està esperant. Gràcies. Té la paraula, senyor diputat.

El Sr. Benach i Pascual

Gràcies senyor president. De fet, té molt més fàcil solució aquesta llista d'espera que l'altra.

Bé, doncs, el nostre Grup Parlamentari ha plantejat una mica aquesta interpellació amb dos objectius fonamentals. Per una banda, expressar una sensació, una certa sensació –ja l'hi avanço, honorable conseller– de frustració amb relació a tot el que afecta el que seria la internacionalització de l'esport català, per una banda, i, per altra banda, també, amb l'interès de saber per on va el capteniment del Govern, per on apunten les seves intencions i que és el que pensen fer en aquest àmbit en els propers mesos; entre d'altres coses, perquè nosaltres entenem que aquesta és una situació que, a poc a poc, es va degradant, que cada vegada és més complicat i més difícil, doncs, plantejar aquest tema amb unes mínimes possibilitats d'èxit, i, per tant, i d'alguna manera, entenem que és bo portar el debat a aquesta cambra.

(*El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.*)

Miri, fent una mica d'història..., fins i tot m'he entretingut a repassar una mica tot els temes que han anat sortint aquests darrers anys. Jo recordo un debat que hi va haver a la Comissió de Política Cultural en aquells moments, era abans de l'any 1992, els jocs olímpics estaven a tocar i aquí tothom estava, doncs, amb una febre olímpica absolutament elevada. Llavors, a canvi de la que es va anomenar després «pau olímpica», tothom prometia –el Govern en primer lloc, però el principal partit de l'oposició també– que després dels jocs olímpics parlaríem de les seleccions i «aquí no patiu que això està arreglat i endavant amb el tema». I això és evident que no va ser així, ni després dels jocs olímpics el Govern va complir, ni el principal partit de l'oposició se'n va recordar mai més, al contrari. Així, concretament, s'ha anat repetint el tema. En alguns moments, amb motiu de grans competicions mundials o europees, s'ha posat damunt de la taula una altra vegada l'evidència que no hi han seleccions catalanes quan hi podrien ser i podrien, a més a més, tenir un bon resultat; èxits d'esportistes catalans, també.

Però fixi's en una cosa: cada vegada els èxits d'esportistes catalans són utilitzats, precisament, per anar en contra de l'objectiu de seleccions catalanes. L'espanyolització dels esportistes catalans que tenen èxit és l'objectiu prioritari de determinats mitjans de comunicació

i de determinats diguem-ne centres de poder que hi ha en aquests moments. Per tant, allò que com a país podríem reivindicar com a propi ja se'n cuiden d'altres que no sigui així. I aquest és un fet que com més va –com més va– més greu es torna.

L'any 1998, el nostre Grup Parlamentari planteja una iniciativa aquí amb la qual, doncs, es crea una comissió en la qual participaven la UFEC, la Unió de Federacions Esportives de Catalunya; els partits polítics que estaven representats aquí i que van voler participar-hi; el mateix Govern, amb una assessoria legal que jo crec que va ser exemplar, i el Comitè Olímpic de Catalunya. I aquesta comissió, malgrat que va fer poques reunions i que alguns ens la vam prendre molt seriosament i amb molt d'èmfasi, i d'altres potser no tant, sí que, d'alguna manera, va ser protagonista durant un cert temps, sobretot perquè en aquells moments, també l'any 1998, els bascos van fer la seva Llei de l'esport, van posar damunt la taula un tema important, que era la representació internacional de l'esport basc.

I, pràcticament, seguidament a tot això, el Govern va començar a promoure una llei i tot un seguit de persones del nostre país, una àmplia campanya, amb un ampli suport popular, va permetre que en aquest Parlament també es debatés, ja, l'any 1999, la nostra Llei, és a dir la Llei catalana, la Llei que va permetre, d'alguna manera, o que permetria, d'alguna manera, doncs, tenir representants internacionals en el món de l'esport; una llei que haurà de servir per a d'altres coses, que algun dia també seria bo de parlar-ne, però que, en el cas que ens ocupa, és evident que aquí hi va haver una actitud, per part de la majoria d'aquesta cambra, d'expressar que aquella voluntat que havia expressat el poble de Catalunya a través de més de mig milió de signatures era una voluntat que anava més enllà, fins i tot, del que és aquest Parlament.

Les dues lleis han fet cap al Tribunal Constitucional –les dues lleis. Els bascos, sense tants problemes, van dir el que volien, i ho van dir i punt. Aquí vam haver d'utilitzar un terme relatiu, com era anar a buscar representació en àmbits supraautonòmics. Nosaltres ja vam dir que no ens agradava, que, fer per fer, preferíem dir-ho clar i català. La qüestió és que això també ha acabat al Constitucional, és a dir, que aquí no hi ha hagut cap mena de solució, ni tan sols..., és a dir, tan greu ha estat l'un com l'altre als ulls de qui ho ha portat al Constitucional. I és curiós això, perquè en definitiva qui ho ha portat al Constitucional és el Govern del Partit Popular al qual vostès ara, a més a més, han revalidat la seva confiança, fa poques setmanes. I, per tant, d'alguna manera, aquí, permeti'm, senyor conseller, que hi trobi una certa contradicció. Ja sé que són coses segurament diferents, però que en qualsevol cas és evident que, des del nostre punt de vista, aquí cal començar a canviar algunes actituds, és a dir, l'objectiu final està molt clar, fins ara semblava que el compartíem, almenys determinats grups d'aquesta cambra. Escolti'm, doncs, si aquest objectiu estava clar i encara el compartim, és evident que s'ha de canviar d'actitud perquè, si no, no aconseguirem re.

Som a l'any 2000, i què? Què hem aconseguit? D'entrada, som al Tribunal Constitucional i d'aquí no ens

movem, i em fa l'efecte que hi estarem temps. En qualsevol cas, mentre esperem –mentre esperem–, per què no comencem a definir una estratègia de cara al futur també en aquest àmbit? Perquè hi han possibilitats d'actuació, hi han possibilitats i jo crec que seria..., no sé si el Govern les ha previst i les està, fins i tot, executant –seria bo de saber-ho, en qualsevol cas–, però és evident que, a hores d'ara, sabent com sabem què ens diran, i veient els arguments que s'han utilitzat per portar aquest tema al Constitucional, doncs, de ben segur, que ja es pot començar a plantejar una estratègia. Per tant, no perdem temps i comencem a treballar.

Però, a més a més de ser al Tribunal Constitucional, resulta que, des del nostre punt de vista i a parer del nostre Grup Parlamentari –i d'alguna manera li expreso també aquella sensació que li comentava abans d'una certa frustració en relació amb aquest tema–, trobem que hi ha algunes actituds dubitatives per part del Govern. Miri, el que li comentava abans: per cada èxit esportiu, amb honorabilíssimes excepcions, com és el cas de l'expedició manresana que fa pocs dies ha fet l'Everest..., és evident que d'altres èxits, en aquests moments, estan veient-se com a elements de preocupació. És a dir, miri, com més èxit esportiu d'un esportista català més claudicació, més claudicació nacional. I això, francament, és altament preocupant.

Que aquí hi han pressions econòmiques? Segur. Que aquí hi han elements que distorsionen i que fan...? Segur, és evident. Però què es pensaven? Que això seria regalat? Doncs, no; dissortadament, és així –disortadament, és així. Per tant, jo crec que això ens ha de fer pensar a tots plegats, i és la situació real que hi ha en aquests moments.

Però, com hem dit moltes vegades també, hem defensat moltes vegades també, per nosaltres l'esport no és un fet aïllat; és a dir, l'esport no és només si hi ha representació internacional de l'esport català. Sortosament, perquè, si no, no n'hi hauria; no és només el fet que hi hagi un esport de base; no és només que hi hagi un esport federat o un esport per a tothom; no és només que es practiqui aquest o aquell altre esport; l'esport és un concepte, un concepte que va molt més enllà, és un concepte que, en aquests moments, a més a més, lliga moltes altres coses, cada vegada és més transversal i, en definitiva, no es pot entendre una estructura esportiva d'un país si no hi són totes les seves parts. I la part que defensem ara, que és la part aquesta internacional, si no hi ha les altres, tampoc hi és i, és clar, aquí també hi ha símptomes que ens amoïnen.

En aquest sentit, és evident que, a nivell de les instal·lacions esportives, ens agradaria conèixer de primera mà què pensen fer i quan ho pensen fer; hi ha preocupació i neguit en determinats àmbits de l'esport i en determinats àmbits de la política catalana.

A nivell de l'esport de base, tot el conflicte que vostès han tingut amb la Unió de Consells Esportius de Catalunya: absolutament innecessari –absolutament innecessari–, estem parlant de 70 milions de pessetes, estem parlant de 70 milions de pessetes i per 70 milions de pessetes no val la pena, a vegades, agafar determinades enrabiades, entre altres coses perquè si diguéssim: «és

que la feina que fa aquesta gent no...», però és que estem contents de la feina que fa aquesta gent, i això ni els pressupostos ho han arreglat –ni els pressupostos ho han arreglat–; han arreglat 20 milionets, amb la qual cosa es podran fer els Jocs Esportius de Catalunya, però no han arreglat el global, que eren els 90, i, per tant, aquests 70 d'aquí al mig fallen. I, per tant, d'això se'n ressentirà l'esport de base a comarques, que és on anaven aquests 70 milions de pessetes.

No els explico tampoc tot l'episodi de descontentaments permanents de la Unió de Federacions Esportives, amb promeses complertes, incomplertes, etcètera, etcètera. Per tant, aquí, m'entendrà, l'honorable conseller, que li digui: home, estem amoïnats, perquè, és clar, si tot això que és la base no funciona i tot allò que és el que voldríem que funcionés en un altre àmbit ni s'ho plantegen, on som? O què passa? I, per tant, des d'aquest punt de vista, justificava plenament la presentació d'aquesta interpellació.

Fa pocs dies hi ha hagut un canvi a la Secretaria General de l'Esport, un canvi que evidentment nosaltres no serem pas qui per judicar d'entrada. I dic «d'entrada» perquè jo no conec personalment el senyor Camuñas... –tot i que ja m'ho ha semblat, que era vostè–, però, en qualsevol cas, el que és evident és que, per les referències seves, del senyor Camuñas, jo n'estic segur, doncs, que ho farà molt bé, però hi ha un sector del món de l'esport i de vostès mateixos que està espantat. I, és clar, a nosaltres ens amoïna això. I està espantat quan parlem precisament d'internacionalització de l'esport català, i està espantat quan veu tot el que ha anat passant, i què farem ara, doncs? Per tant, des del desconeixement personal, en tot cas el respecte institucional que em mereix la persona i sobretot en funció que és el càrrec que en aquests moments ha de presidir l'esport a Catalunya, a mi m'agradaria algun gest en aquest sentit, algun gest perquè, si no, aquests dubtes es confirmaran, i això seria dramàtic, funest.

Vostè, honorable conseller, i acabo, va plantejar en una de les seves primeres intervencions que calia fer passos concrets; va parlar, fins i tot, d'una fundació. A mi m'agradaria conèixer de primera mà, i avui i aquí, si és possible, aquests passos per on van i per on pensa, doncs, enfocar el que jo crec que una majoria del poble de Catalunya va expressar amb claredat i contundència i a la qual no podem fallar –a la qual no podem fallar–, perquè, en aquests moments, si això no tira endavant, el que està clar és que els qui no volen que tiri endavant ja ho fan bé, ja ho estan fent bé, i el que provocarem serà desencís i frustració, i això, a un país, és el pitjor que li pot passar.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Benach. Per a la seva resposta, té la paraula l'honorable conseller de Cultura, senyor Jordi Vilajoana.

El conseller de Cultura (Sr. Jordi Vilajoana i Rovira)

Molt honorable president, il·lustres senyores i senyors diputats..., senyor Benach, jo, en primer lloc, li agraei-

xo el to, com sempre que vostè, sempre que hem tingut converses, tant aquí com privadament, i li agraeixo el fet que m'hagi marcat una miqueta les seves preocupacions que comencen en aquest aspecte de la internacionalització, però, com vostè molt bé ha dit, la internacionalització passa per moltes més coses i això comporta tota una política global.

Per tant, jo, si li sembla, en la meva primera intervenció, aniré una miqueta a explicar quins són els eixos d'aquesta política que volem portar, que una de les prioritats..., i, a més, aquesta prioritat no només l'expressaré avui aquí, sinó que, en la primera intervenció que va fer el nou secretari general, el senyor Camuñas, va ser el primer eix, que és dir la voluntat d'internacionalitzar el nostre esport, i ho va dir en la primera comunicació amb la premsa que va tenir el senyor Camuñas. Per tant, li diria que un dels aspectes que, a vostè, li preocupaven li garanteixo que el nou secretari general de l'esport no només assumeix tots aquests punts que jo intentaré explicar, que són els eixos de la nostra política esportiva quant a Govern, sinó que el secretari general, ho repeteixo, ho va expressar en la seva primera intervenció pública.

I entrant en aquest aspecte global, perquè d'alguna forma també podríem jugar amb tot això; en diem factors positius, sempre el got està mig ple o mig buit, i li podria dir, per exemple, que, en aquesta temporada 98-99, doncs, 48 federacions catalanes han participat en 290 competicions supraautonòmiques i que 38 federacions han participat en 145 com a seleccions, és a dir, les seleccions catalanes de 38 federacions han participat en 145 competicions internacionals. Per tant, jo diria: escolti, anem bé. Però jo estic d'acord amb vostè que aquesta solució exigeix una solució integral i, per tant, hi hem de treballar, en aquesta línia, i m'agradaria explicar-l'hi.

Un dels eixos fonamentals de la nostra política passa per incrementar la internacionalització de l'esport català en tots els àmbits possibles, és a dir, mitjançant el recolzament de tota mena d'activitats i de l'organització d'esdeveniments esportius i competicions al màxim nivell, promovent la ubicació a Catalunya de seus federatives internacionals –i, en aquest sentit, estem recolzant plenament el que està fent l'Ajuntament de Badalona per intentar portar la Federació Internacional de Bàsquet, i estem allà darrere d'això, potser no ho aconseguirem, però estem darrere d'això–, i d'altres organitzacions esportives –i també hi estem treballant–, i estímulant i potenciant el coneixement i la presència internacional de les entitats esportives catalanes.

I avui em deia el secretari general que hi ha hagut una reunió en el CAR, que hi haurà una reunió de CAR internacionals a Sant Cugat i que demanarem que el centre d'aquesta xarxa mundial de centres d'alt rendiment, demanarem que se situï a Sant Cugat; en aquesta línia d'intentar internacionalitzar no només l'esport, no només els nostres esportistes, sinó també les nostres institucions.

També, i especialment, volem donar a les entitats i als organismes de l'Administració esportiva de la Generalitat, com seria l'Institut Nacional d'Educació Física de

Catalunya, el Centre d'Alt Rendiment –l'hi acabo d'explicar–, l'Escola Catalana de l'Esport..., volem que tot això tingui una presència i un reconeixement internacional, i que això també entenem que, aquesta política, també ajuda al nostre objectiu de tindre una presència i reconeixement de les nostres seleccions catalanes en l'àmbit internacional.

Però, acompanyant això, també entenem que hem de millorar el nivell tècnic i competitiu dels nostres esportistes i equips proveint les federacions, bé directament o bé a través dels centres de l'alt rendiment, de millors eines i recursos per fer un procés amb garanties d'èxit, dotant el col·lectiu de l'esport del suport sanitari, tècnic i científic adient. És a dir, volem seleccions, però volem també seleccions competitives, volem seleccions que guanyin. Tots vam disfrutar en aquell partit d'handbol de Suècia contra Catalunya, que va ser un gran partit d'handbol. Per tant, necessitem també un alt nivell dels nostres esportistes.

Volem, també –i vostè n'ha parlat i després l'hi concretaré més–, posar a l'abast de tothom una infraestructura d'instal·lacions i equipaments que respongui a les necessitats i a la demanda esportiva de la societat catalana. Volem, també, potenciar la professionalitat de la gestió esportiva, per tal d'assegurar la qualitat de l'esport català, i volem, també, finalment, afavorir la interrelació entre el sector esportiu i tots els àmbits de la societat i, especialment, dins del món econòmic, dels sectors industrials i de serveis, i, concretament, també del turisme.

Pel que fa a les seleccions catalanes, com vostès saben, i com vostè deia abans, el Tribunal Constitucional continua mantenint la suspensió de l'incís «les federacions esportives catalanes de cada modalitat esportiva són les representants del respectiu esport federat català en els àmbits supraautonòmics» –expressió que a vostè no li agradava–; és cert que el Tribunal Constitucional ens l'ha aturat. En aquest sentit, el Govern està convençut de la plena constitucionalitat d'aquesta Llei i, en qualsevol cas, no ens impedeix, i no ens està impedit, que les federacions esportives catalanes efectuïn tots els passos que siguin pertinents per poder formar part de les federacions internacionals i intentar treballar en aquesta línia; és a dir, tenim aquesta aturada però això no ens ha parat en aquesta política, perquè creiem que ens en sortirem, també, en aquest sentit legal.

En relació amb les actuacions que en el futur puguem –puguem– portar a terme el Govern per tal de promoure la participació de la seleccions catalanes en competicions internacionals, cal significar que se seguirà, i en el seu cas s'incrementarà, amb una política d'ajuts i suport tant a la Unió de Federacions Esportives de Catalunya com, específicament, a cada federació esportiva i, si fa falta, a clubs esportius concrets, que això ens pugui ajudar en aquesta estratègia. Aquesta projecció internacional de l'esport català no es pot reduir a potenciar únicament i exclusivament la participació de les seleccions de cadascuna de les federacions esportives catalanes, sinó que hem d'intentar incrementar tot aquest aspecte.

La presència de l'esport català en l'àmbit esportiu internacional i les seves institucions exigeix, també, altres actuacions que ajudin a consolidar el seu reconeixement com a país esportiu, tant des del vessant de la capacitat organitzativa de les competicions del màxim nivell com des de la confirmació del reconeixement de potència capdavantera en investigació de les millors tecnologies i en la formació dels tècnics de l'esport.

Les federacions esportives catalanes i els organismes dependents de l'Administració esportiva de la Generalitat, com l'Institut Nacional d'Educació Física de Catalunya, el Centre d'Alt Rendiment, l'Escola Catalana de l'Esport, han de constituir veritables centres de referència a nivell mundial reconeguts per la seva qualitat en la prestació globalitzada de tots els elements que configuren la pràctica esportiva de base i fins la de més alt nivell.

Entès l'esport federat com una concepció global tant de les seves estructures com dels esportistes, els criteris de capteniment parteixen dels programes d'iniciació a l'esport, el desenvolupament dels quals s'encarrega a l'Unió dels Consells Esportius de Catalunya. Vostè plantejava un cert conflicte que estava al voltant d'aquests 70 milions; la realitat és que, finalment, jo crec que hem resolt, parcialment almenys, aquest tema amb un increment respecte al 98 del 25,7% del seu pressupost. És a dir, és evident que estem incrementant..., concretament hem arribat als 350 milions de pessetes enfront dels 270 l'any anterior, per tant, hem incrementat el pressupost, però hi estem decidits, perquè creiem que fan una tasca molt important, i ho demostren unes xifres que jo vaig donar en aquest Parlament: en els darrers jocs escolars, 161.000 escolars van participar en els jocs i ens sembla que aquesta és una feina de base que hem de mantenir.

Dins de la projecció de l'iniciació a l'aprenentatge esportiu, la Generalitat, mitjançant programes adients, duu a terme un procés que passant per la tecnificació dels esportistes arriba a l'alt rendiment. Per tal de donar suport a aquest procés d'iniciació, tecnificació i alt nivell dels esportistes, continuarem desenvolupant la xarxa dels centres de medicina de l'esport, tant propis com concertats, que assegurin un correcte seguiment mèdic dels nois i noies acollits al Pla de tecnificació. Com a dada significativa, cal esmentar que, durant el primer quadrimestre de l'any 2000, s'han realitzat unes 8.500 actuacions entre revisions, proves i tests.

Ahora, cal destacar la tasca que es realitza tant a la residència Blume, d'Esplugues de Llobregat, on es tecnifiquen 155 becats de dotze modalitats esportives, com a la residència Màrius Torres, de Lleida, que acull 105 becaris interns i externs procedents, la majoria, del Pla de tecnificació, i que treballen catorze modalitats esportives.

Paral·lelament, cal assenyalar que, pel Govern, l'esport federat forma part de l'eix central de l'esport a Catalunya i, per això, el Govern continuarà fent un gran esforç donant suport econòmic a les seixanta federacions esportives catalanes, juntament amb el suport que es dona a la Unió de Federacions Esportives de Catalunya, però també cercant alternatives com, per exemple, instant la

modificació de la Llei del mecenatge –això ens permetria més participació de la societat civil, i aquí va lligada la nostra voluntat de tirar endavant una fundació per a l'esport català que permeti que la societat civil entri, també, en aquest procés d'internacionalització i hi aportí el seu suport– i, també, una reducció del tipus d'IVA.

Hi ha un fet que em va semblar molt simptomàtic. Vaig estar en un club de rem molt important d'Amposta, molt important en el sentit que aporta grans remers a l'esport català i a l'esport internacional... No té sentit que una barca de rem de fibra de carbó de primer nivell costi 3 milions i mig de pessetes, que tingui una subvenció per part nostre de mig milió i que pagui un IVA del 16%; no té cap sentit. I que una pala de rem d'alta competició costi setanta-cinc mil pessetes i tingui un IVA del 16%, no té cap sentit. Per tant, hem de demanar, i estem decidits a demanar, una reducció de l'IVA també en aquest terreny i una llei de mecenatge que permeti més participació.

Volem –se m'acaba el temps– més esforç en la formació dels tècnics de l'esport i, en aquest sentit, l'Escola Catalana de l'Esport està fent una gran tasca –l'any 99 van participar 530 tècnics a l'Escola. I, respecte als equipaments que vostè em demanava, tenim decidit que el mes de juny sortirà una nova convocatòria per valor de 6.000 milions de pessetes per al període 2000-2003, i tenim pràcticament acabat per presentar per a la seva aprovació el Pla director d'instal·lacions i d'equipaments esportius de Catalunya, que –ho repeteixo– està pràcticament acabat i pendent d'aprovació i publicació, tal com marca la Llei de l'esport 8/99.

Dit això, voldria dir-li que el nivell d'equipament del país –i en aquest Pla es reflecteix–..., estem a trenta mil instal·lacions, la qual cosa vol dir que del 100% ideal que voldríem a Catalunya, ja tenim construït el 73%, per tant, l'objectiu seria passar d'aquest 73% al 100. Jo diria que això és un nivell absolutament competitiu amb altres països d'Europa i del nostre entorn.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller. Per al torn de rèplica té la paraula l'il·lustre diputat senyor Ernest Benach.

El Sr. Benach i Pascual

Gràcies, senyor president. Jo també li agraeixo, honorable conseller, doncs, una mica per on ha plantejat la seva resposta, tot i que algun matís sí que voldria fer-li. Vostè deia 38 seleccions catalanes corresponents a federacions van participar en 145 competicions internacionals. Està molt bé, però no ho sap ningú a part dels que hi van jugar, i aquest és el drama. En aquests moments no n'hi ha prou de jugar; dissortadament, allò de l'esperit de la participació és evident que en l'esport hi ha de ser, però, a més a més, en aquest cas, cada vegada que hem de jugar hem d'aixecar la bandera, i aquest és una mica el drama, i això no es fa, i això no es fa i no hi ha, des d'aquest punt de vista, no hi ha, diria jo, la suficient repercussió mediàtica.

És a dir, aquest és un projecte que o hi ha complicitat a totes bandes o no en sortirem, començant pels matei-

xos esportistes, però continuant, evidentment, per les estructures institucionals, ajuntaments, Govern de la Generalitat, per tota l'estructura federativa, importantíssima, i també pels mitjans de comunicació. I això, si no hi ha, diguem-ne, una certa actitud per part de qui pot realment influir, doncs difícilment en sortirem.

Per tant, celebrem que 38 seleccions participin en 145 competicions internacionals, però jo crec que ho hem de celebrar d'alguna manera no tan sols amb victòries sinó que la gent ho sàpiga.

Vostè ha plantejat clarament que l'objectiu d'alguna manera que es planteja la Secretaria General de l'Esport és la internacionalització en tots els àmbits possibles. Doncs, miri, permeti'm que li digui, en tots els àmbits possibles i en els impossibles també, perquè, si no, no en sortirem i després ja veurem què passa, però l'objectiu ha de ser absolutament ambiciós en aquest sentit, i la Llei, d'alguna manera, quan es va aprovar, almenys l'esperit amb què es va fer era aquest, i si no, que em corregeixin els ponents que ens van acompanyar en aquells moments.

Miri, jo tinc la sensació que en aquest país i, sobretot, determinats sectors del món de l'esport –i potser per aquí ve una mica la preocupació que li expressava abans–, encara no hem superat la síndrome Samaranch –encara no hem superat la síndrome Samaranch–, i mentre no la superem, escolti, no en sortirem, no en sortirem. L'esport a Catalunya ha de superar d'una vegada per totes la síndrome Samaranch, si no, no tenim res a parlar.

Vostè ha plantejat tot un seguit de temes que trobo absolutament interessants, els temes de medicina de l'esport, que és un tema recurrent i que caldria, doncs, d'una vegada per totes aclarir més els conceptes d'homologació i, segurament, fer algun pas més, de formació, etcètera. Jo crec que seria bo, conseller, que es plantegés una compareixença per parlar només d'esports a la Comissió de Política Cultural... I ja no dic que la demanem nosaltres, jo li demano que la demani vostè, que en farà més via, perquè així no cal que passi el tràmit de la votació, suposo que els altres grups hi estaran d'acord, i si no ha de ser vostè pot ser el nou secretari general, en qualsevol cas, o tots dos alhora.

En qualsevol cas seria bo perquè així permetria de parlar de tots aquests altres temes, de la medicina de l'esport, de les instal·lacions...; vostè ha parlat d'un Pla director d'instal·lacions, és absolutament indispensable, perquè, és clar, el percentatge que vostè ha expressat és un percentatge interessant en teoria, però cal veure en la pràctica com està, i què passa, i quin és el rendiment de les instal·lacions que hi ha en aquests moments, i quina és la inversió que s'hauria de fer per actualitzar aquelles instal·lacions, que li asseguro que algunes potser encara..., s'hauria de començar a plantejar ja una certa actuació.

I després també hi ha un altre aspecte que ens amoïna i moltíssim en aquests moments, que és la vitalitat de les associacions esportives a Catalunya; és a dir, l'associacionisme esportiu a Catalunya té bona salut o no? Més allà de les anècdotes de les eleccions properes a la presidència del Barça, aquest no és el problema en

aquest país. Quants clubs hi ha en el nostre país que fa uns quants anys que no estan fent eleccions a les seves juntes directives, a la seva presidència, que no s'han renovat, que tenen greus problemes des d'aquest punt de vista? Doncs uns quants. I aquí, en el fons, soterrat, hi ha una crisi amagada, i aquesta crisi a nosaltres ens agradaria poder-ho comentar i mirar quines són les solucions que hi ha en aquest àmbit, que estem segurs que n'hi ha i que s'haurien de plantejar, entre altres coses perquè, vostè ho ha dit, Catalunya és un país que té una estructura esportiva prou endreçada, que és un país que té una potència esportiva clara, i que en definitiva és un país que, esportivament parlant, es pot defensar a tot el món, el que passa és que per nosaltres hi ha tot un seguit de desajustos que caldria acabar de resoldre.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Per tant, honorable conseller, i més enllà de la Moció que puguem presentar en els aspectes més concrets, allò que sí que també li demanaria, a més a més, és que, ja que vostè ha tingut l'amabilitat de plantejar tants temes, tinguem ocasió de parlar-ne més a bastament i més profundament en el marc d'una comissió de Política Cultural.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Senyor conseller, en torn de rèplica.

El conseller de Cultura

Honorable president, il·lustríssimes senyores i senyors diputats, senyor Benach, miri, el primer plantejament. Jo crec que serà molt positiu, encara que vaig tenir una compareixença que va ser de dues hores i vaig dedicar de l'ordre de trenta minuts al món de l'esport, entenc que va ser una compareixença molt àmplia i jo crec que és molt positiu. A més a més, el nou secretari general de l'esport segur que també tindrà molt interès a fer aquesta compareixença, i jo li dic que endavant, sol·licitaré aquesta compareixença que farà jo mateix acompanyat del secretari general.

Vostè ha plantejat un tema que és molt important, em diu: «escolti'm, ens agradaria molt que això que acabo de dir de 145 encontres internacionals de les seleccions catalanes ho sabés tothom!» És que vostè ja, tanmateix, en l'altra intervenció ho ha plantejat. Tenim un problema de mitjans de comunicació. És cert, estem competint amb un Estat molt potent, que és Espanya, que té uns mitjans de comunicació molt potents i nosaltres tenim els mitjans de comunicació que tenim. Una de les prioritats que no és de la Secretaria General de l'Esport, però que sí que és del conseller, és la preocupació des d'un punt de vista lingüístic, però també des del punt de vista esportiu..., la necessitat de tenir un mitjà de comunicació en esport català, és decisiu i estem treballant també en això. No és fàcil tampoc, però ho estem treballant.

És important tenir aquests mitjans; tenim unes ràdios, tenim ràdios cada dia més potents –i en això hi hem de treballar–, tenim una televisió potent, però és evident que molts d'aquests aspectes que vostè deia són reals, és a dir, aquests encontres internacionals moltes vegades es desconeixen, i ara anuncio jo aquest aspecte: 145 proves són molts importants.

Dit això –també és un tema que hem plantejat amb el secretari general–, necessitem una millor capacitat de comunicació des del mateix Departament. I en aquest sentit també hi treballarem perquè arribi més a la gent i als mitjans de comunicació aquesta informació d'aquests esdeveniments que s'estan produint. Jo diria que, en qualsevol cas, estic d'acord que un dels problemes importants és comunicar aquesta feina que estem fent.

Vostè em deia també: «Com estan els clubs? Com estan les federacions?» Home, jo diria que hi ha elements..., com sempre, a tot arreu hi ha de tot, hi ha grans clubs amb una gran organització, amb una gran capacitat d'autofinançament, amb una capacitat d'expansió molt important, i n'hi ha d'altres que estan també molt lligats, daixò, a vegades a juntes directives una mica obsoletes que porten molts anys i, per tant, s'han anat cansant i, per tant, jo crec que és bo que això es vagi produint.

A nivell de federacions passa el mateix, hi ha federacions amb un gran nivell de potència, d'activitat, i n'hi ha d'altres que les hem d'ajudar més, però és veritat també que hi ha fets que em semblen molt positius. Les últimes eleccions a la UFEC ha donat lloc a una junta que és molt més integradora en el sentit que agrupa més tot tipus de federacions, tot tipus de persones, i a mi em sembla..., i concretament perquè demà assistirem a l'acte precís de constitució de la nova junta i de la nova presidència de la UFEC, a mi em sembla que tenim una UFEC –respectant molt la feina que ha fet durant quatre anys–, jo crec que tenim una UFEC –i perdonin, respectant molt els anteriors–, més integrada, més completa que la que teníem a resultes de les altres eleccions, i això ha estat també un esforç d'integració, de trencar, de millorar el diàleg. Per tant, jo diria que hi ha elements en aquest sentit, des del punt de vista de federacions i clubs, que podem millorar, perquè les federacions també ajuden que aquests clubs millorin i es potenciïn.

Per tant, nosaltres volem fer un gran èmfasi en el suport a la UFEC, a les federacions i, evidentment, als clubs en aquesta línia de millora perquè ens sembla que és aquesta societat civil, aquest món el que hem de potenciar i dinamitzar.

Bé, jo com que crec que tindrem temps ampli per parlar d'aquest aspecte i –ho repeteixo– jo crec que serà molt positiu que fem aquesta compareixença, podem anar parlant de més coses, però jo li diria globalment..., vostè em deia que jo li parlava de les coses possibles i vostè deia: «i ha d'aconseguir també les impossibles»... Jo crec que si fem sistemàticament tot un treball decidit d'anar guanyant espais i d'anar guanyant prestigi internacional, anar potenciant els nostres esportistes, aconseguirem al final..., quan dic «al final» no vol dir

el segle que ve, aquest segle que comença l'any que ve, molt aviat podrem aconseguir unes seleccions catalanes que representin adequadament el nostre país.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre el finançament de les universitats públiques (tram. 300-00085/06)

La següent interpellació al Consell Executiu, la formula la il·lustre diputada senyora Montserrat Duch sobre el finançament de les universitats públiques. Té la paraula pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

La Sra. Duch i Plana

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable conseller..., interpellació al Consell Executiu sobre el finançament de les universitats públiques.

Voldria breument referir-me a l'abast del tema de què parlem, quin és l'abast d'aquesta política d'universitat i recerca; voldria defensar la necessitat d'un model de finançament en relació amb la docència i en relació amb la recerca.

De què parlem? Parlem d'un sistema universitari que ha crescut en els darrers anys, que ha crescut en nombre de centres, que ha crescut en nombre d'estudiants, que ha crescut en nombre de facultats, d'universitats. La lògica quantitativa d'increment és evident.

Però, al costat d'aquestes dades, també és molt evident una insuficiència pel que fa al finançament total, una insuficiència pel que fa al finançament per a universitats o entre universitats, també és evident una situació de desigualtats en la qualitat, i és també clamorós el fet que hi ha desigualtats en l'accés a l'educació superior al nostre país segons l'origen social de les persones i segons la residència de les persones.

Miri, senyor conseller, el que dic ho han ratificat els informes de la Sindicatura de Comptes de les universitats any rere any i, potser, aquesta situació va ser especialment evident pel que fa a l'agregat d'universitats públiques corresponent a l'exercici de l'any 97. Què diu aquest informe? No m'hi puc entretenir massa, però aquest informe palesa una situació de profunda desigualtat per tal com la ràtio estudiant - professor oscil·la en el nostre sistema entre quinze, a les universitats perifèriques, i nou, a la universitat més ben tractada. Això pel que fa a la ràtio que en qualsevol cas és un indicador de qualitat.

Però pel que fa al finançament per estudiant, i sóc conscient que això només mesura una part del tema, però en qualsevol cas és un indicador i a manca d'altres indicadors l'hem de considerar, pel que fa al finançament d'estudiants en pessetes corrents ens trobem una situació profundament desigual en què podem observar el pitjor tractament per a la Universitat de Girona, amb 430.000 pessetes estudiant/any, fins a la situació es-

plèndida de la Universitat Pompeu Fabra amb 928.000 pessetes/any. Les altres se situarien en aquesta forquilla, però en qualsevol cas no hi ha cap de les universitats dites històriques que superi les 600.000 pessetes.

És aquesta una situació, és un tractament profundament diferencial que, segurament, condiciona també mecanismes de rendiment posterior. Desigualtats, insuficiència i, d'alguna manera, una sensació de frustració en la comunitat universitària per tal com, si el traspàs en aquesta política es va produir l'any 85, potser –ens va dir el senyor conseller en la seva compareixença a la Comissió de Política Cultural– el 2002, és a dir, disset anys després de produir-se els traspassos de competències, ens podem plantejar un model de finançament que sigui objectivat, que sigui transparent, que sigui equitatiu, que cerqui la suficiència, l'equitat i l'eficiència en el finançament. Semblen molts anys, disset anys, per aconseguir un model de finançament d'aquestes característiques.

I, és clar, a nosaltres ens preocupa que les coses siguin així, i ens preocupen no tan sols des del punt de vista de la qualitat dels serveis universitaris, sinó que ens preocupa perquè aquesta és una política absolutament estratègica des d'una perspectiva de país.

Vull citar algun informe recent, que justament alerta sobre aquesta qüestió. És a dir, Catalunya té uns reptes i unes oportunitats en una economia globalitzada, però aleshores tenim alguns *gaps*, alguns *gaps* com, per exemple, els que recull l'informe «Catalunya, demà», i diu: «La capacitat d'inserció de Catalunya en el context d'una economia globalitzada dependrà essencialment de la capacitat del conjunt de la societat catalana en relació amb la formació de les persones, la capacitat en recerca i desenvolupament, la iniciativa empresarial i la potenciació de polítiques públiques.» D'alguna manera, situa una diagnosi sobre la base que no s'ha fet un esforç suficient en termes de promoció científica i tecnològica. I segueix l'informe «Catalunya, demà», diu: «En general, la base científica és forta però dispersa, i caldria un esforç de concentració de recursos i activitats prioritzant els centres d'excel·lència que connectin amb les necessitats empresarials.» Això ho diu el «Catalunya, demà», que tots sabem quin origen té i quina, d'alguna manera, lleialtat de fons té.

Hi ha un altre informe prou interessant, que és aquell que intenta veure l'evolució de Catalunya en relació amb l'índex de desenvolupament humà de la UNESCO, i és un estudi referit a un llarg període, al període 80-94. D'alguna manera, afegeix més arguments a aquest punt feble que intento situar. Diu, el diagnosi 80-94: «Catalunya té un gran potencial i una situació excepcionalment bona, si bé pot veure's afectada negativament en el futur per algun dels perfils analitzats com el relacionat amb la R+D, la producció de tècnics i científics, la despesa en ensenyament a mitjà termini i, sobretot –i aquest ja és un altre tema–, l'estructura demogràfica a mitjà i a llarg termini».

Senyor conseller, aquest és l'abast de les polítiques que estem discutint, i és clar, a nosaltres ens ha preocupat que després de fer una aposta important amb la creació del Departament d'Universitats, Recerca i Societat de

la Informació, aquesta aposta, des del punt de vista de situar en l'organigrama del Govern la centralitat d'aquestes polítiques, no ha tingut després un correlat pressupostari adequat; ha crescut insuficientment el pressupost per a aquestes qüestions.

Però vostè es mostra –ens sembla– excessivament conformista amb aquesta situació, i ens deia l'altre dia a la compareixença a la Comissió de Cultura, diu: «Proposo que d'una manera consistent i continuada, el pressupost augmenti cada any, com a mínim, d'acord amb el creixement nominal del PIB de l'any anterior, a no ser que el creixement global del pressupost difereixi molt d'aquest creixement.» I diu: «D'aquesta manera aconseguiríem que, com a mínim, la proporció de la despesa pública sobre el PIB no descendís.»

Jo li dic, francament, el meu Grup considera que vostè té una actitud excessivament conformista. El nostre diferencial en assignació de recursos respecte d'altres sistemes més desenvolupats és molt notable, i, per tant, si s'accontenta amb aquest creixement nominal del PIB, realment no resollem la qüestió, perquè, miri, el sistema d'universitats i recerca del nostre país necessita, en primer lloc, incrementar els recursos disponibles, i, en segon lloc, reformar, revisar, establir un model global transparent de finançament.

Anem a això, al model de finançament. La setmana passada no ens vam trobar pròpiament en l'espai de la Universitat Politècnica, però hi vam ser tots dos, el divendres de la setmana passada, en un debat organitzat per l'Institut Joan Lluís Vives sobre el finançament de les universitats. I en aquell fòrum es van poder veure dues experiències prou reeixides que jo penso que –sempre tendeixo a dir-ne el Comissionat– el Departament hauria de tenir presents. D'una banda, aprofundir en el tema dels contractes programa, que ha estat una operació realment molt interessant, que ha anat introduint criteris d'avaluació i de cultura de qualitat, però, és clar, quin és el pes dels contractes programa? Doncs, 3.500 milions sobre 70.000. Per tant, no podem pensar que sobre la base d'una articulació de polítiques d'incentius a la qualitat de 3.500 sobre 70.000 realment estiguem actuant d'una manera consistent.

La segona exposició que es va produir en aquell fòrum va ser la discussió al voltant de l'anomenat «model valencià de finançament universitari». I, és clar, senyor conseller, a mi de veritat em sap molt de greu haver de reconèixer que tenim competències des de l'any 85, i que no hem sabut organitzar un model de finançament, quan al País Valencià n'estan revisant un que va començar a exercir –em sembla recordar– l'any 93. Això, si el País Valencià ho ha pogut fer, nosaltres ho podíem fer. En aquest cas, francament, no crec que es pugui imputar res al marc general. El marc general, en tot cas, és insuficient, des del punt de vista de recursos i de restriccions institucionals, però ho és per al País Valencià i ho és també per a Catalunya. Catalunya hauria d'haver fet això, a la recerca de què? A la recerca de què demanem nosaltres a l'existència d'aquest model de finançament? Doncs, un model de finançament que integri cinc principis: autonomia, suficiència, equitat, eficiència i eficàcia; que les universitats sàpiguin, amb un marc temporal ampli, no simplement un increment purament

incrementalista respecte de situacions de fet, sinó que puguin exercir de veritat l'autonomia universitària sobre la base d'uns recursos que segurament sempre seran escassos, però que necessàriament han de ser creixents.

Enfront d'això, vostès han decidit una relació bilateral, una relació no objectivada, no transparent, que ha primat una universitat en detriment de la resta, i que ha posat seriosament en crisi, d'alguna manera, aquells elements de lleialtat universitària. Jo penso que vosaltres..., el seu Govern, durant aquests anys –i estem contents que vostè vulgui esmenar això–, d'alguna manera, no ha tendit a un model..., a corregir, a garantir la suficiència financera i a cobrir, a cobrir grans objectius –grans objectius en el sentit de fer complir allò que la Llei, de moment, la Llei de reforma universitària diu que han de fer les universitats, que és fonamentalment objectius de recerca i de docència. Segurament, aquest marc de...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Duch i Plana

Acabo de seguida, senyor president.

El president

Molt bé, gràcies.

La Sra. Duch i Plana

Aquest marc de finançament objectivat pretendria una cosa que vostès potser segurament –i per això no han establert el model– pretendria aconseguir, que és protegir les universitats de pressions polítiques i de situacions conjunturals. Aquests anys, massa vegades, cada any, any rere any, s'han trobat amb aquesta situació d'insuficiència de recursos i d'assignació, sovint poc transparent i molt sovint discrecional, d'aquests recursos escassos.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Senyor conseller...

El conseller d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació (Sr. Andreu Mas-Colell)

Moltes gràcies. És prou clar que la societat catalana vol que la seva universitat sigui mirall i animadora de la seva personalitat col·lectiva, que la vol rica i també motor del seu creixement econòmic. És per això que hi hem de dedicar esforços i molta cura. Com ja s'ha referit la senyora diputada, en la meua compareixença fa uns dies a la Comissió de Cultura, vaig expressar unes idees que, avui, en part, repetiré. Ara em concentraré en el tema del finançament, que és el d'avui, i li agraeixo a la senyora diputada que tragués el tema. La pregunta era una pregunta molt genèrica: quin és el capteniment sobre el finançament? I d'això en parlaré ara, per dir-ho així; l'exercici d'esgrima el faré en la meua propera contestació.

El tema del finançament el podríem dividir en sis o set parts. Primer hi ha el tema del finançament global, públic, de les universitats públiques. La font de finançament, la font pública de finançament de les universitats, en el cas de l'Estat espanyol, són bàsicament dos: un, la Generalitat, que té el pes principal, i un altre, el Govern central, sobretot pel que fa a les beques. Recordem, doncs, que les beques tenen una lògica de finançament diferent que la resta.

Exceptuem, traiem, doncs, les beques de la consideració que els estic fent ara, totes les beques i ajuts als estudiants, o el recolzament a la possibilitat que els estudiants estudiïn, siguin de l'origen que siguin i siguin de la zona geogràfica que siguin. El que vaig dir en la compareixença a la Comissió de Cultura és que deixant beques a part –i ara parlaré, dintre d'un moment, de beques i ajuts–, deixant beques a part –això no ho vaig dir a la Comissió, però ho dic ara, perquè també m'he estudiat el debat universitari de la Joan Lluís Vives sobre finançament–, diria, primer, que és debatible si la universitat catalana ha estat pitjor o millor finançada que la de la resta de les comunitats espanyoles en els darrers deu anys. Hi ha opinions –que no hi estic completament d'acord–, però hi ha opinions que diuen que ha estat la millor finançada. Té raó, de segur. Canàries i Navarra han estat més ben finançades, però el finançament de la universitat catalana, certament, no ha estat fora de línia amb les universitats espanyoles.

I, pel que fa Europa, i –ho repeteixo– deixant de banda les beques i els ajuts i parlant en percentatge respecte al PIB, tampoc estem enormement fora de línia. Sí que ho estem respecte a l'OECD, però no en faci cas de l'OECD, perquè les mitjanes sempre queden distorsionades per la presència dels Estats Units i del Canadà. Quan mirem la Unió Europea, que exclou alguns..., a més a més, algun país nòrdic, no hem estat fora de línia. I és, per tant, en aquesta perspectiva, i en la perspectiva del realisme i sense exceptuar i sense menysvalorar el valor de l'expressió consistent i continuada, que vaig proposar com a regla bàsica a aplicar consistentment i continuadament que la despesa pública en universitats, almenys, mantingui la proporció del PIB, la qual cosa vol dir que almenys creixi en la proporció del PIB nominal de l'any anterior. És la regla que va proposar l'informe Dearing, i –ho repeteixo– hem escoltat avui moltes raons per les quals hi ha moltes tensions i moltes demandes en els pressupostos públics. Per descomptat que a mi m'agradaria que el meu augmentés en proporcions superiors a les de tots els altres, però hem de ser realistes i, per tant, sí, sóc realista en aquest terme, i no menysvalorar –ho repeteixo– això de continuat i consistent, i, dic, exceptuant beques. Ara, segon punt, aquest és el primer punt.

Segon punt, passem a beques i ajuts. Efectivament, en beques als estudiants, aquest és l'aspecte en el qual l'Estat espanyol està fora de línia dramàticament respecte a Europa, i, per tant, és en beques per on ha de venir..., quan sumem beques i la resta de finançament universitari, és en beques per on ha de venir un increment substancial en la proporció de despesa respecte al PIB.

Com saben bé, hem reivindicat repetidament la transferència de les beques des de l'Estat a la Generalitat, la continuem reivindicant; el procés de transferència està empantanat, però, en qualsevol cas, la nostra posició és que en aquest moment ha d'haver-hi una discussió multilateral entre el Govern central i la resta de comunitats autònomes per fer un programa d'increment de les dotacions pressupostàries per beques, increment que ha de ser substancial, i, en el marc d'un pla estatal d'increment de les beques, hem d'assenyalar un calendari per a la transferència efectiva, però, certament, no hem de fer la transferència efectiva abans de fer el calendari d'un programa de finançament de beques que ens posi a nivell europeu.

També aspirem, en temes de beques i ajuts, a desenvolupar política pròpia; tenim alguns plans experimentals i els volem emfasitzar. Un tema que portarem aviat en aquest Parlament és la constitució d'una agència de beques i d'ajuts universitaris i d'ajuts a la recerca que tractarà de donar resposta a un tema important, que és el de l'agilitat en la gestió d'aquests temes. He de mencionar que, una vegada sumen les meves propostes, tant pel que fa a finançament global com pel que fa a beques i ajuts, la meva proposta està perfectament en línia o jo, fins i tot, pensaria que és més ambiciosa que la proposada a l'informe Universitat 2000, amb el pla de finançament que proposa per als propers deu anys. Tot depèn de les estimacions de creixement del PIB, però jo crec que és més ambiciós. He de dir que el capítol de finançament d'aquest informe ens sembla excellent i ofereix molt bones idees per tirar endavant, i crec que el que he proposat està en línia.

El proper tema –tres–: taxes i finançament privat. Pel que fa a taxes, que és una part que ara, aproximadament, ve a ser el 14% del finançament, de moment ho hauríem de deixar aquí, malgrat que hi hagi hagut propostes del Consejo de Universidades, de fa sis o set anys, de portar-ho fins al 20%. Una modificació dramàtica de la política de taxes només es pot fer de la forma suggerida per l'informe Universitat 2000, o informe Bricall, dintre d'un paquet de replantejament de tota la política d'ajut als estudiants.

Quart: el finançament a cada universitat. Efectivament, he donat un finançament global, que s'ha de dividir... El sistema de finançament que en aquest moment tenim, com el de més o menys molts altres sistemes espanyols i europeus, és una combinació de condicionaments històrics, d'estimacions de costos i, afortunadament, de contractes programa, que s'han anat implementant en aquests darrers anys i que han significat una millora del sistema i, també, un progressiu reequilibrament en el sistema. No és suficient, hem de prendre els mateixos passos que s'estan prenent a altres llocs d'Europa i també de l'Estat espanyol i anar cap a la constitució d'un sistema de finançament amb bases objectives. Quant a aquest sistema de finançament, no s'inventarà res; haurà de tenir tres parts: en una part, el finançament depèn de la grandària de la universitat –i això pot dependre del nombre d'estudiants de primer i del nombre de titulats, del nombre de metres quadrats, etcètera–, però és un finançament bàsic proporcional a la grandària –excepte un cost fix, potser–; una segona part, que són els contractes programa, que donen...

El president

Senyor conseller, hauria d'anar acabant. Té un següent torn.

El conseller d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació

Molt bé.

...diners a cada universitat i que treballen sobre el resultat de les agències de la qualitat, i una tercera part de programes competitiu.

L'últim punt –que deixaré, possiblement, per a després– té a veure amb els plans plurianuals d'inversions, que haurem de començar a partir de l'any vinent.

Moltes gràcies i disculpi.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Senyora diputada, en torn de rèplica.

La Sra. Duch i Plana

Gràcies, senyor president. Miri, senyor conseller, jo no he volgut parlar d'aquest tema, però, com que vostè n'ha parlat una mica, jo li llegeixo una cita textual: «Ha arribat el moment de revisar el sistema, perquè les seves imperfeccions i la tendència constant a emprar-lo de manera que rendeixi poc l'han portat a un punt que des de Catalunya no ho podem acceptar. Posaré un exemple d'això: si s'accepten les beques universitàries –s'han traspasat o es poden traspassar a la Generalitat– no pot ser que, durant més d'un any, el president de la Generalitat, el president de la part catalana de la Comissió Mixta de Traspassos, el conseller de la Presidència, el comissionat d'Universitat i un parell de diputats del Grup Parlamentari català n'hagin de parlar no sé quantes vegades amb el president del Govern central, amb el ministre d'Administracions Públiques, amb el ministre d'Educació i, finalment, a l'hora de tancar-ho, amb el secretari general del Ministeri i amb no sé quin funcionari, i que, finalment, resulti, després de mesos i mesos i de no sé quants viatges, que posin unes condicions que equivalen a dir que no.» Qui diu això? «Poder polític de Catalunya, un instrument al servei dels ciutadans», conferència del president de la Generalitat, ESADE, 1 de març de 1999.

Senyor conseller, ho lamento: vostès han de reconèixer el seu més absolut fracàs en la política de traspàs de les beques universitàries –han de reconèixer aquest fracàs. Paral·lelament a això, podrien haver endegat una política pròpia de beques i ajuts; no ho han fet. Esperem que en el futur ho facin.

Recerca –tinc poc temps–, Recerca + Desenvolupament. Els escenaris que fixava el Departament d'Economia per al proper quadrienni eren d'un creixement previsible de l'1,5%. Convergència i Unió en el seu programa parlava del 2% del PIB; el meu Grup parlamentari es va presentar amb un programa electoral en el qual parlàvem del 2,3% del PIB per tal de corregir el diferencial respecte a les regions dels quatre motors d'Europa. Aquest és l'objectiu. Per arribar a això era

necessari que, aquest any, sobretot amb la creació del nou Departament, hi hagués hagut una assignació de recursos a recerca suficient. I què ha passat? Doncs, que, l'any 97, els recursos de la Direcció General de Recerca eren 6.200 milions; aquest any, són de 7.400. Senyor conseller –i això no és imputable a vostè; ja ho sé–, d'alguna manera, en els darrers quatre anys no s'han incrementat els recursos, i l'assignació d'aquest any no permet recuperar el temps perdut.

Senyor conseller, de veritat, molt seriosament, per ambició de futur, per ambició de país, Catalunya va ser la fàbrica d'Espanya al segle XIX i Catalunya té risc de perdre el tren al segle XXI. No ho dic jo –fa uns dies–: «Catalunya inverteix menys de l'1% del PIB en Recerca + Desenvolupament, mentre que Madrid gasta més del 2%. Els experts ressalten la manca de lideratge en la nova economia.» Aquest és un repte que supera –jo penso– les competències del seu Departament, és un problema que nosaltres hem destacat i que ha d'assumir, segurament, el Govern en el seu conjunt, però, a vostè, li toca una part important per a assumir aquest paper de lideratge per situar el país en una expectativa de futur, en un context de gran canvi en termes econòmics d'avenç de la societat del coneixement.

Senyor conseller, ens sembla que la magnitud dels temes plantejats..., aquests, els de les beques, els de la recerca, però també aquell altre que jo li plantejava inicialment i sobre el qual no m'ha contestat... El sistema necessita més recursos, la universitat demana més recursos; jo penso que la societat, a través d'aquest Parlament, li ha de dedicar més recursos, segurament, a canvi d'introduir dinàmiques d'una nova cultura organitzativa, d'un avenç en l'avaluació de la qualitat; la societat destinarà més recursos a unes polítiques que són, fonamentalment, estratègiques i, a canvi, demanarà elements de rendiment, d'inserció professional, de qualitat en la recerca, d'increment de patents, etcètera, etcètera. Això és així.

Però a més a més de parlar de recursos totals, globals, que s'han d'incrementar, jo senyor conseller, el que li vull plantejar –perquè és un clam, és un clam en els rectorats, és un clam en la comunitat universitària, en els sindicats, en les associacions d'estudiants– és: hem d'esperar, encara, molt més a tenir un model de finançament transparent? Molt modestament, esperem aconseguir el consens suficient en la tramitació de la moció subsegüent a aquesta interpellació per tal que es posi a treballar una mica més de pressa de com vostè, potser, havia previst i que en els propers pressupostos de l'any 2001 puguem treballar sobre la base de les transferències corrents a les universitats, sobre la base d'un model de finançament transparent i objectivat. Hi ha diversos models sobre els quals es pot prendre opció; la mateixa Universitat de Barcelona diu que, en tres mesos, es poden crear les condicions de consens perquè això sigui possible. Nosaltres, simplement, com a Parlament, instarem el Govern a acordar un sistema de finançament d'aquestes característiques per tal que pugui ser implementat en els propers pressupostos. Ja li avanço que, en aquest sentit, segurament –i en altres, però aquest és l'element central–, anirà la moció que presentarem.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Senyor conseller...

El conseller d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació

En la primera cita, el primer tema, ho sento, però hauré de repetir el mateix exercici dialèctic de la Comissió de Cultura, i el repetirem totes les vegades que faci falta. Estic tremolant amb la cita que m'ha donat del president Pujol –és tremend, eh?. Efectivament, hem fracassat amb la transferència de les beques. No es preocupi, ja les tindrem i les tindrem bé; ara no farem, no ens posarem en una situació de pànic i acceptarem qualsevol cosa que ens vulguin transferir. Acceptarem les beques quan estiguin pròpiament finançades, i no abans. L'exercici dialèctic que li anava a dir és que, com vostè sap, les beques, les tindríem si, durant tots aquests anys que el seu partit va estar al Govern espanyol, les haguessin transferit, com es va demanar moltíssimes vegades i vostès es van negar a transferir-les. (*Remor de veus.*) Doncs, miri, ja les tindríem si vostès ens les haguessin transferit. És veritat: vam fracassar, no vam aconseguir que vostès ens les transferissin, i ara la pregunta és: vostès també devien fracassar, perquè suposo que també la volien, la transferència? Bé, podem repetir això mil vegades.

Recerca: les transferències de recerca no s'han fet –em permeto dir–; sabem que el Govern central s'ha quedat la recerca –hi estem en desacord– i la recerca és prou important perquè, simplement, hàgim de posar diners en recerca, malgrat que no ens ha estat transferida. L'increment d'aquest any, almenys, ens posa on el Pla de recerca preveia que hauríem d'estar: a 7.100 milions; l'altra diferència és la Fundació Catalana per a la Recerca; per tant, no vull sumar coses que no hi eren, abans. Però el pressupost de la Direcció General de Recerca, CIRIT, d'aquest any és el que el segon Pla de recerca que acaba aquest any preveia que seria aquest any, i emfatitzo: tots aquests són de més a més.

Tercer, em menciona aquests titulars que diuen «Catalunya inverteix menys de l'1%». En part, veritat; en part, no. En la mesura que estem parlant d'agents finançadors, com puguin ser la Generalitat o com puguin ser les empreses catalanes, doncs, sí: aquestes són responsables de la recerca que fan, però, però, però la majoria de la despesa de la recerca aquí, a Andalusia o a Madrid, són diners que inverteix el Govern central. Per tant, no és Catalunya que inverteix menys de l'1% en recerca, és el Govern central que inverteix a Catalunya molt menys –però molt menys– del 15% –ja per posar la demanda més petita i més modesta possible, que és la de la població–, molt menys del 15% dels seus recursos. Pensem que això està, com a mínim, equivocat, i estem disposats a participar en qualsevol acord, en qualsevol diàleg amb el Govern central per remeiar aquesta situació. Però és sagnant dir que Catalunya inverteix menys de l'1% en recerques, quan, els diners que correspondrien a Catalunya, els administra el Govern central i no se'ls gasta a Catalunya. El dia que se'ls gastin a Catalunya, serà el primer que, des d'aquesta tribuna i la que faci falta, ho reconeixeré.

El Pla de finançament, com ja sap, planegem tenir-lo preparat en el termini d'un any i que estigui operatiu per al pressupost del 2002, però per al pressupost del 2001, ja li puc anunciar que les grans tendències, per descomptat, es tindran en compte. Això dels mètodes de finançament no és cap solució miraculosa a res: els diners totals són els que hi ha, els increments s'han d'anar distribuint de maneres objectives, amb una convergència cap a un criteri objectiu. Això és el que s'està fent a tot Europa, en els últims anys –no fa disset anys– i això és, per tant, el que nosaltres també hem d'anar fent.

Gràcies, senyor president. Li demano excuses per haver oblidat de dir «senyor president» al principi.

El president

I ara! No es disculpi. Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre la promoció del sector de les tecnologies de la informació i de les comunicacions (tram. 300-00104/06)

El punt vintè de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre la promoció del sector de les tecnologies de la informació i de les comunicacions; la presenta, pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'il·lustre diputat senyor Miquel Barceló.

El Sr. Barceló i Roca

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, em toca presentar una interpellació al Govern sobre un tema important: el sector de les tecnologies de la informació i de les comunicacions a Catalunya. En la justificació a la interpellació, jo ja destacava els dos elements cabdals, els dos elements clau que pivoten sobre aquesta interpellació. La primera, el pes marginal, el pes reduït que té avui aquest sector a l'economia catalana i, en segon lloc, la falta de polítiques públiques per promoure aquest sector absolutament estratègic. És una interpellació de política industrial i és una interpellació al Govern, al conjunt del Govern, amb independència del conseller que li toqui respondre la meua interpellació.

Avui, a tot el món, aquest és el sector de més creixement, de més potencial de creixement, que determina la capacitat d'increment de productivitat de les economies i que fa que, per exemple, a l'economia americana presenti al voltant del 50% d'aquest creixement o comporti que la productivitat dels darrers trimestres de l'economia americana s'hagi incrementat en un 5%. L'economia catalana en els darrers trimestres, en els darrers quatre trimestres, s'ha incrementat un 0%, i sembla que, en bona part, l'economia ha crescut, però la productivitat de l'economia catalana no ha crescut. Sembla que, en bona part, aquest comportament diferencial de les economies –també, en part, amb les economies europees– és degut al poc pes que té aquest sector en l'economia catalana. Aquest és un problema important, perquè si renunciem a aquest sector, renunciem a increments de productivitat de la nostra econo-

mia –per tant, a un creixement–, renunciem a un creixement sa d'aquesta economia, sobretot perquè, quan canviï el cicle econòmic, no tindrem un sector que tiri de l'economia.

Al llarg de la història de Catalunya sempre s'ha sabut reaccionar a les onades de canvi tecnològic i s'ha sabut aprofitar les oportunitats que comportaven. Al segle XIX, vàrem assistir al naixement i al creixement del sector tèxtil, del mecànic; posteriorment, del químic; als anys vint, del sector d'automoció –tots recordarem la Hispano Suïssa, l'Elizalde–, del sector elèctric –no només de generació, sinó un sector productiu elèctric important, que encara representa, que encara té un pes important en l'economia catalana–; però és que, els anys seixanta i setanta, també es va desenvolupar a Catalunya un sector electrònic important: Iberia, Vanguard, Kolster, Lavis, Elbe, Bettor, Cosmos, Vieta, etcètera, una llarga llista d'empreses d'electrònica catalana que representaven la resposta que l'empresariat de Catalunya donava als nous reptes o a les noves onades tecnològiques.

Aquesta tendència històrica es trenca els anys noranta; no s'observa un naixement i un creixement del sector de les tecnologies de la informació. Per què –aquest és un tema important–, per què creu el Govern que això es produeix? Jo encetaré, només, algunes de les causes. En primer lloc, ara fa un any, entrava, es presentava en aquest Parlament el Pla estratègic de la societat de la informació, que diagnosticava, feia aquest diagnòstic d'aquest dèficit i plantejava un seguit de polítiques –fa més d'un any. Per exemple, en el camp del sector industrial, «l'impuls a les indústries TIC a Catalunya» –llegeixo textualment del Pla– «o la promoció del sector empresarial de creació de continguts», i assignava aquestes polítiques als agents públics: Departament d'Economia, Departament d'Indústria, Comerç i Turisme. No s'han portat a terme aquests programes; el Govern va presentar aquest pla estratègic però el va deixar al congelador. No figuren aquests programes que estaven dins del Pla estratègic a cap programa dels pressupostos del 2000. No tenim polítiques de promoció del sector de les tecnologies de la informació i la comunicació, avui, a Catalunya.

Si analitzem el paper que els operadors de telecomunicacions, agents naturals d'«arrastre», d'«arrastrament», agents capçalera d'aquest nou sector a tot el món, observem que la seva capacitat de compra, o les possibles inversions directes amb plans industrials o en R+D no reverteixen en la creació d'un teixit empresarial. Si observem l'actitud de l'operador dominant que és Telefónica, Telefónica té un gran mercat a Catalunya, però Telefónica no contribueix a la creació d'un teixit d'empreses corresponents a aquest sector. Si observem el paper de Retevisión, tots vam saludar la teòrica instal·lació de Retevisión favorablement, ara fa dos anys. Quin ha estat el resultat d'aquesta seu més teòrica que real a Barcelona? Quins plans industrials s'han produït que hagin revertit en compres d'aquests operadors a Catalunya? I aquesta és una pràctica habitual a tots els països, i els governs saben com fer-ho, com induir.

Per què? Perquè, darrere d'aquests governs, hi ha uns països que tenen una capacitat de compra, i aquesta capacitat de compra no només s'ha de posar al servei dels mercats d'aquests operadors, sinó al servei d'inversions reals en la indústria i d'inversions reals en la recerca, i això no s'ha produït. Si veiem la política del País Basc, el País Basc va apostar per Euskaltel, i Euskaltel està participat, majoritàriament, per les caixes basques; hi va haver aquí una dualitat, una diferent estratègia enfront dels operadors. Euskaltel està comportant, a través d'una política que ells en diuen del «cluster telecomunicacions», la creació d'un teixit industrial de telecomunicacions. Això no està passant a Catalunya; és una realitat. Veiem entre tots de quina manera ho podem corregir.

En el camp de la telefonia mòbil hi ha operadors importants, hi ha operadors que han aconseguit les llicències, les noves llicències de telefonia mòbil. Quines seran les aportacions que faran aquests operadors? No voldria parlar del tema d'aquest antecedent lamentable que va representar Olé - Terra, però sí que m'agradaria que algú ens informés sobre com va acabar aquest negoci, com va quedar aquesta oportunitat que havia nascut a Catalunya, que va caure a mans de Telefónica i que, després, s'ha vist, més enllà de les oscil·lacions borsàries, que, realment, era una oportunitat important. Com es va retribuir la venda d'Olé a Telefónica o a qui fos? M'agradaria que, algun dia, en el marc d'aquest Parlament, això s'expliqués.

Finalment, és una constatació que l'empresariat català no està invertint en el sector de les tecnologies de la informació i les comunicacions, i seria bo pensar, entre tots, —especialment, el Govern, que li toca fer les polítiques— què és el que es pot fer. Quines són les oportunitats que avui tenim a Catalunya per endegar aquest sector? En primer lloc —ja ho he dit—, posem, siguem capaços de posar —i això ho ha de fer el Govern— en valor el nostre mercat interior; aquesta és la pràctica habitual de tots els països, de tots els països del món: posen en valor el seu mercat interior. Telefónica té, a Catalunya, el 20% del seu volum de negoci. Què val aquest 20% en termes de plans industrials? Què val aquest 20% en termes de programes de recerca fets al nostre país? Qui està dialogant amb aquests operadors perquè això sigui una realitat? No se'ns ha posat de manifest, no se'ns ha explicat; temem que no s'està fent res.

El sector de continguts. Tenim tradicionalment a Catalunya un sector de continguts important. En el sector de l'edició —tenim empreses capçalera avui a nivell mundial—, el sector de la difusió diària de premsa, el sector de l'audiovisual, amb el codi digital s'obren unes oportunitats que hem de ser capaços d'aprofitar i hi hauria d'haver polítiques actives per part del Govern que acomboïessin, que ajudessin aquestes empreses a fer aquesta necessària transformació. Hem de ser capaços de mobilitzar els sectors empresarials i financers de Catalunya cap al sector de les tecnologies de la informació. Cal donar suport, també, a les iniciatives del món municipal. Avui, a Catalunya hi ha viviers municipals d'empresa que estan entre els millors d'Europa, i no tenen el suport del Govern. Avui, a Catalunya hi ha

disponibilitat de sòl industrial per a aquestes indústries, i no tenen el suport del Govern. Avui, a Catalunya hi ha experiències importants, com el cas de la vall de Ribes, en el terreny del reequilibrament territorial, aprofitant aquestes tecnologies, que no estan rebent el suport, o que, en aquest cas, han començat a rebre el suport del Govern, però que seria bo que el rebessin d'una manera més decidida.

En definitiva, preguntem al Govern que ens expliqui què pensa fer amb un sector estratègic tan important, i, després, en el torn de rèplica, entenc que podrem veure, entre tots, quines són les línies de treball que podem endegar perquè, fins ara, constatem que no s'ha fet.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per respondre, té la paraula l'honorable conseller senyor Andreu Mas-Colell.

El conseller d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació

Senyor president, senyores i senyors diputats, jo no estic en profund desacord amb el que acaba de dir el senyor Barceló, si bé em sembla que, potser, ell no valora prou les dificultats de la tasca, i ja ho anirem veient a mesura que parli.

En primer lloc, em sembla que hauríem de pensar, una mica, històricament. Si mirem Europa, a diferència dels Estats Units, un animador extraordinàriament important —i això em sembla que està en la línia del que el senyor Barceló ens acaba de dir—, molt important del sector de telecomunicacions, diguem-ne, han estat els grans operadors que, en el seu origen, eren monopolis estatals. Aquells monopolis estatals, en el cas espanyol, es van constituir en una època que no era gens favorable a les capacitats de Catalunya, l'època del franquisme. Sabem que aquests monopolis es van instal·lar a Madrid, fins i tot, en casos extrems de la indústria elèctrica, en què —no diré noms, però tothom ho sap— el mercat i la producció estava a Catalunya i la seu estava en una gran avinguda a Madrid i segueix sent-hi, i la producció i el mercat segueixen estant aquí i a altres llocs —a Andalusia, també.

Aquesta situació —em permeto dir-ho— s'hauria pogut corregir després del 75, però no es va corregir i, per tant, aquesta és la situació històrica de què partim, i és una situació que ens condiciona molt i que no és fàcil de donar-hi la volta —no és gens fàcil. S'intenta i s'intenta de la manera que vostè suggereix; es parla amb aquestes empreses i se'ls fa veure que el 20% del seu mercat està aquí i que tal i que qual, i li asseguro que vostè diu que no es fa res i jo li puc assegurar que, en aquests mesos que porto amb aquest nomenament, he vist que sí que es fa aquesta tasca de què vostè parla de parlar, de fer projectes, etcètera —es fa i es fa constantment.

No sé si els resultats han estat més o menys brillants, però alguns apunts hi ha hagut i, en el camí, estem aprenent. Sembla clar, per exemple, que s'està començant a utilitzar la magnitud de poder públic que té la Gene-

ralitat, que és limitat comparat amb el Govern central, per fer política industrial. S'ha utilitzat el poder regulador amb més o menys èxit i s'ha aprofitat la política de privatitzacions. I, segurament, el camí, efectivament, és fer, d'aquesta política..., fer, al voltant d'aquesta política, institucions en les quals hi hagi participació de capital català; com en el cas del País Basc, que acaba de mencionar, em sembla que un factor clau és que el tipus d'empreses de telecomunicacions que generem a partir de Catalunya tinguin alguna participació de capital català, no cal que sigui una participació espectacular, però alguna –alguna– participació. Això pot fer diferència.

Què més? Hi estic d'acord. Hem de valorar aquest 20%, i si vol en parlem o trobem fòrums com el que parlaré després, el del Pla estratègic, el de la Comissió de seguiment del Pla estratègic, per veure com es pot..., com podem incidir en aquesta valoració que li asseguro que és una obsessió constant per part del Govern i d'aquest conseller.

Altres maneres com estem intentant ajudar a la generació d'un sector industrial de telecomunicacions és a partir dels actius que tenim. Quins actius tenim? Malauradament, no una indústria florent en aquest moment, però sí una bona universitat i sí uns bons departaments de recerca. Per tant, tenim una política de creació, d'estímul i de finançament de centres de recerca que seran, de fet, en bona part, centres tecnològics, lligats genèricament a telecomunicacions o a instàncies concretes de telecomunicacions com poden ser aplicacions del cable, aplicacions de la telefonia mòbil, etcètera, i, evidentment, tot això, ho tractarem de fer en col·laboració amb operadors.

Però no tot l'àmbit de... Però les telecomunicacions no és el tot de l'economia digital. Un altre aspecte molt important de l'economia digital és Internet. Amb una analogia brillant o suggeridora que utilitza, en Manuel Castells ens parla que Internet és com la fàbrica de l'època de la revolució industrial i convé que tinguem una bona fàbrica, però el fet essencial és què hi posarem dintre d'aquesta fàbrica, què hi produïrem en aquesta fàbrica. I aquí, és clar, això, evidentment, alludeix a la indústria de continguts, que és un tema transversal d'aquest Govern, que toca a molts diferents departaments i en el qual s'estan fent coses, com vostè ja sap.

Aquest és un..., també vull dir que aquest entorn, l'entorn d'Internet, és un entorn que en principi està molt ben adaptat i és molt adient per a una inclinació, per a una propensió tradicional de Catalunya que és la creació d'empreses a partir de la iniciativa individual, i això ho hem vist. Queda, avui en dia, una mica disfressat pel fet que a Europa, a diferència d'Estat Units, les grans empreses tradicionals, d'origen monopolis estatals, simplement han absorbit des del principi –i tallat– les iniciatives individuals més florents; Terra n'és un perfecte exemple. Això ho amaga una mica, però aquesta és una activitat en la qual els catalans han excel·lit en el passat i crec que continuen excel·lint.

On ens quedem coixos és en el tema de la capitalització d'aquestes empreses –*start-up*, si ho vol– i amb la

utilització de capital risc. Aquí tenim una severa mancança; no hi ha mancança de capital risc, perquè el capital risc pot ser català o no català, del que hi ha mancança és de conjuminar la iniciativa empresarial amb capital risc, i, en això, no hi ha solucions miraculoses, en com desenvolupar diguem-ne aquest esperit empresarial adaptat a un món on el capital risc cal veure'l com una *appoggiatura* i no com a quelcom sospitós, però també ho intentarem a través de fórmules conegudes creades a partir d'escoles negocis, que ja es practiquen en algunes de les nostres escoles i que tractarem de generalitzar –em refereixo a càtedres de creació d'empreses. També aquí intentarem fer alguna cosa.

Acabo. Anava a dir que una altra possibilitat d'ajudar –no sé si es referia a quan parlava de Ribes de Freser, etcètera– són subvencions. Miri, ja ho veurem; en principi, a mi em fa l'efecte que si la política de promoció ha d'anar per subvencions, comença malament. Però, en fi, no haurem de ser dogmàtics sobre aquest tema. Tenim el Pla estratègic, hem format la Secretaria General de Societat de la Informació per donar permanència al programa del Comissionat, tenim un Pla estratègic fet amb ampli consens i amb ampli diàleg, i pretenem, a partir de la presentació que farem a la Comissió de Societat de la Informació el dia 31 d'aquest mes, continuar la política de col·laboració i de diàleg en aquest tema.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Senyor diputat, té la paraula.

El Sr. Barceló i Roca

Gràcies, senyor president. Ho he dit al principi de la meua intervenció: aquesta interpellació és sobre política industrial i és una interpellació al Govern, no és a una conselleria específica i molt menys al Departament d'Universitats i Recerca. El conseller, en representació del Govern, ha dit que ja fem coses, que ja es fa i tal. No, no es nota, en termes econòmics no es noten; seguim en una situació precària. Jo faré una referència a un estudi que va fer el IESE sota la direcció del professor Nueno que, sota el títol d'*El declivi industrial català* i el subtítol d'*Un panorama desolador*, deia –any 95–: «Cada vegada que l'evolució tecnològica ha permès oferir productes nous capaços d'estimular demandes potents, catalans emprenedors o persones arrelades a Catalunya han respost amb rapidesa aprofitant les noves oportunitats que s'obrien, però l'energia d'aquesta resposta ha estat cada vegada més dèbil.» I aquesta és la realitat actual, és a dir, aquesta situació que el professor Nueno qualificava d'un panorama desolador no ha millorat, i, en canvi, els països del món sí que han avançat molt en aquest tema. I aquest és el problema, i el problema és quines polítiques definim perquè això tiri endavant.

Jo n'hi he esmentat algunes i el conseller no me les ha agafades. És cert, estic d'acord que el diàleg amb els operadors no és fàcil; no és fàcil sobretot perquè no s'ha fet fins ara, no hi ha la tradició, en el nostre país, de tenir aquest tipus de diàlegs i, evidentment, no hi estan acostumats. Però un té la sensació, un té la im-

pressió que es fa amb poca convicció. Per exemple, un dels receptors de les llicències de telefonia mòbil és..., l'única és Xfera i és l'única empresa que té participació catalana. Bé, s'ha dit, s'ha comentat la possibilitat que Xfera faci inversions a Catalunya. Nosaltres les reclamem; aquest Parlament les exigeix aquestes inversions. Per què? Perquè, a més, en els termes de la concessió, els operadors de telefonia mòbil tenen l'obligació de fer inversions industrials i inversions en recerca; nosaltres les reclamem. Per altra banda, aquest accionista és un accionista que acaba de tenir, per concessió directa per part de la Generalitat, la infraestructura de radiocomunicacions, amb una concessió que —ja ho vam veure l'altre dia en comissió— és una concessió que podríem dir generosa; per tant, nosaltres reclamem que aquesta empresa, participada per aquest grup empresarial català, realitzi i concreti inversions a Catalunya.

Del cas d'Olé, no me n'ha parlat. Jo no n'hi parlaré més, perquè és una situació desgraciada de què no m'agrada parlar. Ara, senyor conseller, i ara sí que em dirigeixo a vostè, posi ordre a la Fundació Catalana per a la Recerca —posi ordre a la Fundació Catalana per a la Recerca—; esperarem un temps prudencial, però el famós episodi d'Olé es va produir per aquesta falta d'ordre, per qualificar-ho d'una manera suau, a la Fundació Catalana per a la Recerca; estarem amatents a veure què és el que passa.

Les actuacions de política pública. No li parlaré del sector de continguts; falta una estratègia. On Catalunya pot ser activa en aquest sector no és en sectors que requereixen grans inversions en recerca i que comporten grans equipaments, és en el sector de continguts on nosaltres tenim un valor afegit, ja, i que, senzillament, l'hem de posar en valor en el món digital: estratègia en el sector de continguts, suport als viviers d'empreses. I, en el tema de l'equilibri territorial, no m'ho barregi, senyor conseller, amb les subvencions; si no fem polítiques actives de reequilibri territorial al nostre país, senzillament, bona part del nostre país quedarà al marge de la nova economia digital. I, a experiències com la de la vall de Ribes, no només s'hi ha de donar suport sinó que s'han d'estendre al conjunt d'aquelles comarques que quedarien al marge en termes de mercats oberts. Nosaltres exigirem no només que es doni suport a la vall de Ribes, sinó que s'estengui aquesta experiència al conjunt, per exemple, de les comarques de muntanya.

Estem, en definitiva, davant d'un gran repte, però també d'una gran oportunitat. Si no som capaços d'agafar el tren d'aquest nou sector, l'economia catalana, el país, les persones quedaran al marge d'un procés de canvi que està transformant el món. Cal la mobilització activa de la societat catalana i de totes les institucions. Li asseguro, senyor conseller, els asseguro senyors consellers del Govern, que el nostre Grup, estic segur que tot el Parlament, serà un agent actiu per avançar en aquest camí.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyors i senyores diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Senyor conseller...

El conseller d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació

Senyor president, una característica del professor Nueno, que em sembla molt bona, és que pot dibuixar escenaris realistes —no accepto, jo, l'expressió «panorama desolador», d'ell..., o no; no ho sé— sense alhora propiciar veredictes catastrofistes. És un home molt realista, amb els peus a terra i que sap veure els actius que hi ha, com han pogut llegir en un article a *La Vanguardia* no fa gaire.

A Catalunya hem de defugir d'aquesta —de vegades— síndrome que volem ser Madrid. Bé, no serem Madrid, serem una altra cosa. Però mentre tinguem gent preparada —i en part vol dir un sistema educatiu preparat—, mentre el nostre sistema, la nostra economia sigui una bona economia, mentre estem creixent com estem creixent, les bases per tirar endavant les tindrem, i, per tant, el que hem de fer és mirar endavant i procurar fer-ho el millor que puguem i que sabem amb ambició i amb un esperit de prendre riscos.

No ens estem quedant al marge. Li recordo que en utilització d'Internet estem per sobre de la mitjana espanyola; per descomptat, estem molt per sota dels països nòrdics, però no som un país, en el context europeu, totalment retardat. Per descomptat, m'agradaria que estiguéssim millor, i, com sap, hi estem treballant intensament, a partir de l'escola, a partir de la promoció del comerç electrònic, a partir de la promoció del tele treball. Pel que fa a l'exigència a les grans empreses, al diàleg a les grans empreses i a l'exigència d'inversió a Catalunya, d'acord, i ho estem fent.

Pel que fa a Olé. Miri, Olé, l'essència és una història perfectament normal. Van haver-hi uns quants emprenedors que es van fer rics amb un producte que van crear en un moment oportú i com se n'han fet una multitud en el món. Van tenir una bona idea, van arribar primer, la va comprar Telefónica. És veritat que en el principi hi ha una relació amb la Fundació Catalana per a la Recerca, que és aigua passada, i també és veritat que aquest Parlament hi va prendre un interès inusual en aquesta relació, i potser tots hauríem de mirar cap enrere i veure què va passar. Jo no ho sé, jo no sé què va passar, però, certament, la relació entre Olé i la Fundació Catalana per a la Recerca es va trencar per moltes causes. A part d'això, la història és perfectament normal; n'hi han hagut centenars en el món. I n'hauríem de tenir moltes més, n'hauríem de tenir moltes més. Tant de bo tinguéssim centenars o milers d'històries com les d'Olé. Ara no parlo de l'associació amb la Fundació Catalana per a la Recerca; ara vull dir gent jove que té una idea i la ven per milers de milions al cap de dos o tres anys de tenir-la, perquè això és el que ens posaria en línia.

Una última cosa li he de dir, i és que no ens quedarem endarrere en política de reequilibri territorial. Tot el que faci falta per al reequilibri territorial sap que és una prioritat del Pla estratègic i és una prioritat en la qual creiem intensament, però aquest és un capítol que afec-

ta la societat de la informació, i que afecta la universitat i que afecta moltes altres coses, és a dir, que sense problemes en aquesta dimensió.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre l'habitatge (tram. 300-00122/06)

L'últim punt que veurem el dia d'avui en aquest Ple és el 21, que és la interpellació al Consell Executiu sobre l'habitatge, que presenta l'il·lustre diputat senyor Roberto Labandera, del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

El Sr. Labandera Ganachipi

Senyor president, senyores diputades, senyors diputats, honorable Conseller, avui pujo a aquesta tribuna per parlar del tema de l'habitatge, un dret, un dret humà i un dret constitucional del qual no gaudeixen, malgrat que no sigui una xifra escandalosa o terrible, però no gaudeixen encara alguns catalans i algunes catalanes.

Quan parlem del tema de l'habitatge a Catalunya, en una ràpida diagnosi, què veiem?, què ens trobem? Hi ha manca d'habitatge, hi ha manca d'habitatge social, hi ha manca de sòl per construir, no hi ha un inventari del sòl urbanitzat amb capacitat de ser reutilitzat –entenent per utilitzable aquell sòl urbanitzat que pot venir d'altres tipus d'actuacions en el si de les ciutats–, no hi ha inversió pública en l'adquisició de sòl, no hi ha a Catalunya un mercat de l'habitatge de lloguer que sigui dinàmic i que sigui suficient. La rehabilitació del nostre parc d'habitatge, del parc d'habitatge de Catalunya, que en un 33% té més de setanta anys, és experimental i és tímida. La inversió pública en habitatge protegit s'ha reduït en els últims quatre anys en dos terços; la quota del mercat de l'habitatge protegit ha passat en pocs anys del 33% del mercat al 5,3% del mercat l'any 99. Les mesures per al foment de l'ús de l'habitatge de segona mà són pràcticament inexistents. Com a conseqüència d'això, un percentatge considerable de la població catalana no pot accedir a l'habitatge en condicions i un altre percentatge gens menyspreable el paga molt car.

Per tant, senyor conseller, ara hem de parlar de quin és el futur de la política de l'habitatge a Catalunya, quins són aquests resultats del Pla de l'habitatge per a Catalunya i quin futur li espera, quins són els sectors de població que, malgrat el creixement econòmic dels darrers anys, no poden arribar a l'obtenció d'un habitatge en condicions. Ens ha de dir, senyor conseller, què passa amb el mercat de lloguer a casa nostra, què passa amb les polítiques de rehabilitació, què passa amb l'habitatge protegit a casa nostra des del 96 fins avui.

Permeteu-me que plantegi tres elements importants, tres elements que neixen d'un informe de l'associació pública, l'associació espanyola, la secció catalana de l'Associació Espanyola de Promotors Públics.

El primer és l'evolució del tot desequilibrada que ha seguit l'increment dels ingressos familiars i el preu de venda de l'habitatge. A Catalunya, sense la conurbació de Barcelona, mentre el preu de venda de l'habitatge s'ha pujat, s'ha multiplicat per sis del 92 al 99, els ingressos familiars només ho han fet pel 3,27. Si anem a la ciutat de Barcelona, l'increment dels ingressos també segueix aquest ritme, s'ha multiplicat per tres, però, en canvi, el preu de l'habitatge s'ha multiplicat per set, i ha pujat més encara en l'àmbit metropolità de Barcelona, en què s'ha multiplicat per pràcticament el vuit. La primera constatació és que no hi ha hagut una acció política per tal d'abaratir el cost de l'habitatge.

Segon element: quina ha estat l'evolució del finançament dels plans d'habitatge a Catalunya. Decreix del 96 al 99 d'una forma abismal, brutal. L'any 96, la inversió pública en habitatge protegit va ser de 180.000 milions de pessetes; l'any 99, només 60.000 milions de pessetes, una reducció d'un 70%. L'any 96 es van finançar 32.000 actuacions; l'any 99 no van arribar a les 7.000, senyor conseller. Pràcticament podem dir, quan comencem a mirar..., jo tinc aquí un gràfic en què es pot observar clarament com el creixement del mercat lliure ha pujat a Catalunya i, en canvi, el mercat protegit ha baixat. Aquesta poca diferència és la clara conseqüència de la manca de valentia, de la manca de decisió en una política d'habitatge per a Catalunya. L'any 96, de l'any 99, per exemple, en plans d'habitatge en règim general, es va passar aproximadament de 5.000, 5.200 habitatges a 2.000 habitatges, és a dir, que una reducció del 40%. I podríem seguir amb altres exemples.

Però vull explicar, per exemple, senyor conseller, perquè després vostè ens doni resposta, quins han estat els objectius que s'havia plantejat el Pla de l'habitatge per a Catalunya per al 98 i el 99 i quins han estat els resultats. Règim general, objectius previstos: 8.900 habitatges per al 98-99. Quantes actuacions s'han fet? 4.800, la meitat, la meitat en matèria de règim general. En matèria de règim especial, hi havia previstes 3.618 actuacions per al 98 i el 99; només se n'han fet 1.376, el 25% del total projectat. El mateix passa amb el tema del preu taxat, que ha tingut una caiguda dels objectius: només s'ha complert el 52% de les actuacions previstes. En actuacions de segona mà, només s'ha complert el 37% dels objectius previstos. En els habitatges rehabilitats per la via del préstec, una via que no ha funcionat, només s'ha complert el 28% de les previsions. I la xifra més impactant: en matèria d'adquisició de sòl, només hi han hagut 90 actuacions –90 actuacions– de les 4.000 que s'havien previst, un 2,34% del total previst. No s'ha fet res en adquisició de sòl per destinar-lo a habitatge, per a la promoció pública de l'habitatge en els dos darrers anys, senyor conseller. Del total d'actuacions previstes en aquest Pla, més de 32.000 actuacions, no s'ha complert només que un 53%.

En conclusió, senyor conseller, el Pla de l'habitatge pel que fa a Catalunya ha estat un fracàs, un fracàs rotund. Direm més: el Pla es va envellir, es va tornar obsolet i no s'ha tingut capacitat de reacció per poder modificar aquesta tendència. S'ha actuat d'una forma rígida i d'una forma conservadora amb relació al Pla de l'habitatge, perquè el mercat ha canviat, les situacions del

mercant han canviat, senyor conseller, i es fa necessari trobar, estudiar i redactar noves fórmules per facilitar l'accés a l'habitatge. Tenim un habitatge car, tenim demanda d'habitatge de lloguer, tenim demanda de rehabilitació, tenim demanda d'habitatge social i no s'han regulat, no s'han instrumentat les mesures per poder respondre a aquestes necessitats que planteja la nostra societat avui dia.

Cal canviar, senyor conseller, el sistema de préstecs per a rehabilitació, perquè no funciona. Cal modificar els mòduls d'ajut a la compra, perquè l'habitatge és car per a moltes famílies i els mòduls ja estan desfasats. Cal invertir en sòl públic perquè no s'ha fet res, com deia abans. Cal afavorir i animar amb mesures fiscals l'activació del mercat de segona mà. Cal afavorir amb mesures fiscals la rehabilitació, perquè no hi ha mesures suficients. Cal donar un impuls al mercat de lloguer, però un impuls decisiu, que és una demanda insistentment reclamada per diversos sectors, tant els ciutadans, però sobretot les administracions públiques i els sectors menys afavorits de la nostra societat. Cal fer operacions per abaratir el preu del sòl, destinar-lo a habitatge de baix preu, però que la millora en el preu del sòl no beneficiï el promotor, que beneficiï el comprador, que és el que fa falta; perquè aquesta reducció de sòl, del preu del sòl, ha de beneficiar en tenir aquestes condicions d'habitatges.

Gràcies, senyor president. En el seu torn de rèplica parlarem d'altres mesures. Gràcies, senyor conseller.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per a la resposta, té la paraula l'honorable conseller senyor Pere Macias.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques (Sr. Pere Macias i Arau)

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats..., bé, comprendrà, el senyor diputat, que jo no comparteixi bona part del seu diagnòstic; no el comparteixo en molts aspectes; no el comparteixo, de totes maneres, sobretot, en el fet que vostè dibuixa un panorama en el qual semblaria que en el nostre país trobem, com per exemple trobem en altres parts de l'Estat espanyol, gent que no tenen habitatge i, per tant, han de viure en el que en diem infrahabitatge –en podríem dir diferents varietats.

No comparteixo, tampoc, la seva anàlisi en relació amb la rehabilitació. Precisament, de les xifres de què nosaltres disposem del seguiment del Pla de l'habitatge –que ja li avanço que les que vostè dóna, que segurament són les que han sortit en un mitjà d'informació, referents a un estudi que és incomplet i inexacte perquè no recull una de les coses que vostè demana que és estudiar i reajustar permanentment el mateix Pla de l'habitatge de Catalunya–, d'aquestes dades, per exemple, es posa de manifest que, sobre una previsió inicial de rehabilitació de 1.600 més 3.800 habitatges, el 99 s'ha passat a 2.700 més 5.750, és a dir, un 60% més. Per tant, en el tema de rehabilitació, el Pla no solament no ha complert els seus objectius, sinó que, amb escreix, s'hi han destinat més recursos.

No li puc tampoc admetre que no hi ha hagut inversió pública del Govern de la Generalitat en matèria de promoció de sòl –i li'n puc donar, també, dades–, i no puc tampoc compartir la seva diagnosi que fa –simplista. Diu: com que ara es destinen menys recursos, no de la Generalitat, sinó bàsicament de l'Estat, però canalitzat a través de la Generalitat, per als programes de «vivenda» de protecció oficial... Home!, això és lògic; l'any de què vostè parla tots recordem a quant estava el preu dels préstecs i tots ho sabem, a quant estan ara, i per tant, la necessitat de subsidiació és molt més baixa. Per tant, aquesta diagnosi que fa vostè, jo no la comparteixo.

Comparteixo, això sí, la preocupació que sembla dependre's de la seva anàlisi quant al fet que l'habitatge ha de ser motiu de capteniment del Govern. I jo crec que ho és, però ho és fugint..., jo crec que hem de ser capaços de fugir d'aquests tòpics i analitzar les qüestions que realment són les que poden incidir en dificultats amb relació a l'habitatge. Quines són, al meu entendre, aquestes dificultats? En primer lloc, tenim un greu problema de manca de sòl –un greu problema de manca de sòl–, i «aquest sòl», vostè ho diu, diu: «aquest sòl vostès no saben quin podria ser d'això que en diem de reciclatge de sòl».

Bé, és cert, en part ha de sortir d'operacions de reciclatge, d'operacions de remodelació urbana, i en part ha de sortir d'alguns nous sectors que s'han d'introduir en els planejaments. I la realitat –la realitat– és que, al nostre país, en el conjunt de responsabilitats entre els ajuntaments i el Govern de la Generalitat aquests últims anys, segurament –segurament–, no hem estat tots plegats prou amatents a desenvolupar el sòl necessari. Amb excepcions, i després, si tenim temps, parlaré d'un ajuntament que em va venir a veure fa pocs dies, un ajuntament governat, per cert, pel Partit Socialista, el qual em feia una reflexió i em donava unes dades sobre la necessitat d'habitatge i mostrava la seva preocupació, i crec que és una actitud positiva, però que no sempre la trobem.

Segona qüestió que ens preocupa. Té raó vostè que, per motius històrics, per molts motius, segurament per la mateixa LAU, ara ja a l'època final de la seva vigència, no tenim un mercat d'habitatge de lloguer. I aquest és un dèficit important i aquesta és una de les nostres preocupacions més importants en aquest moment. Hauria de dir que, perquè això aparegui, feien falta una sèrie de requisits. Primer, la derogació de la LAU; segon, que hi hagués línies –que el Pla d'habitatge ja les tenia i que nosaltres l'any 98 no, però el 99 també vam esgotar les que teníem i n'hem hagut de menester més, tot i que eren molt modestes, ja li avanço que tot i que eren molt modestes, però hi havia línies–; però, sobretot, cal també mesures fiscals, en aquest cas no depenent del Govern de la Generalitat, sinó depenent del Govern de l'Estat, i, per tant, és un element que cal posar i caldrà posar al damunt de la taula.

Vostè també fa unes referències, que jo crec que no són, des del nostre punt de vista, ajustades, amb relació a les diferents modalitats, encara que, la seva conclusió, jo també, parcialment, la compartiria. Miri, a cada moment determinat..., i per això nosaltres, sobre la marxa,

l'any 99, vam fer dos reajustaments del mateix Pla de l'habitatge; sobre la marxa nosaltres hem de veure, en funció de tota una sèrie de circumstàncies que es donen, de mercat, etcètera, a veure quin..., cap a on hem d'adreçar les nostres polítiques.

I a nosaltres ens sembla, en aquest moment, que, per exemple, el règim especial és un dels que nosaltres hauríem de focalitzar. I li explicaré quina és la nostra preocupació, que segurament si vostè té documents d'aquesta associació que ha dit, de la qual jo sobretot he tingut contactes amb la seva associació catalana, no tant amb l'espanyola..., és que es fa difícil, per a la majoria de promotors, amb algunes excepcions que ara vull també esmentar, pel gran paper que estan fent en aquests moments..., i és que pocs d'aquests promotors públics, que són bàsicament sindicats i patronats municipals, fan habitatge en règim especial. Per contra, algunes entitats, de les quals n'hi ha una de molt meritòria que és la fundació Família i Benestar –a la qual jo vaig estar l'altre dia donant les claus d'un grup d'habitatges fets en el centre mateix d'una població turística de primer ordre gràcies a aquest ajuntament d'aquesta població, que va cedir el terreny gratuït. I, evidentment, això és política de sòl que s'ha de fer, i d'aquesta fundació, es van poder fer habitatges en règim especial. Per contra, altres operadors –ho repeteixo– promotors públics no s'hi veuen amb cor.

A quina conclusió ens porta això? A nosaltres ens porta a la conclusió que hem estat demanant reiteradament que, òbviament, els mòduls s'han quedat curts, s'han quedat curts per al règim general, però s'han quedat curts també, de manera molt especial, si em permeten la redundància, amb el règim especial. I això, que era un capteniment nostre, ha portat que es fes una sèrie d'actuacions que, en aquests moments, tenen una proposta de reial decret, que el que em penso que encara és el director general de la Vivienda, Arquitectura y Urbanismo ens proposa, en el qual fa una sèrie de propostes per apujar els mòduls. Per donar-li algunes de les dades que en aquests moments estem analitzant, i que li diria que no ens semblen malament i, en tot cas, el que ens poden semblar és una mica curtes, li dono les dades que nosaltres tenim aplicades al capítol del més car –és a dir, del de Barcelona– al del més econòmic. Per al règim general, passaríem de 147.000 pessetes a 153.000, que em sembla que és una puja modesta, i per al mínim, passaríem de 113.000 a 118.000, que potser ja recull una mica més el que passa en certes zones.

Per contra, en el règim especial, la proposta que es fa és que passi el mòdul, a la zona A, Barcelona, de 125.000 a 138.000, arrodonit sempre, que és una puja més important i que ens sembla que ja va més en línia amb les expectatives; mentre que, per a les zones més baixes, aniria de 96.000 a 106.000, també complint aquests objectius. Ho repeteixo: aquesta és una proposta que se'ns fa, que estem analitzant i que va en línia amb el que, des del Govern de la Generalitat, havíem estat treballant.

No tinc massa temps, però voldria, en tot cas, recordar-li, a partir d'aquestes poques dades que li he donat –n'hi ha moltes més però crec que no hem d'entrar en un ball de dades–, que la preocupació del Govern és fer

política focalitzada a resoldre aquells elements de la política d'habitatge que són crítics en cada moment i que, per tant, l'atac i la resolució d'aquests punts crítics és el que ha de centrar la nostra política d'habitatge.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Senyor diputat, té la paraula.

El Sr. Labandera Ganachipi

Li agraeixo la seva resposta, senyor conseller, perquè malgrat que diu no compartir les xifres ni la diagnosi, en canvi, després em dona la raó en quatre o cinc dels temes que he tractat. I l'hi agraeixo, doncs, perquè penso que és un punt de partida per a les propostes que podem fer.

Primer li diré el tema d'infrahabitatge. Li recomano, senyor conseller, que llegeixi l'informe del Síndic de Greuges, corresponent a l'any 98 i a l'any 99, que parla del tema de l'infrahabitatge, de la situació d'infrahabitatge a Catalunya. I si això no és suficient, l'informe Bofill, l'informe de la Fundació Bofill, pel que fa a la situació social de Catalunya, que té, també, trossos interessants, dramàticament interessants diria jo, sobre el tema de l'infrahabitatge a Catalunya. No és comparable amb la situació d'altres zones de l'Estat, és evident, però, en canvi, hi és a Catalunya, el tema de l'infrahabitatge. I no és bo negar-ho; en tot cas, és bo posar-hi remei.

Quan vostè em parla de la xifra de rehabilitació, sí que és cert que, en percentatge, és bo, però 1.500 actuacions en el parc d'habitatges de Catalunya és pràcticament una gota en un mar immens, és poc, és molt poc, amb això no anem enlloc, són actuacions quasi experimentals li deia jo; jo no li deia que no es fessin, diria que és experimental, no és seriosa i consolidada. La realitat d'aquesta diagnosi és una: l'any passat es van construir a Catalunya 80.000 habitatges, quants d'habitatge protegit? 4.000. 80.000 - 4.000: claríssimes, les xifres, senyor conseller, però bé, no seguirem per aquí, no seguirem per aquest camí. Falta sòl; els fons alliberats per aquesta situació dels interessos en els últims anys –que vostè deia: s'han modificat les situacions del mercat financer hipotecari; completament d'acord–, aquests fons alliberats, dediqui'ls a la compra de sòl i faci pujar aquesta reserva de sòl públic en favor de l'habitatge. És una primera mesura, i l'hi plantejarem, i l'hi plantejo ara mateix: si falta sòl, hem de destinar recursos perquè hi hagi sòl.

En el tema del mercat de l'habitatge de lloguer compareix amb mi un punt important de la diagnosi: falta habitatge de lloguer. Comparem-ho amb altres realitats europees. És cert que algú deia..., un periodista deia aquest matí: l'espanyol té, amb relació a l'habitatge, la teoria de la tortuga, la porta a sobre, li agrada tenir la casa pròpia, però també hi ha molta necessitat d'habitatge, pel tema de la mobilitat laboral, per l'accessibilitat a l'habitatge de gent jove i un llarg etcètera. Per tant, mesures fiscals, és clar que sí; nosaltres creiem

que fa falta mesures fiscals; en això, senyor conseller, trobarà el suport del nostre Grup i, segurament, suport de tots els grups de la cambra; falten mesures fiscals a nivell d'IVA, a nivell d'IRPF, les que siguin, i són vies d'estudiar.

Em congratulo que, en el règim especial, estigui..., o parli vostè de fer un esforç. Me'n congratulo perquè, realment, els resultats van ser un 25% dels objectius que ens havíem plantejat. Que fa falta un canvi en els mòduls? Totalment d'acord, ja li deia abans: estem totalment desfasats i això fa que molta gent, i ja no parlo exclusivament de la població d'exclusió social o amb greus dificultats per accedir l'habitatge, molta gent treballadora, molta gent amb pocs ingressos, tingui dificultats, a vegades, perquè aquests mòduls fa dies que han quedat desfasats. Aquesta xifra és una xifra que em sembla raonable i que crec que, en tot cas, el nostre Grup estarà totalment d'acord que allò millori.

Per finalitzar, senyor conseller, cal un nou pla d'habitatge a Catalunya que primi, que prioritzï l'habitatge de lloguer, l'ús de l'habitatge de segona mà, la rehabilitació de l'habitatge i la inversió en matèria de sòl. Aquesta cambra, aquest Parlament reclamen que es facin servir els fons que no es van fer servir amb motiu de la situació del mercat per a aquestes inversions. I compti, senyor conseller, des de ja, amb el suport de la proposta que farà el meu Grup en matèria que cal elaborar una nova llei de sòl a Catalunya i, a més a més, la promoció de nous incentius fiscals perquè hi hagi un mercat de l'habitatge llogat com cal, perquè es rehabiliti seriosament i perquè, a més a més, molta més gent pugui accedir a allò que dèiem abans –un dret constitucional, un dret humà–: el dret a l'habitatge.

Gràcies, senyor conseller; gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Senyor conseller...

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, bé, començaré –potser com abans– traient les coses amb què no estem d'acord. Miri: quant al marc del Pla de l'habitatge, venim molt lligats pel Pla de l'habitatge estatal, que té una vigència fins al 2001. Per tant, jo crec que el que hem de fer ara és acabar-li de treure les possibilitats i, segurament, treballar per preparar i perquè l'Estat ens escolti amb el futur nou Pla de l'habitatge i treure totes les potencialitats de l'actual.

Segona qüestió: vostè, estigui segur que, nosaltres, tots els fons que podem alliberar d'una part de política –i és el que jo abans li explicava–, els destinem a d'altres. Deixi'm donar-li alguna dada. Miri: política de sòl. L'any 99, l'Institut Català del Sòl va gastar en adquisició de terrenys residencials, no declarats industrials, 2.027 milions de pessetes. Aquest any, el pressupost que tenim a l'Institut Català del Sòl és de 5.000 milions de pessetes. És un increment substancial, no?; per tant, vol dir que els recursos hi són. En aquests moments ja portem una compra de terrenys que ja significa, aproximadament, en hectàrees comprades, el 60% del que s'havia comprat en tot l'any passat.

Deixi'm dir-li un altre tema que crec que també és rellevant, no sense, abans, dir una cosa que estic d'acord també amb vostè. És cert que no tota la població catalana viu en un habitatge digne, i no cal, simplement, anar als informes, sinó que cal anar a la realitat, no?, i a mi em sembla, a mi, que una manera de veure-la és anar a veure com són –com deixaran de ser aviat, per cert, la gent que vivia als Habitatges del Governador– o anar a fer una passejada per qualsevol nucli antic que no cal que sigui Barcelona sinó que pot ser d'altres poblacions, i anar a veure la gent a casa seva; crec que és la millor manera. Però, en qualsevol cas –en qualsevol cas–, crec que les situacions crítiques d'altres comunitats aquí no es donen havent de resoldre aquests aspectes.

Una qüestió molt, molt rellevant, també: la nova llei del sòl. Nosaltres estem ja en fase d'elaboració; crec que, a més, els senyors portaveus dels grups polítics han tingut ja un contacte amb el secretari d'actuacions concertades, que els ha començat a explicar les idees que tenim, i em permetran que, simplement, els hi amplii amb una qüestió. Miri: nosaltres necessitem, per posar sòl, una qüestió molt important, que és que els ajuntaments es creguin que és necessari disposar de sòl. I, per tant, la filosofia amb la qual nosaltres volem encarar tant la nova llei del sòl com les actuacions en habitatge, i a mi m'agradaria que els futurs plans de l'habitatge, seria amb una mena de figures de concertació de polítiques de sòl i d'habitatge entre el Govern de la Generalitat i els ajuntaments o altres entitats, en els quals hi hagués uns compromisos –òbviament, del Govern, però també dels ajuntaments– de, a cada mandat, posar, efectivament, en joc sòl, sigui reciclat, sigui de nova ubicació, però que hi hagués aquest compromís, i que fer una nova urbanització, perquè es pugui fer habitatge social, o reconvertir una part de la ciutat que se'n pugui fer, no sigui considerat com un procés especulatiu o un procés contra la sostenibilitat, etcètera, sinó que sigui considerat un fet social de donar resposta a un mandat.

Deixi'm dir-li unes dades d'un Ajuntament a què he fet referència abans, que és l'Ajuntament de l'Hospitalet, el qual –tinc un document fet per l'Ajuntament–, simplement, aquest Ajuntament, que ara té uns 240.000 habitants, per mantenir aquesta població el 2010, han fet uns càlculs –els han fet ells; no els hem fet nosaltres–, i, com que es produeix un fet, no a l'Hospitalet, sinó a tot Europa, –segurament, a tot el món–, que cada vegada viuen menys gent en una unitat familiar, ells han calculat que ara, a l'Hospitalet, a data d'avui, a data del 98 –de fet, les xifres que tenen–, viuen 2.711 persones per habitatge, però això, l'evolució que ells creuen –i amb què jo estic bastant d'acord–, probable, el 2010, és 2.480. Només per aquest fet, perquè l'Hospitalet no perdi població –i aquest és l'objectiu de l'Ajuntament de l'Hospitalet, que jo, personalment i institucionalment, comparteixo– necessitariem que es construïssin entre 10.000 i 15.000 habitatges en aquests deu anys, amb una mitjana entre 900 i 1.284.

El president

Senyor conseller, hauria d'anar de pressa.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Estic acabant, ràpidament, però crec que al final..., estic al corollari, sap?

El president

Sí, molt bé.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Bé, aquests dos últims anys, que han estat molt bons, se n'han construït 600, d'habitatges. Això vol dir que simplement per no perdre població –ho repeteixo: objectiu molt lloable per part d'un Ajuntament– s'ha d'augmentar el ritme de construcció d'habitatges.

Per tant, aquesta política de concertació en crear sòl, crec que ha de convertir-se en el primer objectiu com-

partit del Govern de la Generalitat i dels municipis. Per part nostra, ganes no hi faltaran i estic segur que per cap de les altres parts.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Se suspèn la sessió fins demà, a les deu del matí.

La sessió se suspèn a dos quarts de nou del vespre i catorze minuts.